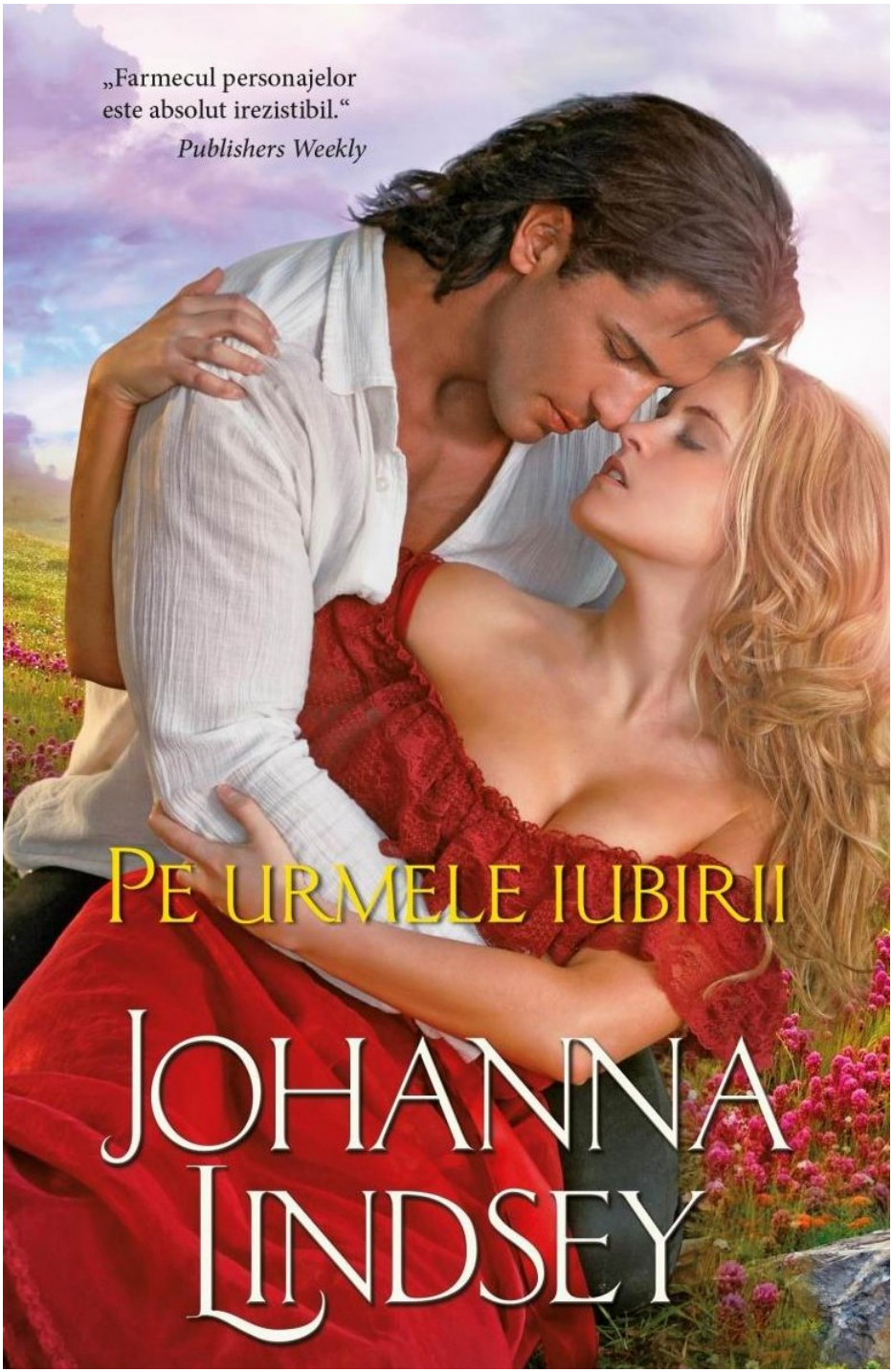
„Farmecul personajelor
este absolut irezistibil."
Publishers Weekly
PE URMELE IUBIRII
JOHANNA
LINDSEY

JOHANNA LINDSEY
PE URMELE IUBIRII

***The Pursuit by* Johanna Lindsey**

Copyright © 2002 Johanna Lindsey
Ediţie publicată prin înţelegere cu HarperCollins Publishers
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2019 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Oana Barbu
LITERA*
2019

Capitolul 1

— Nu prea o placi pe mama ta, aşa-i, băiete?

Lincoln Ross Burnett, al şaptesprezecelea viconte de Cambury, îşi privi mirat mătuşa care stătea în faţa lui, pe bancheta trăsurii ce înainta în Ţinuturile înalte din Scoţia. Întrebarea nu-l surprinse prea mult şi, dacă ar fi venit din partea altei persoane, pur şi simplu putea fi ignorată.

Mătuşa lui, Henry – numai soţul ei şi Lincoln îi puteau spune Henry –, era o femeie blândă, cu chip angelic, în vârstă de 45 de ani. Părea puţin cam aiurită, dar asta o făcea chiar adorabilă. Era scundă, durdulie, iar faţa rotundă îi era încadrată de nişte bucle aurii. Fiica ei, Edith, îi semăna perfect – ai fi zis că era varianta ei mai tânără. Niciuna nu avea o frumuseţe clasică, dar ambele erau atrăgătoare, fiecare având farmecul ei.

Lincoln le iubea pe amândouă. Acum *ele* erau familia lui, nu femeia care, în urmă cu nouăsprezece ani, rămăsese în munţi după ce îl trimisese să locuiască în Anglia cu unchiul său. Pe vremea aceea, avea doar 10 ani şi îl devastase faptul că fusese obligat să părăsească locul pe care îl numea acasă şi să trăiască printre străini.

Dar cei din familia Burnett nu se purtară ca nişte străini. Încă de la început îl tratară ca pe un fiu, deşi pe atunci nu aveau copii. Edith se născuse la un an după sosirea lui, când, din nefericire, aflaseră că ea avea să fie singurul lor copil. Aşa că nu surprinse pe nimeni faptul că unchiul Richard decisese să-l numească moştenitorul lui, schimbându-i chiar şi numele, astfel încât numele Burnett să fie păstrat împreună cu titlul.

Nu ar fi trebuit să-l deranjeze acest lucru. Locuise mai mult timp în Anglia decât în casa din Scoţia. Pierduse de mult accentul scoţian şi se integrase atât de bine în societatea engleză, încât majoritatea cunoştinţelor lui nici nu ştiau că se născuse în Scoţia. Credeau că Ross era prenume, nu adevăratul lui nume de familie.

Nu, acest lucru nu ar fi trebuit să-l deranjeze după

atâţia ani, şi totuşi o făcea. Îşi ascunsese amărăciunea, sau cel puţin aşa credea, gândindu-se că nimeni nu avea să observe. Totuşi, întrebarea mătuşii sale trăda faptul că ea ştia adevărul.

În mod ciudat, unul dintre lucrurile pe care Lincoln le admira cel mai mult la mătuşa lui era că, deşi putea înfrunta cele mai mari probleme legate de sănătate sau de bunăstare – iar el mai stătuse câte o zi în plus în pat din cauza unei răceli pentru a demonstra acest lucru –, ea nu se impunea în alte situaţii. Dacă o anumită problemă nu o privea în mod direct, nu încerca să se implice. Iar ce simţea el pentru mama lui era strict o problemă personală.

Însă el nu era dispus să recunoască asemenea sentimente, aşa că o întrebă evaziv pe Henriette:

— Ce te face să crezi asta?

— Nu-ţi stă în fire să fii atât de visător şi de tăcut, iar de când am plecat de acasă, exact aşa ai fost. Nu ai mai scos un sunet de când a aţipit Edith.

Din fericire, avea scuza perfectă.

— Am multe la care să mă gândesc de când ai anunţat că Edith o să-şi facă debutul în societate cu mare pompă în acest sezon şi m-ai însărcinat să fiu însoţitorul ei. Nu am nici cea mai mică idee ce trebuie să facă însoţitorul unei tinere domnişoare în căutarea unui soţ.

— Prostii, nu este nimic complicat. Ai fost de acord că este timpul să-ţi cauţi şi tu o soţie de vreme ce nu ai pe nimeni în vedere. Până acum, trebuia să ai propria familie. Ai fost nepăsător, ceea ce pentru un bărbat este în regulă, dar Edith nu-şi poate permite acest lucru. Astfel, o să vă atingeţi scopul împreună. Este un plan minunat, iar tu ştii asta. Nu te-ai răzgândit, nu?

— Nu, dar…

— În regulă. Acum, să ne întoarcem la întrebarea mea, insistă Henriette.

— De fapt, ţi-am dat răspunsul, iar dacă nu a fost pe placul tău, află că nu ai de ce să te îngrijorezi.

— Prostii! îl contrazise ea din nou. Dacă nu te-am cicălit din cauza drumului pe care l-ai ales în viaţă, asta nu

înseamnă că nu am fost îngrijorată peste măsură când ai luat-o pe căi greşite.

— Peste măsură? întrebă el mirat şi nu îşi putu reţine un zâmbet.

Mătuşa păru deranjată de amuzamentul lui.

— Nu lua în derâdere acest subiect, crezând că o să reuşeşti şi de data asta să-l eviţi.

El oftă.

— Foarte bine, ce te-a făcut să ajungi la această uimitoare supoziţie, că nu o plac pe mama?

— Poate faptul că timp de nouăsprezece ani nu ai vizitat-o niciodată?

Frumuseţea peisajului pe care îl zărea pe fereastra trăsurii îi trezi amintiri. După toţi acei ani, încă îşi amintea totul. Munţii Scoţiei erau la fel de sălbatici şi de magnifici precum şi-i amintea – locurile natale îi lipsiseră mai mult decât realizase, iar vederea lor îl făcu să simtă asta. Dar nici măcar acest sentiment nu reuşise să-l aducă înapoi mai devreme.

— Nu era nevoie să vin eu aici, având în vedere că ea a vizitat Anglia de nenumărate ori, sublinie el.

— Iar de fiecare dată, ai reuşit să îţi justifici absenţa cu diverse obligaţii, îl contrazise ea.

— Circumstanţe pe care nu am putut să le evit, susţinu el, deşi expresia feţei ei îl făcea să creadă că nu o convinsese.

— Sigur, ar fi fost mai uşor să-ţi scoţi o măsea.

— Nu ne-am sincronizat niciodată.

— Pff, motivele tale nu m-au convins niciodată! Au fost numai scuze. Dumnezeule, nu cred că te-am văzut vreodată roşind! Am dreptate, nu-i aşa?

Roşeaţa lui nu făcu decât să se accentueze, acum că fusese remarcată. Stânjeneala îl făcu să vorbească pe un ton grav:

— Această conversaţie nu duce nicăieri, mătuşă Henry. Hai să încheiem subiectul înainte să o trezim pe Edith!

Refuzul lui de a nu-i împărtăşi sentimentele o răni. El

observă asta înainte ca femeia să încerce să mascheze asta, pufnind, mustăcind şi ridicând din umeri. Henriette nu se bosumfla. Probabil că nu ştia cum să o facă. Dar de obicei nu era atât de insistentă, iar el se temea că discuţia nu se încheiase, că avea să fie continuată cu altă ocazie.

Unchiul lui, Richard, ştia care era problema, dar nu avea niciun răspuns pentru Lincoln. Richard Burnett nu fusese niciodată apropiat de singura lui soră şi nu-i putea înţelege comportamentul întru totul, dar nici nu îi lua apărarea în anumite situaţii. Îi oferise şansa de a-l creşte singură pe Lincoln, fără un tată care să-i îndrume paşii, dar apoi apăruseră problemele, ea neştiind cum să facă faţă situaţiei. Richard se aflase mereu la mijloc, şi fusese recunoscător, în cele din urmă, când ea îl trimisese pe Lincoln la el. Ea îi oferise astfel un moştenitor, iar el preferase să ignore motivele pentru care ea luase această decizie.

Lincoln nu era sigur de ce acceptase până la urmă să-şi viziteze fosta casă. Poate pentru că decisese să îşi găsească o soţie şi să-şi întemeieze o familie – o viaţă nouă, un nou început – şi dorise să lase în urmă vechile suferinţe. Întemeierea unei familii era un pas important. Voia să facă lucrurile bine şi să nu se lase influenţat de necazurile din trecut. Dar ceea ce îl îngrijorase mai mult erau îndoielile puternice că va putea să lase în urmă resentimentele. Se temea că imaginea mamei în casa care lui îi fusese refuzată avea să îi trezească din nou furia. Ultima dată, fusese copleşit de furie timp de doi ani după sosirea în Anglia, doi ani foarte lungi înainte de a se transforma în resentiment.

Voia ca totul să dispară, să rămână în urmă. Exista o şansă infimă ca el să-şi poată ierta mama. Avea aproape 30 de ani, era prea bătrân pentru a mai fi afectat de ranchiuna din copilărie. Şi nici măcar nu era vina ei în totalitate. Nu avusese curajul să-şi înfrunte vecinul şi să insiste ca acesta să-şi ţină fiii în frâu, care erau hotărâţi să-l omoare pe Lincoln de fiecare dată când îl întâlneau. S-ar fi putut face multe lucruri pentru a pune capăt violenţei. Însă ea alesese

să nu facă faţă situaţiei, să îl dezrădăcineze pe Lincoln şi să îl trimită departe de casă, de ţară, de ea.

Capitolul 2

Kimberly MacGregor flutura scrisoarea pe care o ţinea în mână pentru a atrage atenţia soţului ei, în timp ce el intra în salon.

— Megan ne-a scris din nou, îi spuse ea. Are un teanc de invitaţii – ca de obicei, sunt prea multe, dar de asta e perfect. Las-o să aleagă ce este mai potrivit pentru această ocazie! Pare foarte entuziasmată. Desigur, a recunoscut cât de plictisită era când a sugerat asta, pentru că Devlin era plecat cu afaceri şi se aştepta să lipsească toată vara. Vrei să citeşti?

— Nu.

Răspunsul fu cam aspru şi grav pentru un bărbat cu temperamentul lui Lachlan MacGregor.

— Te-ai răzgândit cumva şi o laşi pe Melissa să meargă la Londra?

— Nu.

— Lachlan!

Tonul lui fu însoţit acum şi de o undă de nemulţumire:

— Nu-mi place să le cer favoruri ducelui şi ducesei de Wrothston.

Kimberly se relaxă. Ar fi trebuit să îşi dea seama. Lachlan părea să se înţeleagă foarte bine cu Devlin St. James atunci când el şi soţia lui, Megan, veneau în vizită la castelul Kregora sau invers, dar nu era mereu aşa. De fapt, se cunoscuseră în circumstanţe stranii – nu neapărat bizare, ci mai degrabă foarte bine gândite şi puse la punct.

Pe atunci, Lachlan priva – varianta politicoasă pentru *a jefui* – englezii de bunurile lor la graniţă pentru a-şi putea întreţine rudele după ce mama lui vitregă fugise cu tot cu moştenirea lui. Se întâmplase ca Megan şi Devlin să aleagă Scoţia pentru a fugi pe ascuns şi astfel li se intersectaseră drumurile.

Totul s-ar fi terminat cu bine dacă Lachlan nu ar fi îndrăgit-o pe Megan şi nu ar fi decis să o fure şi pe ea, şi săculeţul cu bani al lui Devlin. Chiar şi întâmplarea aceasta se încheiase cu bine, căci Devlin îşi căutase neobosit viitoarea ducesă şi îl bătuse pe Lachlan de îi sunase apa în cap pentru îndrăzneala lui.

În mod surprinzător, întâmplarea nu reprezentase ultima lor întâlnire deoarece, fără să ştie, cei doi erau înrudiţi prin căsătorie, având o mătuşă comună. Iar când Lachlan decisese să renunţe la obiceiul de a jefui – care nu fusese niciodată suficient pentru a-şi susţine familia numeroasă – şi să se însoare cu moştenitoarea unei averi considerabile în loc să-şi rezolve problemele financiare, se adresase acelei mătuşi pentru a-l ajuta să-şi găsească o soţie potrivită. Şi chiar atunci se întâmplase ca mătuşa Margaret să îşi viziteze strănepotul, pe Devlin, în Anglia.

Kimberly îl întâlnise pe Lachlan la Wrothston, aflându-se acolo din acelaşi motiv ca şi el, să îşi găsească un soţ. În scurt timp, fusese distras de la scopul lui deoarece aflase că domnişoara pe care voise să o ia de soţie cu un an urmă era căsătorită chiar cu gazda lui. Dar faptul că Megan era acum ducesa de Wrothston nu-i zădărnicise încercarea de a i-o fura ducelui.

Kimberly aflase de pasiunea lui pentru încântătoarea Megan, aşa că îl înlăturase imediat de pe lista ei cu potenţiali soţi, în ciuda atracţiei puternice pe care o simţea pentru el. Sfârşiseră însă prin a-şi intersecta drumurile mai des decât s-ar fi aşteptat, deoarece fuseseră instalaţi în aceeaşi aripă a casei şi, deşi păreau că nu se prea plăceau, adresându-şi adesea cuvinte dure, aşa cum destinul avea să o demonstreze, atracţia era însă reciprocă, iar Lachlan sfârşise prin a o seduce pe Kimberly.

Devlin nu fusese prea entuziasmat de gândul că trebuia să-l lase să locuiască sub acoperişul lui pe tâlharul scoţian care încercase să-i fure mireasa, deşi erau oarecum înrudiţi prin mătuşa comună. Deloc surprinzător, cu prima ocazie, îi administrase lui Lachlan o bătaie şi mai zdravănă decât prima. Totuşi, reuşise asta doar pentru că Lachlan se

îmbătase peste măsură din cauza lui Kimberly. Avea aproape 1,90 metri şi un corp musculos, robust, potrivit pentru înălţimea lui, aşa că era cam greu să fie pus la pământ într-o luptă.

Devlin fusese nevoit să-şi ceară scuze pentru faptul că îl acuzase pe Lachlan că îi furase caii de cea mai bună calitate, întrucât nu fusese vinovat, precum şi pentru bătaia administrată, iar în cele din urmă, deveniră buni prieteni şi aşa rămaseră. Dar asta nu justifica remarca lui Lachlan privitoare la favoruri adresată lui Kimberly.

— A fost ideea lui Megan, aşa că nu e vorba de vreun favor, îi aminti ea. Imediat ce a auzit că pretendenţii Melissei sunt înspăimântaţi de fraţii mei excesiv de protectori, a sugerat ca Meli să meargă în Anglia, acolo unde nimeni nu cunoaşte familia MacFearson. Ai admis că a fost o idee bună, iar eu am considerat că a fost o idee excelentă. Meli aşteaptă cu nerăbdare, aşa că te rog să nu te răzgândeşti acum!

— Am presupus că o să stea la Wrothston, aşa cum facem de fiecare dată când mergem în Anglia, şi nu în Londra, bombăni el. Fiica noastră a fost suficient de des la Wrothston pentru a se simţi confortabil, ca acasă. În Londra nu este la fel, şi oricum o să fie foarte agitată…

— Agitată? îl întrerupse Kimberly. Fiica noastră este entuziasmată de această călătorie. Nu este deloc agitată. Dacă cineva este agitat, acela eşti tu, iar noi doi o să plecăm abia spre sfârşitul verii. Laşi îngrijorarea să îţi întunece judecata?

— Nu, dar nu vreau să se simtă copleşită de faptul că trebuie să îşi găsească un soţ înainte să vină acasă. Este deja prea multă presiune asupra ei, la o vârstă atât de fragedă. Ai asigurat-o că…

— Da, da, i-am spus că, dacă asta îşi doreşte, poate să rămână fată bătrână.

— Oh, nu este deloc amuzant, Kimber!

Ea pufni.

— Tu chiar exagerezi. Majoritatea fetelor de vârsta ei trec prin asta – şi eu am făcut-o. Poate că eu am fost

agitată, dar Meli chiar nu este. Are de gând să se distreze, să-şi facă prieteni noi, să se lase fermecată de un oraş atât de mare precum Londra şi chiar se gândeşte că, în acest timp, şi-ar putea găsi un soţ. Nici vorbă ca asta să fie o prioritate pentru ea. A crezut că noi vrem ca ea să încheie neapărat o logodnă, dar am asigurat-o că pentru noi o să fie bine indiferent dacă o face sau nu. Poate că ar trebui să-i spui acelaşi lucru înainte să plece, pentru a se putea relaxa, apoi vom vedea ce se va întâmpla. Acum am reuşit să-ţi alung toate îndoielile?

— Nu, mi se pare că profităm prea mult de bunătatea ducesei.

— Ai vrea să plecăm şi noi toată vara, nu doar pentru câteva săptămâni, aşa cum am plănuit?

Păru îngrozit, aşa cum ea se aşteptase.

— Ai spus că nu o să fie nevoie.

— Nu este, aşa că nu te panica. Deja am profitat prea mult de Megan. Şi, oricum, nu se ocupă ea de planificarea evenimentului, ci doar trimite invitaţiile, ceea ce ar fi făcut oricum. În plus, o adoră pe Meli şi se pricepe la astfel de lucruri. Ea m-a ajutat, îţi aminteşti? Şi are mână bună – după cum vezi, căsătoria noastră e o binecuvântare.

Îl făcu să zâmbească.

— Asta avem, draga mea? O căsnicie fericită?

Îl privi mirată.

— Nu eşti de aceeaşi părere?

O ridică în picioare şi o sărută.

— Eu aş zice că este raiul e pământ.

— Acum aşa crezi? Îi zâmbi. Dar nu vei scăpa aşa de uşor de acest subiect. Care este motivul real pentru care ai îndoieli? Şi încetează cu motivele astea penibile!

El oftă.

— Aveam speranţa că draga noastră fiică o să se mărite cu un scoţian suficient de curajos, care să ignore legendele şi să-l înfrunte pe oricare din fraţii tăi care ar vrea să-şi bată joc de el.

— Ce gând răutăcios, spuse ea, şi îl lovi în umăr înainte de a se depărta. Îmi iubesc fraţii…

— Ştiu, Kimber, şi chiar îi tolerez, dar nu poţi nega că ar merita o bătaie zdravănă pentru că i-au speriat pe toţi peţitorii lui Meli. Dacă nu am fi avut prieteni în Anglia dispuşi să o susţină acolo un sezon, sărmana fată ar fi rămas nemăritată, iar eu îmi doresc ca fiica mea să fie la fel de fericită în căsnicie aşa cum te-am făcut eu pe tine.

Ea chicoti.

— Ce lăudăroşenie!

— Şi totuşi, nimic mai adevărat, spuse el cu deplină încredere.

— Probabil, cedă ea cu un zâmbet, dar apoi redeveni serioasă. În ce o priveşte pe Meli şi fericirea ei viitoare, chiar este importantă pentru tine naţionalitatea bărbatului care o să-i fure inima? Şi, înainte de a-mi răspunde, ţine minte că, dacă o să spui da, soţia ta englezoaică o să se simtă jignită.

Zâmbi, auzindu-i ameninţarea.

— Pe jumătate englezoaică, deşi ar fi fost de preferat ca jumătatea ta scoţiană să nu se datoreze familiei MacFearson.

De data aceasta, Kimberly ignoră aluzia legată de tatăl ei.

— Răspunde-mi!

— Nu, draga mea, nu ţin neapărat ca soţul ei să fie scoţian. Doar mă gândeam că ar fi fost mai aproape de casă decât este în Anglia. Nu aş vrea ca fiica noastră să se mute prea departe, atâta tot, sfârşi el cu un oftat.

Se apropie de el şi îi cuprinse faţa în palme.

— Ai ştiut că şi asta ar fi o posibilitate.

— Da!

— Ştiai, de asemenea, că şansele ei în vecinătate sunt foarte slabe. Nu locuim în apropierea unor oraşe, iar familiile din jur nu au fii de vârstă apropiată pentru fiica noastră. În plus, faptul că e fiica unui MacGregor îi diminuează şi mai mult şansele.

— Da, ştiu şi asta.

— Aşadar, este vorba doar despre durerea unui tată de a-şi pierde fiica după ce aceasta o să se căsătorească,

deşi încă nu s-a întâmplat asta? întrebă ea exasperată.

El încuviinţă din cap, timid. Ea decise să nu îl mustre pentru naivitatea lui, aşa că îi spuse:

— Lach, şi eu aş fi la fel de tristă să o văd plecând, dar am ştiut din ziua în care s-a născut că într-o zi o să plece pentru a-şi întemeia o familie şi încă de atunci ştiam că asta nu o să se întâmple în apropierea castelului Kregora. Desigur, nu ne-am gândit că o să fie într-un loc atât de îndepărtat precum Anglia, şi totuşi…

Kimberly fu ea însăşi surprinsă când izbucni în lacrimi. Lachlan o strânse la piept, încercând să o consoleze. În cele din urmă, ea se desprinse din braţele lui, enervată ea însăşi.

— Nu mă întreba ce m-a apucat, bombăni ea.

El îi zâmbi, deşi era limpede că încă se simţea plin de remuşcări.

— Îmi pare rău, Kimber. Nu am vrut să-ţi amintesc toate aceste temeri.

— Nu ai făcut asta. Spre deosebire de tine, eu sunt încântată că Meli poate avea un sezon în Londra. Doar că… Se opri şi oftă. Am avut aceleaşi speranţe ca tine, deşi am crezut că am renunţat la ele cu mult timp în urmă. Dar acum nu mai au niciun rost. Chiar şi cei câţiva tineri care au venit să o peţească locuiesc la zeci de kilometri depărtare şi probabil din cauza asta nu te-a deranjat prea tare când au dat bir cu fugiţii.

— Zeci de kilometri nu înseamnă o distanţă chiar aşa de mare. Doar că nu m-au impresionat prea tare şi, după cum s-a dovedit, am avut dreptate. Ai văzut cât de repede au dat înapoi când i-au întâlnit pe fraţii tăi. Ultimul a căutat scuze după ce Ian Doi l-a avertizat că ar fi tare nemulţumit să afle că nepoata lui nu este fericită.

— Cred că a fost din cauza tonului pe care l-a folosit, dar şi din pricina pumnului cu care strângea cămaşa bietului băiat când i-a spus asta.

Amândoi râseră când îşi amintiră cât de repede o întinsese peţitorul. Practic, o luase la fugă spre uşă după ce se scuzase. Râsul le mai alungă din temeri sau cel puţin le

luă o clipă gândul de la ele.

— Oh, presupun că această călătorie nu poate fi evitată, încheie Lachlan.

— Nu, nu poate.

— Apropo de asta, Meli a terminat de făcut bagajele?

— Pleacă abia peste trei zile, aşa că are timp suficient să termine. A plecat să-l viziteze pe tata, probabil o să rămână acolo peste noapte. Cred că, de fapt, intenţia ei e să-i convingă pe fraţii mei că i-a iertat pentru că i-au alungat toţi peţitorii. Câţiva dintre ei chiar s-au simţit vinovaţi, dacă nu ştiai, chiar dacă tinerii care au venit anul trecut nu i-au trezit prea mult interesul. Deci, din punctul ei de vedere, nu trebuie învinuiţi. Vrea, de asemenea, să îi asigure că ea o să ştie când o să apară bărbatul potrivit, aşa că ei nu trebuie să-şi facă griji din pricina aceasta.

— Chiar crede că, dacă o să le spună asta, o să-i potolească?

— Cel puţin asta speră, zâmbi Kimberly. Uneori, fraţii mei pot fi rezonabili.

Lachlan pufni în râs. Kimberly îşi cunoscuse târziu fraţii, crescuse crezând că era singurul copil la părinţi şi aflase despre existenţa lor abia când Lachlan o adusese în Scoţia în calitate de soţie a lui. Apăruseră la uşa lui – sau, mai exact, luaseră cu asalt podul basculant toţi şaisprezece. Îl însoţeau pe tatăl ei, pe care nu-l întâlnise niciodată până atunci – o legendă în munţi, dar nu una care să-i facă cinste.

Ian MacFearson. Era un nume pe care mamele îl foloseau pentru a-şi mustra copiii din cauza comportamentului lor. Avea reputaţia unui om fără suflet, atât de rău, încât stătea deoparte şi râdea când fiii lui încercau să se omoare – ba, mai mult, îi încuraja. Alţii spuneau că era doar un pustnic bătrân, care nu îşi mai părăsise casa de mai bine de patruzeci de ani. Dar ce motiv să fi avut dacă ţinea acolo un întreg harem? Unii susţineau că murise cu mulţi ani în urmă, iar fantoma lui bântuia ruinele cetăţii pe care o ridicase chiar el în trecut. Niciuna dintre poveşti nu era adevărată, dar puţini îl întâlniseră pe

Ian MacFearson pentru a se convinge că lucrurile nu stăteau chiar aşa.

Fusese un sihastru, iar acum îşi părăsea casa doar pentru a o vizita pe Kimberly şi familia ei la castelul Kregora, deşi, aşa cum se întâmpla de obicei, ea era cea care se ducea la el. Nu o deranjase niciodată. Îi plăceau împrejurimile casei lui, atmosfera sumbră, copacii neroditori, norii negri care acoperea cerul, amintindu-i mai degrabă de castelul vrăjitoarei din vârful muntelui acoperit de nori decât de fortăreaţa transformată în conac, ridicată pe un promontoriu stâncos, aşa cum era de fapt. Însă înăuntru atmosfera nu era sumbră datorită fraţilor ei zgomotoşi.

Nici legenda potrivit căreia fraţii ei încercau mereu să se omoare nu era adevărată, deşi unele lupte dintre ei dovedeau contrariul. Se certau ca fraţii, fără intenţii criminale. Mai curând dădeau dovadă de o loialitate aproape fanatică – dacă unul dintre ei era insultat, toţi îi săreau în apărare.

Şi povestea despre harem era stupidă, deşi părea de înţeles având în vedere cât de mulţi fii avea Ian. Deşi cu acelaşi tată, doar câţiva aveau aceeaşi mamă, iar toţi erau bastarzi. Ian nu se însurase niciodată. Voise s-o facă, o iubise pe mama lui Kimberly aproape toată viaţa, dar părinţii ei o forţaseră să se mărite cu ducele de Amburough, bărbatul despre care Kimberly crezuse că era tatăl ei, până când la beţie, acesta îi mărturisise că Ian avusese această onoare.

Deşi nu se însurase, Ian nu îşi repudiase copiii. Îi adusese pe toţi în casa lui, chiar şi pe cei concepuţi departe, în Aberdeen, sau cel puţin pe cei despre care ştia. Povestea despre harem trebuie să se fi născut deoarece le permisese câtorva dintre mamele copiilor să locuiască în casa lui, deşi el nu era interesat de ele. Oricare ar fi fost femeia pe care ar fi favorizat-o la un anumit moment dat, el îi era fidel. Sau cel puţin asta le spunea celor care îndrăzneau să-l întrebe.

La drept vorbind, era o relaţie de familie foarte

ciudată, iar Kimberly putea fi fericită că trăise în altă parte dacă bărbatul care o crescuse nu ar fi fost un tiran şi un părinte neiubitor. Unii dintre fraţii ei aveau şi alte surori, dar ea era singura soră despre care puteau spune că era a lor, aşa că o incluseseră în cercul de loialitate. Fiind singura fată din grup, în ciuda faptului că era cea mai mare, întotdeauna se simţise mai protejată decât celelalte. Această protecţie se îndreptase şi spre Melissa când venise pe lume. Deoarece fuseseră toţi acolo când se născuse, o considerau ca fiind a lor.

De-a lungul anilor, Lachlan nu fu prea fericit din cauza asta. Dacă el şi Kimberly se certau sau dacă el îi atrăgea atenţia asupra unei greşeli pe care ea o făcuse, avea toate şansele să fie luat la bătaie de cei mai mulţi dintre ei, chiar dacă numai unul ar fi fost martorul întâmplării. Şi ferească Dumnezeu ca el s-o dojenească pe Meli când se aflau în vizită! Se mira şi el că îi tolera, în ciuda tuturor ocaziilor în care îl atacaseră fără să-l întrebe măcar care fusese motivul conflictului. Probabil că, datorită faptului că era şi el scoţian, reuşea să considere atitudinea lor potrivită, şi niciodată nu le purtase pică.

Kimberly îşi iubea foarte mult fraţii, pe toţi şaisprezece, şi găsea imediat scuze pentru ieşirile lor, care se întâmpla să fie foarte dese. Toţi erau certăreţi şi impulsivi, lucru surprinzător, deoarece fuseseră crescuţi de Ian, iar el era mult mai temperat. Cel puţin aşa fusese înainte să se întoarcă în Scoţia ca să-şi aline inima frântă. Iar de când Kimberly intrase în familia lor, devenise şi mai blând.

Capitolul 3

Era o casă veche, dar foarte bine întreţinută. Donald Ross nu avusese niciun titlu şi, după standardele engleze, nu fusese considerat nici măcar ca făcând parte din mica aristocraţie, dar devenise bogat mulţumită unei moşteniri

însemnate, care, precum casă, fusese dată mai departe din generaţie în generaţie şi încă era intactă, îi surprinsese pe toţi reuşind să câştige mâna fiicei unui viconte englez, dar se spunea că erau îndrăgostiţi, aşa că romanticii fuseseră încântaţi de poveste.

Lincoln şi-l amintea pe tatăl său ca pe un bărbat înalt, robust şi omenos, mereu cu zâmbetul pe buze, întotdeauna prezent când avea nevoie de atenţia lui. Murise în timp ce se afla în inspecţie la una dintre minele de la şes. Un tunel se prăbuşise peste el, strivindu-l atât de tare, încât supravieţuise numai câteva zile după accident. Lincoln nu îşi amintea acest moment întrucât nu-i fusese permis să-şi vadă tatăl după nenorocire, ceea ce îl înfuriase, dar, odată cu trecerea anilor, devenise recunoscător, deoarece păstrase numai amintirile frumoase.

Lincoln se întrebase mereu de ce mama lui, Eleanor, rămăsese în Scoţia după moartea soţului ei. Cu siguranţă, nu o făcuse pentru ca fiul ei să rămână în singura casă pe care o cunoştea, deoarece îl trimisese departe imediat ce apăruseră problemele. Nu înţelesese niciodată de ce ea nu îl însoţise. Ar fi putut să lase casa în grija cuiva dacă nu voia să o vândă. După moartea lui Donald şi plecarea lui Lincoln, nu mai avea pe nimeni din familie acolo, ci în Anglia. Richard spusese că nu fuseseră niciodată prea apropiaţi, dar...

Când crescuse şi se putea gândi la mai multe posibilităţi, Lincoln nu putuse decât să tragă concluzia că rămăsese acolo pentru a avea grijă de moştenire. Era destul de vastă, cuprinzând multe proprietăţi şi afaceri ce necesitau o atenţie deosebită. Într-una dintre scrisori, vorbea despre asta, spunându-i că, atunci când avea să ajungă la vârsta potrivită, urma să preia frâiele.

Fusese încă o scrisoare la care nu răspunsese niciodată. Acum moştenirea era a lui, dar nu o voia dacă asta însemna să aibă de-a face cu mama lui. Şi pentru că nu avea nevoie de bani, îi fusese destul de uşor să facă această alegere. Moştenirea de la unchiul Richard, pe care o primise la vârsta majoratului, era destul de consistentă.

Lincoln era acum acasă – în casa în care se născuse, în casa unde îşi petrecuse primii zece ani din viaţă –, acolo unde temerile lui prinseseră viaţă. Furia îl cuprinse imediat ce o văzu stând în prag în timp ce ei coborau din trăsură. Eleanor stătuse acolo de multe ori, aşteptând nerăbdătoare ca el să vină acasă. Revederea casei şi amintirile pe care i le trezea ar fi trebui să-l facă să zâmbească, însă el simţi doar un gust amar.

Trecuseră zece ani de când o văzuse ultima oară, cu ocazia uneia dintre nenumăratele ei vizite în Anglia. Atunci nu o putuse evita. Cu cât înainta în vârstă, cu atât găsea mai multe scuze, care funcţionaseră destul de bine până acum.

Părea îmbătrânită, şi nu doar din cauza vârstei. Avea aproape 50 de ani, era adevărat, dar părea mult mai în vârstă. Acum părul ei era complet grizonant, deşi îi observase firele albe ultima dată când o văzuse, când avea doar 39 de ani. Părea obosită. Părea ca şi cum viaţa ar fi fost o povară pentru ea, nu o bucurie.

Era îmbrăcată în negru, ca şi cum ar fi ţinut doliu. Era bogată, ar fi putut să călătorească atunci când fusese mai tânără, să se recăsătorească, să facă orice i-ar fi plăcut. În schimb, alesese să stea acolo şi să-şi trăiască viaţa în singurătate. Acum, probabil regreta asta.

Lincoln nu simţi niciun pic de compasiune pentru ea. Prin furia lui nu putea răzbate nicio emoţie pozitivă, ba chiar avusese nevoie de toată voinţa pentru a nu se întoarce la trăsură şi s-o ia la goană. Ştia că nu putea să-şi ţină în frâu furia prea mult timp. Plănuiseră să stea cel puţin o săptămână înainte de începerea sezonului în Londra. S-ar fi simţit norocos dacă avea să reziste câteva zile în compania ei fără să-i spună ce credea despre ea.

Henriette trebuise să insiste pentru a-l convinge să intre. Abia o salută în trecere pe Eleanor, înclinând puţin capul, adresându-i un singur cuvânt – „mamă” –, apoi se îndreptă spre salon fără să o mai privească. Se miră că fuse capabil de asta. Mătuşa lui, după cum îi era obiceiul, reuşi să alunge tăcerea insuportabilă care se aşternu după

salutul lor rece.

Nu reuşea să-şi domolească furia. Acum stătea la fereastra salonului care dădea spre nord, aripa în care ei locuiseră, ceea ce nu făcu decât să-i stârnească şi mai tare furia când se gândi la sălbatici. Stătuse acolo, singur, mai bine de 30 de minute, în timp ce mătuşa şi verişoara lui îşi ocupau camerele la etaj. Nu avea idee despre felul în care avea să reacţioneze dacă Eleanor ar fi venit să i se alăture în salon, fiind singur, fără mătuşa sau verişoara lui, care să tempereze discuţia.

În cele din urmă, nu fu vocea ei cea care îi întrerupse gândurile.

— Este, într-adevăr, o bucurie să vă revăd după atâţia ani, conaşule! Vă mai amintiţi de mine?

Lincoln se întoarce şi îl zări pe domnul Morrison oferindu-i o ceaşcă de ceai. Dintre toţi servitorii, doar camerista lui Eleanor era englezoaică – o adusese cu ea când se măritase cu Donald. Adusese cu ea şi obiceiurile englezeşti, iar servirea ceaiului în fiecare după-amiază era unul dintre ele. Morrison fusese majordom acolo înainte de sosirea ei şi se părea că era în continuare.

Lincoln nu prea şi-l amintea pe bărbat, deoarece era foarte tânăr când plecase. Desigur, ajunsese la înălţimea de peste 1, 80 metri abia după ce fusese trimis în Anglia, iar la vârsta de 10 ani, când abia depăşea un metru, Morrison părea mult mai înalt.

— Într-adevăr, domnule Morrison. Nu te-ai schimbat prea mult!

Bătrânul scoţian râse sau, mai bine zis, chicoti.

— Oh, dar dumneavoastră v-aţi schimbat chiar mult. Nu v-aş fi recunoscut dacă nu aş fi ştiut că urmează să sosiţi.

Lui Lincoln nu i se părea că se schimbase atât de mult din punct de vedere fizic, cu excepţia celor câteva zeci de centimetri în plus în înălţime. Desigur, privindu-şi chipul în fiecare zi, nu avea cum să remarce acest lucru, aşa cum o făcea cineva care nu-l mai văzuse de nouăsprezece ani. Părul lui rămăsese la fel de negru ca în copilărie, iar ochii

lui erau tot căprui. Chipul avea însă trăsături mai bine definite. Femeile îl găseau frumos, deşi el credea că titlul lui era la fel de atrăgător precum aspectul.

Lincoln luă ceaşca, dar nu bău din ea, ci o puse pe pervazul ferestrei. Ar fi preferat ceva mai puternic în acel moment, nu ceai.

Se întoarse spre fereastră.

— Mai trăiesc sălbaticii aici?

— Nu ştiu, având în vedere că sunt cam de vârsta dumneavoastră. Nu prea socializează, iar zvonurile nu ajung la noi.

Lincoln nu fuse nevoit să explice la cine se referise. Nu era singurul care îi numea sălbatici pe acei scoţieni. Se purtaseră ca atare încă de mici. Locuiau mai la nord, la o distanţă de aproape şapte kilometri, suficient de departe ca el să nu-i întâlnească niciodată dacă în copilărie nu ar fi hoinărit peste tot.

Decise să afle singur. În realitate, avea nevoie de o scuză pentru a ieşi înainte ca mama lui să se întoarcă. Nu avea de gând să iasă din nou în calea sălbaticilor. Deşi acum era mult mai bine pregătit să le facă faţă decât atunci când avea doar 10 ani, era suficient de matur pentru a nu-şi dori o astfel de confruntare. Era numai o scuză pentru a dispărea câteva ore. Nu ar fi mers spre nord.

Şi totuşi, se trezi mergând chiar în acea direcţie.

Capitolul 4

Lincoln putea da vina pe curiozitate. Auzise de legenda numită Ian MacFearson – cine nu o auzise? Însă nu-l întâlnise niciodată. Văzuse casa acestuia cu mult timp în urmă, dar nu şi-o amintea atât de sumbră. Desigur, copiii văd altfel lucrurile, se gândi el. Ceea ce unui adult i s-ar părea deprimant, un copil vede a fi înfricoşător, şi totuşi palpitant.

Casa era înălţată pe un deal stâncos, înconjurată de

copaci sterpi şi de mare. Probabil pomii rodiseră cândva, înainte ca solul să se erodeze, însă acum rădăcinile lor se înfipseseră în rocă şi serveau drept dovadă că zona nu fusese dintotdeauna stearpă.

Primăvara era pe sfârşite, însă nimic nu înflorise în jurul casei lui Ian MacFearson şi nici nu avea să înflorească dacă nu aducea pământ proaspăt. Lincoln nu îşi putea explica de ce ar dori cineva să locuiască într-un mediu atât de steril, deşi zona se dezvoltase, apărând case noi în vecinătate. Niciuna nu era la fel de mare ca vechea fermă, dar Lincoln observă case care nu se aflau acolo când părăsise el zona. Existaseră, desigur, şi alte case. MacFearson mai avea rude în afară de numărul mare de fii.

Nu exista nicio activitate în zonă, dar, aşa cum îşi amintea Lincoln, niciodată nu fusese. Dacă nu ai fi văzut progeniturile plecând sau venind, ai fi zis că locul era abandonat. Asta, dacă ai fi venit în afara perioadei reci, când fumul coşurilor dădea semn că zona era locuită. Acum însă nu era cazul.

Lincoln nu intrase niciodată, nu fusese invitat. Nimeni nu fusese, din câte ştia el. Totuşi, bătuse de mai multe ori la uşă pentru a-şi invita prietenii la joacă. Nu vorbeau niciodată despre tatăl lor. Numai oamenii care nu îi cunoşteau o făceau.

Îi veni în minte aceea perioadă fericită. Simţul realităţii triumfă, iar Lincoln plecă înainte să-i observe cineva prezenţa. Amintirile însă îl copleşeau; erau întâmplări la care nu se mai gândise de ani întregi.

Distrat, se abătu de la poteca sudică ce ducea spre casă şi se îndreptă spre est, spre un loc în care mersese de multe ori în copilărie.

Iazul era încă acolo, iar în depărtare se vedea ruina unui hambar, singura dovadă că acolo locuise cineva. Nu era chiar un iaz, ci mai degrabă o groapă adâncă, în care se adunase apă de ploaie, de obicei suficient de multă pentru a fi plină în cea mai mare parte a timpului. Câteva cărămizi de pe margine, acoperite cu muşchi, sugerau că odată, în urmă cu un secol sau două, groapa fusese beciul cuiva.

Apropiindu-se de iaz, îi reveni încă o amintire. Era una dintre zilele fierbinţi ale unei veri scurte, pe vremea când avea opt ani. Cele mai multe zile nu erau suficient de calde încât cineva să simtă nevoia să se răcorească, însă acea zi fusese, iar Lincoln îşi amintise de micul iaz pe care îl descoperise când cutreiera prin zonă şi unde mersese pentru a se bălăci. Pe atunci nu ştia să înoate, însă numai o parte a iazului era mai adâncă, iar acolo trebuia să ştii să înoţi, iar el stătuse departe de acea zonă.

Nu fusese singurul care descoperise iazul, întrucât în acea zi, câţiva dintre fraţii MacFearson merseseră acolo cu intenţia de a se răcori. Râvnind la compania cuiva de vârsta lui, Lincoln fusese încântat de sosirea acestora şi îşi oferise prietenia. Trei dintre ei ezitaseră să se împrietenească, însă al patrulea băiat, Dougall, care avea tot opt ani, se apropiase imediat de Lincoln şi deveniseră foarte repede prieteni.

În cele din urmă, îi cunoscuse şi pe ceilalţi fraţi. Precum cei care îl însoţiseră pe Dougall la iaz, ceilalţi nu fuseseră la fel de deschişi ca el şi ezitaseră la început să-l accepte pe Lincoln în grupul lor, dar în scurt timp se împrieteniseră toţi. Şi la fel de repede toţi deveniseră duşmanii lui.

Pierdut printre amintiri, Lincoln se apropie de iaz înainte să observe că acolo se afla o familie alcătuită, se pare, din patru membri. Femeia stătea aproape de margine, privindu-le pe cele două fete care se bălăceau, iar bărbatul era întins pe iarba înaltă, la o anumită distanţă de ele, dormind sau cel puţin încercând să aţipească. Soţia încercase să domolească gălăgia şi chicotele fetelor pentru a nu-şi deranja soţul.

Lincoln nu mai văzuse niciodată adulţi care să se scalde de iaz, dar cu siguranţă se petrecuseră multe schimbări în zonă în cei nouăsprezece ani cât fusese plecat, mai ales că acum tot mai mulţi oameni locuiau acolo. Ar fi fost nepoliticos din partea lui să se întoarcă, deşi nu avea chef de conversaţii cu străinii. Apoi se gândi că putea să plece înainte ca ei să bage de seamă prezenţa lui.

Îşi opri calul la cinci metri distanţă. Femeia stătea cu spatele la el, iar fetele erau scufundate în apă şi li se vedea doar creştetul capului, încă nu îl auziseră din cauza zgomotului pe care îl făceau, iar el putea profita de situaţie pentru a pleca. Dar calul lui necheză.

— Bună ziua!

Oftă şi descălecă. Femeia îşi întoarse capul pentru a-l saluta. Apoi se ridică ţinându-şi boneta în mână, dezvăluindu-şi întregul chip şi oferindu-i un zâmbet prietenos, ceea ce-l miră foarte tare. Mâna îi rămase încremenită pe oblâncul şeii. Cu un picior rămas pe scară, rămase pur şi simplu înmărmurit. Se gândi că bărbatul care stătea acolo întins, dormind, era probabil cel mai norocos individ din lume.

Era neobişnuit de înaltă pentru o femeie – se gândi că avea cam 1,70 m înălţime. Era îmbrăcată într-o rochie tradiţională: o fustă maronie care nu părea să aibă trenă, o bluză albă cu mâneci lungi fără volane, cizme rezistente – nu veniseră pe cai – şi un şal scoţian pe care îl legase la brâu, care i-ar fi fost util dacă ar fi început ploaia.

După haine, ai fi crezut că era o femeie obişnuită, probabil una săracă. Soţul şi copiii de lângă ea îl îndemnau pe Lincoln să se gândească la altceva, nu la delicateţea şi la gustul buzelor ei.

Nu i se părea interesantă doar înălţimea ei – niciodată nu îmbrăţişase o femeie atât de înaltă –, ci întreaga ei înfăţişare. Nu mai fusese vreodată atât de brusc şi de intens atras de vreo femeie. Era foarte drăguţă, într-adevăr, dar văzuse fete şi mai frumoase. Chipul ei nu era plin – era mai degrabă slabă –, dar probabil că înălţimea o făcea să pară astfel. Totuşi, şoldurile erau destul de curbate, iar sânii păreau suficient de plini.

Avea un chip fermecător, deşi oasele nu era proeminente, iar obrajii erau binecuvântaţi cu gropiţe când zâmbea. Sprâncenele delicat arcuite păreau naturale, iar buzele subţiri probabil că s-ar fi umflat cu un sărut potrivit. Ochii ei erau de un verde-deschis, ca două pietre preţioase identice, care îţi atrăgeau imediat atenţia, căci contrastau

cu părul foarte închis la culoare.

Poate că pletele ei lungi desfăcute, ciufulite de vânt, îi ofereau acel aspect senzual, aspru, de parcă abia s-ar fi trezit după o noapte de amor sălbatic. Părul ei era de un castaniu atât de închis la culoare încât părea aproape negru, dar cu discrete tente roşcate. Poate că asta justifica valul de dorinţă care îl cuprinse atât de repede şi îl speria atât de tare.

Stătu acolo destul de mult, descălecat pe jumătate, holbându-se la ea, ceea ce o făcu să râdă.

— Dacă nu o să spui nimic, o să cred că mi-a mai crescut o ureche. Eşti nou în zonă, aşa-i? Sau ai venit doar în vizită?

— Nu, adică da.

Reuşi să-şi coboare şi celălalt picior, în timp ce obrajii lui deveniră roşii. Accentul ei discret era încântător. Crescuse auzindu-l la altă femeie, aşa că nu ar fi trebuit să-l afecteze, dar ieşit din gura ei părea cea mai frumoasă muzică.

Se îndreptă încet spre ea, conştient că pulsul i-o luase razna.

— De fapt, sunt în vizită, deşi am locuit la câţiva kilometri depărtare de aici, spre sud.

— Serios? Păru gânditoare. Iar eu credeam că îi cunosc pe toţi care locuiesc pe o rază de 30 de kilometri.

— A fost cu mult timp în urmă. Poate că nici nu erai născută când m-am mutat sau, mă rog, sigur erai prea tânără pe atunci pentru a-ţi aminti toţi vecinii.

Nu părea să aibă mai mult de 17 sau 18 ani, dar trebuia să fie mai mare pentru a avea deja doi copii sau chiar şi mai în vârstă pentru a fi mama acelor neastâmpărate ale căror chicote se auzeau dinspre iaz. Încă nu văzuse copiii îndeaproape, ci numai capetele lor ieşind din apă.

— Presupun că aşa este. Acel „cu mult timp în urmă” ar putea să fie dublul vârstei mele sau chiar triplul.

Lincoln o privi neîncrezător. Ea îşi întoarse un moment privirea într-o parte, apoi se uită în jos, iar părul bogat îi

căzu peste obraz, astfel încât, preţ de o clipă, el nu-i mai putu zări chipul. Dar nu îşi putu reţine prea mult zâmbetul.

Ea clipi. Dumnezeule, nici măcar nu-l cunoştea şi deja îl tachina! Cât de încântător şi plăcut era să întâlnească o femeie care nu era mofturoasă sau ruşinoasă la prima întâlnire! S-ar fi putut simţi jignit, dar ea nu părea să se fi gândit la asta. Sau, dacă o făcuse, nu îi păsase.

Îşi dădu părul pe spate, fără să vrea să pară ispititoare sau seducătoare, deşi fusese. Încă i se putea citi pe faţă un zâmbet neastâmpărat, iar în obraz i se vedea o gropiţă care îl atrăgea tot mai mult. Simţi nevoia imediată de a-l explora cu limba, de a o auzi râzând în timp ce făceau dragoste, ca să poată… La naiba, îşi pierduse minţile?

Îşi luă privirea de la ea înainte să facă vreun lucru necuviincios, cum ar fi să o sărute chiar în faţa familiei ei. Nu se încurca cu femei căsătorite. Nu o făcuse niciodată şi nici nu intenţiona. Până acum, fusese foarte hotărât în privinţa asta. Îşi îndreptă atenţia spre fete, căci acum le putea zări privindu-l curioase.

Amândouă erau blonde, foarte drăguţe şi aveau probabil în jur de şapte sau opt ani. Nu semănau cu mama lor, dar nici cu tatăl, atât cât îşi putea el da seama văzându-i părul negru ca tăciunele ascuns sub pălărie. Şapte sau opt? Asta înseamnă că îşi întemeiase o familie la o vârstă foarte fragedă.

Faptul că privi copiii preţ de câteva secunde îl ajută să-şi abată gândul de la a o seduce pe mama lor, cel puţin pentru moment.

— Foarte bine, spuse el în timp ce îşi întoarse iar privirea spre femeie. S-a întâmplat în urmă cu nouăsprezece ani, când aveam 10 ani, ceea ce nu înseamnă că am chiar triplul vârstei tale.

Râse din nou, plină de încântare că el intrase în jocul ei.

— Eşti sigur? Matematica nu a fost niciodată punctul meu forte.

— Foarte sigur, să spunem că ai puţin peste nouă ani.

— Oh, mai pune puţin!

El zâmbi.

— Apropo, sunt Lincoln Burnett.

— Melissa MacGregor.

Întinse mâna să-l salute mai degrabă într-un stil bărbătesc, în loc să i-o ofere pentru o simplă atingere, aşa cum făceau doamnele. Îi luă mâna, nevoind să îi mai dea drumul şi vrând să i-o sărute, însă era demodat să săruţi mâna. Gestul era mai degrabă un preludiu, o declaraţie deloc subtilă a unei atracţii evidente. Spera totuşi ca atracţia lui pentru ea să nu fie atât de evidentă.

Îi dădu drumul mâinii. Acum, că făcuse această scurtă conversaţie de complezenţă, trebuia să plece. În schimb, o întrebă:

— Locuieşti prin apropiere?

Nu ar fi trebuit să întrebe, nu voia neapărat să ştie, nu dorea să fie tentat să o caute odată ce ar fi aflat. Ar fi fost mai bine să nu o mai vadă vreodată.

— Nu, Kregora este mult mai departe, în sud. Îmi vizitez bunicul pentru o zi sau două. Este cel care locuieşte mai sus.

Nu recunoscu numele Kregora, dar îşi amintea vag despre câţiva membri ai neamului MacGregor care locuiau într-un castel vechi, prăpădit, la vreo 16 kilometri mai la sud de moşia Ross. Nu se aventurase niciodată prea departe, copil fiind, pentru a o vedea cu ochii lui.

— Am învăţat să înot în acest iaz, spuse el, încă nehotărât dacă trebuia să plece sau nu. M-a învăţat un prieten cu care obişnuiam să mă întâlnesc aici – asta, după ce m-a tachinat fără milă că am venit aici fără să ştiu să înot.

Păru surprinsă.

— Ce ironie! Unchiul meu Johnny m-a adus aici când aveam şase ani şi m-a învăţat să înot. Este mult mai uşor să înveţi în ape liniştite decât în ocean. Iar eu mi-am adus verişoarele aici din acelaşi motiv.

Era o distanţă destul de mare pe care să o traverseze cineva doar pentru a-i învăţa pe copii să înoate, mai ales

când cei mai mulţi nu o considerau o competenţă necesară dacă nu intenţionau să-şi câştige traiul pe ocean… Verişoare? Se holbă iar la cele două fete din apă. Chiar nu semănau deloc cu Melissa. Ca ea să le fi fost mamă, ar fi trebuit să fie mult mai în vârstă decât părea.

Nu reuşi să spună decât atât:

— Nu sunt fiicele tale?

Ea se întoarse şi îl privi. Nu râse, dar el putu vedea în ochii ei de un verde-deschis, în timp ce-l privea, că ar fi vrut să o facă.

— Iar eu credeam că deja stabilisem că am numai nouă ani. Zâmbi, în plus, cred că ar fi o nebunie să am copii înainte de căsătorie.

Fusese cea mai ciudată senzaţie pe care o simţise – să fie atât de jenat, luptându-se să nu roşească, dar, în acelaşi timp, atât de încântat. Nu era căsătorită. Era disponibilă pentru… a se cunoaşte mai îndeaproape.

— Îmi cer scuze, spuse el. Doar că păreaţi ca o familie care se bucură de o ieşire…

— Da, suntem, dar nu atât de apropiaţi. De fapt, este a doua oară când îmi întâlnesc verişoarele şi prima dată când mama lor le-a permis să vină pentru o vizită în munţi. Desigur, am atât de mulţi verişori încât mă îndoiesc că o să reuşesc să-i cunosc pe toţi.

Aşa se întâmpla cu familiile numeroase, dar şi cu unele mai mici. Şi el avea verişori de gradul al treilea şi al patrulea din partea familiei Ross pe care nu-i cunoscuse niciodată, căci se mutaseră în alte ţări.

Lincoln încuviinţă din cap. Era timpul să plece. De fapt, prefera să plece înainte ca bărbatul să se trezească şi să le strice prima întâlnire. În plus, voia să plece chiar în clipa aceea, fiind sigur că avea să o revadă. Era convins de asta.

— V-am deranjat prea mult, spuse el, întorcându-se spre cal. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnişoară MacGregor. Pe curând! O zi frumoasă!

Capitolul 5

Melissa privea visătoare la drumul de ţară din trăsură, fără să-l vadă cu adevărat. Cu trăsura, călătoria avea să dureze de două ori mai mult şi tocmai de aceea, când îşi vizita bunicul, prefera să călărească până acolo. Însă în acea zi era prea distrată pentru a-i păsa de acest lucru şi, de aceea, îşi rugase unchiul care o însoţea să pregătească trăsura, deoarece neatenţia şi călărirea unui cal nărăvaş nu se prea potriveau.

Cine ar fi crezut că o teamă copilărească, pe care o considera oricum prostească, ar fi dus la o astfel de întâmplare într-o zi care altfel nu anunţa nimic deosebit? Începuse cu întâlnirea fiicelor unchiului ei Johnny pentru a doua oară. Prima dată, le întâlnise cu ocazia unei călătorii la şes pe care o făcuse împreună cu câţiva dintre unchii ei, în urmă cu trei ani. Johnny încercase să aibă grijă de ele de când se născuseră, dar mama lor refuzase să i le lase în grijă. Îi permisese doar să le viziteze la şes, acolo unde locuia şi, până acum, nu le lăsase niciodată să vină la el.

Dar nu numai unchiul Johnny se confrunta cu o astfel de situaţie. Mulţi dintre ei aveau copii prin toată Scoţia. În privinţa asta, semănau cu bunicul ei. Dar, spre deosebire de tatăl lor, care îşi luase toţi fiii să-i crească, puţini dintre aceştia fuseseră atât de norocoşi cu propriii lor copii. Unele dintre femeile cu care îşi făcuseră de cap insistaseră să le ia de neveste înainte de a-şi da copiii. Pentru altele, pur şi simplu nu conta că aveau să fie stigmatizate fiindcă aduseseră pe lume un copil în afara căsătoriei.

Mama celor două fete era diferită, ea pur şi simplu nu-l mai plăcea pe Johnny aşa cum o plăcea el. Prima fată fusese concepută când amândoi erau prea beţi pentru a realiza că nu se suportă. Cea de-a doua fusese concepută în aceleaşi circumstanţe, când el venise să o vizite pe prima, şi fusese o surpriză pentru amândoi.

Cu trecerea anilor, se părea că femeia se mai înmuiase, iar faptul că permisese fetelor să meargă în

munţi pentru prima dată dovedea asta, deşi spusese clar că era numai pentru o săptămână. Aflând că fetele nu ştiau încă să înoate, Johnny îi sugerase Melissei să le însoţească la lacul Kregora pentru a rezolva acest lucru.

Melissa se oferise deja să le ajute cu lecţiile de înot, dar era înspăimântată de gândul că trebuiau să meargă la Kregora. Mulţi dintre unchii ei nu-i cunoşteau teama de acel lac. Ştia că era o teamă nefondată şi totuşi nu reuşea să scape de ea. Îi intrase în cap, de când era copil, că pe fundul lacului locuia ceva mare şi urât şi, pentru că lacul era foarte adânc, nimeni nu reuşise să înoate până pe fundul acestuia pentru a-i demonstra contrariul.

Astfel, le sugerase să nu mai piardă vremea şi să meargă la iazul unde şi ea fusese învăţată să înoate şi unde, în fiecare vară, îşi dusese alţi verişori. Poate că pe una dintre laturi era mai adâncă, dar măcar puteai vedea că pe fund erau doar nămol şi ierburi.

O surprinsese întâlnirea cu Lincoln Burnett în acele împrejurări, dar şi mai mult o surprinsese reacţia pe care o avusese în prezenţa lui.

Fetele se grăbiră să-i spună lui Johnny despre străinul care se oprise acolo în timp ce el dormea, însă nu păru să se îngrijoreze. Tot ce spusese fu:

— Nu v-a speriat, altfel m-aţi fi trezit, nu?

Ceea ce era adevărat. În ce o privea pe Melissa, nu reuşea să şi-l scoată din minte. Nu era nimic rău în faptul că avea să-l întâlnească din nou, dar dacă nu reuşeau să se revadă? Dacă acea simplă întâlnire urma să-i afecteze alegerea unui soţ? De acum înainte, avea să compare cu el fiecare bărbat pe care urma să-l întâlnească. Ştia că aşa avea să facă, iar nici unul nu urma să se ridice la înălţimea aşteptărilor: nu aveau să fie la fel de frumoşi, la fel de înalţi, la fel de deschişi…

Dar acest gând dispăru imediat, deoarece era sigură că avea să îl revadă. El aşa spusese şi, în plus, păruse la fel de atras de ea precum fusese ea de el, deci nu avea nicio îndoială că aveau să se revadă.

Mai mult, de când îl întâlnise, zâmbea încontinuu.

Zâmbetul nu-i dispăruse nici în dimineaţa următoare, când unchiul său cel mai în vârstă, Ian Unu, o conduse spre casă.

Avea şase unchi pe care îi chema Ian. Pentru unii putea părea ciudat, dar pentru familia ei nu era. Având în vedere că toţi aveau mame diferite şi că acestea botezaseră copiii Ian, bărbatul al cărui nume îl purtau cei şase nu avusese multe de spus. Fraţii adăugaseră numere pentru a alunga confuzia când erau împreună. În familie însă, dacă doar unul dintre fraţii care purtau numele Ian se afla acolo, se folosea doar numele, nu şi numărul.

— Eşti foarte tăcută astăzi, remarcă Ian pe la jumătatea drumului. Eşti îngrijorată din cauza evenimentului din Londra?

— Nu, deloc, îl asigură ea.

Acest Ian, care era doar cu un an mai mare decât mama ei, îi era mai degrabă ca un tată decât ca un unchi. Obişnuia să i se destăinuiască atât cât ar fi făcut-o şi faţă de tatăl ei. În schimb, Ian Şase, unchiul ei cel mai tânăr, era doar cu opt ani mai mare decât ea, fiindu-i mai degrabă ca un frate, iar lui îi făcea adesea confidenţe. Lui i-ar fi spus totul despre întâlnirea cu Lincoln, tot ce îşi spuseseră, tot ce simţise – asta, dacă ar fi fost acasă cu o noapte în urmă.

Dar deodată realiză că acest unchi, fiind cel mai mare dintre fraţi, şi l-ar fi putut aminti pe Lincoln de când trăia în munţi, pe când ceilalţi poate că nu ar fi făcut-o. Avea atât de multe întrebări referitoare la acel bărbat, gânduri care o măcinau de când plecase Lincoln, pentru că nu reuşise să-i pună prea multe întrebări.

Nu ştia cât de mult avea să rămână în vizită, nici unde stătea în Anglia, deşi totul, inclusiv accentul, îi spunea că el trăia în Anglia. Ar fi fost un mare ghinion dacă vizita lui ar fi fost de durată, având în vedere că ea urma să plece spre Londra peste câteva zile şi, chiar mai rău, să se întoarcă acasă chiar când Lincoln ar fi revenit în Anglia.

Nu-şi putea anula plecarea, deşi acum se gândea serios la asta. Plănuise însă călătoria cu mult timp în urmă şi cheltuise deja foarte mult pentru garderobă. În plus, poate că vizita lui Lincoln era scurtă şi putea la fel de bine

să-l întâlnească în Londra. Poate că el locuia acolo. Oh, de ce nu îl întrebase?

Ian nu ar fi putut răspunde la multe dintre întrebările ei, dar poate că ştia câte ceva despre acel bărbat. Nu se mai gândea la nimic altceva, aşa că îl întrebă direct:

— L-ai cunoscut pe Lincoln Burnett când locuia la câţiva kilometri distanţă de voi?

— Burnett? Sună a nume american sau englezesc.

— Da, este englezesc.

— L-ai întâlnit?

— Ieri, răspunse ea. Este foarte drăguţ şi atrăgător.

Ian chicoti.

— Este limpede că ţi-a căzut cu tronc. În cazul ăsta, mai are sens să mergi la Londra?

Ian nu era unul dintre unchii care îi speriaseră ultimii pretendenţi. Apropiindu-se de 40 de ani, era mult mai rezervat, iar acum tindea să-i ofere omului o şansă înainte de a-l judeca. Îşi ţinea în frâu ameninţările şi avertismentele până când simţea că erau necesare. Era la fel de temperamental ca fraţii lui, dar acum nu mai sărea primul la bătaie.

— Doar l-am cunoscut şi nu am vorbit suficient încât să aflu cât de mult stă în vizită. Nici nu ştiu cât de des vine. Speram să îţi aminteşti şi să îmi spui mai multe despre el.

— Să mi-l amintesc? Din câte ştiu, nu a locuit niciun Burnett prin împrejurimi vreodată. Era un băiat pe nume Linc – poate că îl chema Lincoln –, dar era scoţian, ca noi doi.

— Eu sunt numai trei sferturi, îl corectă ea zâmbind.

— Oh, atunci el ar fi fost numai jumătate, ceea ce nu-l făcea niciuna, nici cealaltă, căci era Ross, nu Burnett. De obicei, fetele sunt cele care îşi schimbă numele, bărbaţii tind să şi-l păstreze pe al lor.

— Spunea că a locuit aici în urmă cu nouăsprezece ani, dar nu mi-a spus dacă în timpul ăsta a mai venit în vizită. Am presupus că are rude care locuiesc aici şi că pe ele le vizitează, dar poate că s-a mutat cu toată familia, iar acum s-a întors doar să-şi revadă vechii prieteni.

— Scumpa mea, pe atunci aveam vreo 20 de ani, deci eram suficient de mare ca să ştiu dacă locuia prin apropiere vreun englez. Sau poate că a fost adoptat de mic.

— Nu, a zis că avea zece ani când a plecat. Poate că este vorba de acel Lincoln Ross de care îţi aminteşti, care a fost adoptat şi s-a întors la părinţii lui adevăraţi, ceea ce ar explica schimbarea numelui.

— După vârstă, pare a fi vorba despre el, dar, dacă eşti cu adevărat interesată de acest bărbat, Meli, roagă-te să nu fie Linc Ross pe care eu şi fraţii mei l-am cunoscut.

Se încruntă.

— De ce?

— Pentru că băiatul era un prost, încăpăţânat peste măsură şi, mai mult, răzbunător, iar de toate astea i-ar fi fost cam greu să scape. Nu suporta să ia bătaia pe care o merita şi să lase lucrurile aşa. Venea mereu pentru mai mult.

— Ce făcea pentru a merita să fie bătut?

Ian oftă.

— A fost mai mult vina lui Dougi, el a vrut să fie prieten cu Linc. L-a îndrăgit imediat. Pe atunci, aveau aceeaşi vârstă. În cele din urmă, şi noi l-am plăcut, deşi era mai apropiat de Dougi.

— Dar ce de s-au schimbat lucrurile?

— S-a luat la bătaie cu Dougi, iar acesta nu avea nicio şansă să-l învingă. Linc se dezvoltase mai mult decât Dougi în cei doi ani cât fuseseră prieteni apropiaţi. Cu un singur pumn, i-a spart nasul lui Dougi. Nu era o întrecere, ştia că nu avea cum să fie. Nu ar fi trebuit să înceapă cearta, dar, când a făcut-o trebuia să ştie că fraţii mei aveau să intervină şi să-l pună locul lui. Ne cunoştea de suficient de mult timp pentru a şti că noi nu acceptăm ca unul de-al nostru să fie rănit fără ca acela care l-a rănit să plătească un preţ mare pentru asta.

— Şi s-a întors?

— Da, s-a simţit nedreptăţit şi a venit să se răzbune. Era foarte hotărât să ne pună jos pe toţi şi nu-i păsa dacă săream toţi în acelaşi timp. Mai prost sau mai nebun de

atât nu poţi fi.

— Nu sunt aceeaşi persoană, unchiule, spuse Melissa, cu empatie. Lincoln Burnett nu este aşa deloc. Chiar nu este.

Ian zâmbi.

— Nu trebuie să mă convingi de asta, scumpo! Nu credeam că este el. Poate că nu am auzit niciodată de acest domn Burnett al tău când a locuit aici din mai multe motive, cel mai probabil pentru că nu şi-a petrecut prea mult timp în zonă. A tot venit şi a plecat înainte să-i observe cineva prezenţa. Nu ar fi prima dată când supuşii englezi ai reginei au venit în Scoţia pentru a afla singuri de ce îi place ei atât de mult aici.

Da, era o explicaţie logică şi probabil de aceea Ian nu auzise despre Lincoln Burnet. În plus, Linc, tânărul acela nesăbuit, era scoţian. Lincoln al ei cu siguranţă nu era. Nu se mai gândi la asta şi, visătoare, începu să numere minutele până când avea să-l revadă pe domnul Burnett.

Capitolul 6

Lincoln ştia că nu avea să-i fie uşor să stea la masă cu mama lui. Cu o seară în urmă, evitase cina cu o scuză forţată, dând vina pe oboseală, iar micul dejun îl lua rar, având în vedere că nu era matinal. Dar prânzul nu putea fi evitat, şi fusese la fel de inconfortabil precum se aşteptase. Deşi mătuşa şi verişoara lui erau acolo pentru a întreţine conversaţia, tăcerea lui nu trecu neobservată. Totuşi, nu se aşteptase să fie chiar atât de distrat încât să nu le asculte deloc.

Realiză asta când verişoara Edith, care rar ridica vocea, aproape că strigă la el:

— Lincoln! Ce-i cu tine?

— Poftim?

— Te-am întrebat de trei ori, sublinie ea, dacă mă însoţeşti la o plimbare în după-amiaza asta. Până la urmă,

este prima mea vizită în Scoţia. Mi-ar plăcea să văd ceva mai mult decât am văzut pe drum.

— Iartă-mă, Edi! Am întâlnit pe cineva ieri, iar de atunci nu reuşesc să-mi iau gândul de la asta.

— O fată, sper, sublinie Henriette.

— Da.

Mătuşa zâmbi larg, trăgând singură concluziile.

— Minunat! Nu este nicio problemă dacă îţi găseşti mireasa înainte de începerea sezonului. Într-adevăr, nu există niciun motiv pentru care să mai aştepţi, iar pentru noi este foarte uşor să planificăm nunta în timp ce tu o însoţeşti pe Edith la toate petrecerile.

Aproape că îşi dădu ochii peste cap.

— Nu ştiu absolut nimic despre ea, în afara numelui. Doar am făcut cunoştinţă, mătuşă.

— Când un bărbat este atât de distras încât nu mai aude nimic în jurul lui, deja se gândeşte la însurătoare, insistă Henriette.

Lincoln roşi, dar nu din cauza faptului că fusese menţionată ideea de însurătoare, deoarece nu se gândise la asta, ci din pricină că nu se gândise la asta de la bun început. Ştia că şi-o dorea pe Melissa MacGregor în viaţa lui, şi nu pentru o perioadă scurtă. De fiecare dată când se gândea la aventuri, instinctul intervenea şi îl oprea. O dorea atât de mult, încât o scurtă aventură nu ar fi fost suficientă. Doar o relaţie permanentă i-ar fi putut satisface toate sentimentele pe care i le trezise.

Gândul la ea îl ţinuse treaz aproape jumătate din noapte şi, înainte ca în sfârşit să adoarmă, se gândise să-i cumpere o casă în Anglia şi să şi-o facă amantă. Dar nu ştia cum să deschidă subiectul şi să-i propună. Nu era obişnuit să aibă amante. Încă nu întâlnise o femeie pe care să o dorească numai pentru el… până acum.

La naiba, de ce nu s-ar fi căsătorit cu ea? Doar pentru că el avea un titlu, iar ea nu? Asta, presupunând că avea să accepte să se mărite cu el. Se gândi că poate era bine să îi propună înainte să ia lucrurile de-a gata.

— Aşadar, cine este şi când o putem întâlni? vru Edith

să ştie.

— Face parte din familia MacGregor din Kregora. Nu sunt prea sigur unde vine asta, deşi cred că unii din familia MacGregor locuiesc într-un castel vechi aflat la câteva ore distanţă de aici.

— Kregora este numele acelui castel, îi explică Eleanor ezitând, de parcă nu ar fi fost sigură că ar fi trebuit să intervină.

Îi stătea pe limbă să o întrebe dacă o cunoştea pe Melissa, dar se abţinu. Oricât ar fi fost de dornic să ştie totul despre fată, prefera să afle de la altcineva, nu de la mama lui.

— Putem călări spre acel loc după-amiază, dacă vrei să vii cu mine, Edi.

— Două ore doar ca să ajungem până acolo şi încă două înapoi? Este mai mult decât mi-am imaginat, având în vedere că încă sunt puţin obosită după patru zile în trăsură. Poate mâine, dacă mai poţi aştepta atât, adăugă ea zâmbind.

Nu putea, şi probabil că expresia feţei îi trădase acest gând, pentru că Edith zâmbi şi adăugă:

— Foarte bine, nu voiam să stau pe un cal patru ore, indiferent cât aş fi fost de odihnită. Un tur prin împrejurimi mâine o să fie suficient.

— Dacă mâine este turul, v-aş însoţi şi eu, spuse Henriette. Ai cai pentru noi toţi, Eleanor?

— Nu, ţinem în grajd doar câţiva cai pentru trăsuri, având în vedere că eu nu mai călăresc, dar o să am grijă ca până mâine să fac rost de câţiva cai potriviţi.

— Minunat! Abia aştept!

După asta, schimbară subiectul, oferindu-i lui Lincoln ocazia să iasă din încurcătură. Era mulţumit că mama lui era reţinută şi nu i se adresase direct, indiferent de subiect. Păruse că ar fi vrut să facă asta de câteva ori, dar probabil se răzgândise.

Oare aştepta ca *el* să spargă gheaţa? Posibil, dar ar fi însemnat ca *el* să plece fără să se fi schimbat nimic. Sperase ca întoarcerea lui să-l ajute să iasă resentimentele

în urmă, dar nu anticipase cât de multe nemulţumiri aveau să iasă la suprafaţă văzând-o stând în casa pe care lui i-o refuzase.

Totuşi, calul pe care îl călărise cu o zi în urmă, un armăsar potrivit pentru un bărbat căruia îi plăcea călăria, probabil că fusese cumpărat, închiriat sau împrumutat numai pentru el. Se gândise la asta înainte de sosirea lui. De asemenea, după ce plecase după prânz, trimisese un servitor la el pentru a-l îndruma spre castelul Kregora. Nu fusese nevoit să întrebe.

L-ar fi îndrumat chiar ea. Dar, după reacţia lui ingrată din salon la intervenţia ei ezitantă, probabil ea se temea să nu fie ignorată din nou. Totuşi, ştia că avea nevoie de îndrumări şi se îngriji ca el să le primească.

Se comporta ca o mamă, preocupându-se de nevoie lui fără să-l întrebe... Dumnezeule, îşi dorea ca ea să nu facă asta! Era prea târziu. Avusese nouăsprezece ani la dispoziţie să-i ofere ce avea nevoie, dar nu o făcuse. Da, el o evitase, nu-i răspunsese la scrisori, dar ea l-ar fi putut găsi dacă într-adevăr ar fi contat pentru ea. Ar fi putut să insiste, să treacă peste zidul pe care el îl ridicase între ei, l-ar fi putut aduce acasă...

Capitolul 7

Lincoln găsi cu uşurinţă lacul. I se spusese să îl urmeze, întrucât se întindea ca un râu, traversând regiunea. Castelul Kregora era situat pe o faleză înaltă, de unde puteai vedea lacul, precum şi munţii din împrejurimi.

Într-adevăr, i se păruse bizar că Melissa parcursese un drum atât de lung pentru a înota într-un iaz, când practic în curtea ei avea un lac atât de încântător. Se bucurase însă că făcuse asta cu o zi în urmă, indiferent ce motiv ar fi avut. Altfel, nu ar fi avut ocazia să o cunoască.

Posibilitatea de a o revedea trezi în Lincoln o exaltare pe care nu o mai simţise de mult timp. Evitase acel sezon

pentru că se temea că mătuşa şi verişoara lui aveau să observe că devenise mai degrabă blazat. Nenumăratele ocazii de socializare, de întâlniri la jocuri de cărţi şi alte tipuri de distracţii nu-l interesaseră niciodată prea mult şi, după zece ani de participat la astfel de evenimente, constatase că, în adâncul inimii, rămăsese un băiat de la ţară. Tocmai de aceea acceptase ideea de a se căsători.

Kregora nu era asemenea castelelor vechi de secole. În primul rând, se aflau într-o stare foarte bună inclusiv zidurile exterioare de apărare. Curtea interioară pe care o înconjurau nu mai semăna cu cea de odinioară, acum fiind plină de prăvălii – atelierul tâmplarului, al fierarului, al brutarului şi altele asemenea – dar şi de case din piatră, totul semănând cu un sat.

Melissa probabil locuia într-una dintre acele case sau prin apropiere. Întrebă la grajduri unde o putea găsi. Fu îndrumat spre zona principală, să-l întrebe pe moşier, care era acasă. Acolo urmă altă surpriză. De afară, nu ţi-ai fi dat seama că, odată intrat, aveai senzaţia că te aflai într-un conac de ţară, plin de încăperi pe care le găseşti de regulă în reşedinţa unei moşii.

Fu rugat să aştepte într-un salon gol. Nu dură mult până ce apăru Lachlan MacGregor în persoană, proprietarul domeniului Kregora şi capul acelei ramuri a neamului MacGregor.

Lincoln era înalt, dar MacGregor era mai înalt decât el. Având aproximativ 45 de ani, solid şi cu picioare groase, în ochii unora arăta ca un uriaş. Totuşi, era atrăgător şi păru foarte prietenos în timp ce-i întinse mâna pentru a face cunoştinţă. Lincoln făcu la fel, deşi nu menţionase titlul, pe care îl privea mai degrabă ca pe un scut de care acolo nu avea nevoie.

— Ce vă aduce la Kregora, domnule Burnett?

— O caut pe Melissa MacGregor. Mi s-a spus că mă puteţi îndruma spre ea, răspunse Lincoln.

— Şi de ce o căutaţi?

— Am venit să o cer de soţie.

Avea atâtea motive pe care le-ar fi putut invoca

pentru a-şi justifica prezenţa, şi totuşi îl alesese pe acesta, deşi nu ar fi trebuit. Însă reuşise să-l surprindă pe MacGregor, deşi bărbatul îşi disimulase repede reacţia. La urma urmei, intenţiile lui nu ar fi trebuit să privească pe nimeni, cu excepţia Melissei şi poate a părinţilor ei. Dacă şi-ar fi declarat intenţiile, nu l-ar fi condus oricum în direcţia bună, aşa cum sperase.

— Să mergem în biroul meu, unde nu o să fim întrerupţi, sugeră Lachlan.

— Nu vreau să vă răpesc timpul, domnule. Îndrumaţi-mă numai spre Melissa…

— Toate la timpul lor, domnule. Mai întâi, îmi veţi spune de ce aţi decis să vă căsătoriţi cu fata mea.

— Fata dumneavoastră?

— Da, iar dacă nu ştiaţi asta, înseamnă că încă nu ştiţi destul de multe despre fiica mea pentru a putea întreba de ea. Dar staţi liniştit, domnule, nu o să-i stau în cale. Însă cred că sunteţi de acord că trebuie să discutăm despre asta.

Lincoln încuviinţă din cap destul de ruşinat şi îl urmă pe Lachlan în biroul lui. Ce ghinion! Se gândise că, dacă menţiona căsătoria, nu mai lungea vorba sau măcar scotea în evidenţă faptul că motivul vizitei sale era serios, ceea ce trebuia să-l ducă fără întârziere la Melissa. Având însă în vedere persoana căreia îi destăinuise motivul său, nu făcuse decât să pară un prost.

Precum salonul pe care îl părăsiseră şi holul de la intrare, biroul lui Lachlan MacGregor era îmbrăcat în lemn masiv, nelăsând să se vadă nicio urmă din pereţii de piatră care să-i fi amintit că se afla într-un castel. Singura fereastră din încăpere fusese lărgită şi înrămată în lemn pentru a o scoate în evidenţă. Era o cameră confortabilă, cu o mobilă din lemn masiv în nuanţe de maro, verde şi negru, care se potriveau cu spaţiul demn de un bărbat. Şi totuşi, Lincoln nu se simţea deloc confortabil.

Pentru cineva care se decisese recent că venise timpul să se însoare şi care tocmai hotărâse cu cine să se însoare, nu se gândise prea mult la ce avea să-i spună

tatălui viitoarei sale mirese. Dar, pentru că se băgase singur în gura lupului, era *convins* că începuse cu stângul. La naiba! Nu era obişnuit să nu ştie ce să facă mai departe.

Însă bărbatul îl ajută şi, după ce se aşezară, îl întrebă pur şi simplu:

— Deci, când ai întâlnit-o pe Melissa?

— Ieri.

Surpriza de pe faţa lui Lachlan se transformă rapid într-o repriză de râs. Când se calmă, continuă:

— Iartă-mă! Nu întâlneşti prea des un bărbat care să ştie ce vrea atât de repede.

— Am încredere în instinctele mele, domnule, îi spuse Lincoln în apărarea lui. Dar poate ar fi mai bine să vă explic. M-am hotărât să mă însor şi mă pregătisem să caut cu sârguinţă o soţie sezonul acesta în Londra. Aşadar, gândul de căsătorie era în mintea mea, e drept, destul de proaspăt. Întâlnind-o pe Melissa, am ajuns la concluzia că nu trebuie să mai caut, fiindcă ea este aleasa, dacă o să mă accepte. Totuşi, nu am vrut să spun că trebuie să ne căsătorim imediat. De fapt, mie mi-ar conveni, dar am realizat că mai întâi trebuie să-i fac curte. Tot ce am vrut astăzi a fost să-i declar intenţiile mele şi să o asigur că cererea mea este onorabilă.

— Bine spus, băiete! Nici eu nu eram prea sigur de soţia mea când am întâlnit-o. O bună perioadă, nu ne-am putut suferi, dar, în cele din urmă, dragostea ne-a lovit pe amândoi. Vrei să-mi spui ce planuri de viitor ai cu fata mea?

— Desigur! Am moştenit două moşii destul de mari, una în Anglia, de la unchiul meu din partea mamei, şi una aici, în Scoţia, care cuprinde câteva proprietăţi atât în nord, cât şi la şes.

Lachlan păru surprins.

— În Scoţia, zici? De la cine?

— De la tatăl meu, Donald Ross.

Lachlan se dădu aproape.

— La naiba! L-am cunoscut! Mi-a părut rău să aud despre accident. Mama ta încă locuieşte aici, nu?

— Da, dar eu nu. După moartea tatălui, m-a trimis să

locuiesc cu unchiul meu. Acum mă simt ca acasă în Anglia, în familia lui.

— Şi ai uitat numele tatălui tău?

— Niciodată! Numele meu complet este Lincoln Ross Burnett. A existat însă un titlu englezesc, dar niciun moştenitor de gen masculin din acea parte a familiei şi, din acest motiv, unchiul meu s-a hotărât să-mi ofere numele lui. Sunt cel de-al şaptesprezecelea viconte de Cambury.

— Recunosc că sunt surprins. Să ştii că nici nu arăţi, nici nu vorbeşti ca un scoţian.

Lincoln zâmbi precaut.

— Mi-am petrecut ultimii nouăsprezece ani în Anglia, unde mi-am făcut în mare parte studiile. Profesorii mei erau hotărâţi să mă scape de accentul scoţian.

— Incredibil, dar presupun că, dacă locuieşti suficient de mult timp printre englezi, ajungi să fii unul dintre ei.

— Nu prea îi simpatizaţi pe englezi, nu? întrebă Lincoln ezitant.

Lachlan râse, apoi îi explică:

— Nevasta mea e englezoaică, băiete. Mătuşa mea a fost englezoaică. Am prieteni buni care locuiesc acolo. Nu, singurul lucru care nu-mi place în Anglia este aglomeraţia, iar un bărbat cu înălţimea mea tinde să atragă atenţia imediat. M-am simţit mereu inconfortabil din cauza asta.

Lincoln dădu din cap, înţelegându-l perfect. La peste 1,80 metri, i se întâmplase de multe ori să fie cel mai înalt din mulţime, iar din cauza asta nici el nu se simţea prea bine. De aceea, nici nu-l deranjase faptul că îşi pierduse accentul. Cum era mai înalt decât cei de vârsta lui, chiar şi în copilărie, înălţimea şi accentul îl puseseră în câteva situaţii jenante înainte de a se muta în Anglia. La urma urmelor, copiii erau primii care se amuzau pe seama persoanelor nou-venite, aşa cum fusese considerat vreme de mai bine de un an, până când încetase să vorbească precum un scoţian.

Se ridică, luându-şi inima în dinţi.

— Deci, am permisiunea dumneavoastră de a o curta pe Melissa?

— Nu am nimic împotrivă să o curtezi pe fiica mea şi nici să te însori cu ea, dacă şi Melissa te place la fel de mult. Pentru mine şi mama ei, cel mai important lucru este fericirea fiicei noastre. Deşi am sperat că o să se căsătorească cu cineva din împrejurimi, până acum nu a primit nicio cerere.

Lincoln zâmbi când auzi asta.

— Pot să o văd? Momentan, nu o să menţionez căsătoria.

Lachlan oftă.

— Mi-e teamă că ai ratat-o. S-a întors acasă în dimineaţa asta, dar a fost luată pe sus de mama ei pentru nişte cumpărături de ultim moment înainte de plecarea ei la Londra de mâine.

— Pleacă la Londra?

— Da, pentru sezon. Sperăm să revină acasă logodită. Aşa că, dacă intenţionezi să o curtezi, trebuie să o faci acolo. Asta o să fie o problemă pentru tine?

— Din contră, o să fie chiar mai convenabil, având în vedere că am fost însărcinat să o însoţesc pe verişoara mea la Londra sezonul acesta.

— Excelent! Îţi doresc noroc, băiete, deşi nu cred că ai nevoie.

Capitolul 8

Melissa fusese dezamăgită că ratase vizita lui Lincoln Burnett la Kregora cu o zi înainte de plecarea ei la Londra, dar nu avea timp să se gândească prea mult la asta, mai ales după ce tatăl ei o asigurase că avea să îl vadă pe *vicontele* de Cambury – sublinie titlul făcându-i cu ochiul – în Londra destul de curând.

Voise să-şi descoasă tatăl despre conversaţia pe care o purtase cu Lincoln, dar, din cauza pregătirilor de călătorie, nu reuşise să aducă vorba despre asta. Nici nu conta foarte mult după ce el o asigurase că Lincoln avea să

participe la sezonul londonez, şi ea ar fi preferat să-l întrebe direct tot ce ar fi vrut să ştie despre el.

Fu o călătorie plictisitoare spre Londra, dar nu pentru ea, ci pentru tânărul ei unchi, care era mai nerăbdător decât ea să ajungă acolo. Îşi iubea toţi unchii, dar Ian Şase, cel mai tânăr dintre cei 16 fraţi şi ultimul botezat Ian, îi era şi bun prieten, aşa că fusese încântată când hotărâseră ca el să o însoţească.

Ian împlinise 26 de ani cu numai câteva luni în urmă, dar era la fel de înalt ca fraţii lui, toţi având între 1, 80 şi 1, 85 metri. Era unul dintre puţinii care nu aveau părul blond-închis şi ochii verzi, cum aveau majoritatea fraţilor, moştenindu-l pe tatăl lor. Părul lui era şaten cu tente de roşcat – mai degrabă roşcat, dar nu atât de luminos –, iar ochii lui aveau culoarea azurie a cerului. Avea mulţi pistrui, moşteniţi, odată cu părul şi ochii, de la mama lui, ceea ce îl făcea să pară mai tânăr decât era. Era şi unul dintre cei mai glumeţi şi amuzanţi fraţi, deşi îşi luase în serios datoria de însoţitor, chiar mai serios decât pe cea de confident.

Aproape întreg drumul îl zăpăcise povestindu-i despre Lincoln, încât chiar şi el devenise nerăbdător să-l întâlnească pe individul care îi trezise atât de mult interesul. De asemenea, o sfătuise să nu-i ignore pe ceilalţi domni pe care urma să-i întâlnească, pentru a avea de unde alege la final. În plus, Ian era unul dintre unchii care se simţeau puţin vinovaţi pentru că îi speriaseră potenţialii peţitori, astfel că voia să-şi ţină pentru el părerile – de parcă ar fi fost posibil – şi să lase natura să-şi urmeze cursul.

Şi Melissa îşi dorea asta. Sau îşi dorise. Acum însă era destul de convinsă că natura îşi urmase deja cursul. Şi totuşi, urma să se afle în Londra timp de câteva luni. Voia să ţină cont de sfatul lui Ian şi să nu îndepărteze alţi domni eligibili doar pentru că era convinsă că Lincoln era singurul pe care şi-l dorea. În cele din urmă, poate că ceva mergea rău. Poate că interesul lui Lincoln urma să fie distras de altcineva şi ar fi fost o greşeală din partea ei să nu îşi lărgească cercul de cunoştinţe cât mai mult posibil, pentru

a avea cât mai multe opţiuni.

Era însă dezamăgită că nu avea să-l revadă pe Lincoln atât de repede precum sperase. La debut, îl căută cu privirea toată seara. Era un dineu, unul destul de mare, cu treizeci de invitaţi, dar pe care ducesa îl considera restrâns şi ideal pentru a sparge gheaţa. Însă Lincoln nu fusese unul dintre invitaţi.

Nici Ian nu mersese, dar nici nu plănuise să meargă la cele mai multe baluri, considerând că ducesa de Wrothston urma să fie cea mai bună însoţitoare pe care Melissa o putea avea. Ceea ce era adevărat. Cine ar fi îndrăznit să întreacă limita cu o lady atât de respectată? A o supăra pe Megan St. James echivala cu distrugerea completă a vieţii sociale.

În ziua următoare, când patru gentlemeni veniră la Melissa, la ore diferite, Ian îi stătuse alături la fiecare vizită. Câţiva dintre ei înţeleseră că, întrucât Ian era ruda ei, nu putea fi decât în avantajul lor să se împrietenească cu el şi încercară asta. Ian chiar îl plăcu pe unul dintre ei, deoarece amândoi erau pasionaţi de golf şi petrecură o jumătate de oră discutând despre sport.

Melissa era amuzată. Şi ei îi plăcea golful şi ar fi putut participa la conversaţie, dar cei doi bărbaţi erau atât de absorbiţi de subiect, încât decisese să nu intervină. În schimb, profită de ocazie pentru a se furişa şi a trage un pui de somn.

De obicei, era plină de energie, dar trebui să recunoască faptul că sezonul londonez o epuiza. Unele evenimente se prelungeau până dimineaţa, iar altele până la ivirea zorilor, aşa cum o avertizase ducesa. Poate că domnii şi doamnele mai în vârstă puteau să doarmă până târziu sau să trag un pui de somn după-amiaza, dar tinerele şi tinerii care se aflau acolo cu scopul de a-şi găsi perechea se întâlneau cu noile cunoştinţe. Astfel, niciunul nu avea prea mult timp pentru somn.

Cea de-a doua seară Melissa şi-o petrecu la operă şi fu dezamăgită după ce urmări mai degrabă publicul decât spectacolul. Megan observă asta şi spuse:

— Cauţi pe cineva anume sau doar admiri ţinutele?

Nu avea niciun motiv să nege.

— Pe Lincoln Burnett. Îl cunoşti?

— Nu cred.

— Poate după titlu, vicontele de Cambury?

— Nu, nici acesta nu-mi sună cunoscut. Nu este unul dintre cei pe care i-ai cunoscut aseară la cină, nu? Eram convinsă că îi ştiam pe toţi cei prezenţi.

— Nu, l-am cunoscut în Scoţia, cu câteva zile înainte să plecăm. Era în vizită, iar tata mi-a spus că o să fie prezent la sezonul londonez.

— Atunci ar putea fi. Să înţeleg că ţi-a picat cu tronc băiatul?

— Într-adevăr. Melissa zâmbi. Este surprinzător cât de repede m-am simţit atrasă de el, ca şi cum ne-am fi ştiut dintotdeauna. Aşa s-a întâmplat cu tine şi cu ducele când v-aţi cunoscut?

— Nu chiar. Megan oftă, dar apoi chicoti. Am încercat să-l concediez, crezând că lucrează pentru tata, şi încă de la început el m-a considerat răzgâiată. Totuşi, eram extrem de atraşi unul de celălalt, nu neg asta, şi probabil din acest motiv am încercat să ne ascundem sentimentele cu mai multă animozitate decât era cazul.

Melissa ştia câte ceva despre povestea lor. I se păruse romantică. Să vrei să te măriţi cu un duce – şi nu cu oricare –, dar să te îndrăgosteşti şi să te măriţi cu un dresor de cai, doar ca să afli că te-ai căsătorit cu ducele pe care îl doreai. Nici ea nu ştiuse despre titlul lui Lincoln, când fusese foarte atrasă de el. Pentru ea oricum nu ar fi contat dacă ar fi avut sau nu titlu, dar cel puţin nu era un lucru pe care el îl ascundea, aşa cum făcuse Devlin St. James când o întâlnise pe Megan.

— O să fie un sezon lung, draga mea, adăugă Megan. Cavalerul tău o să apară până la urmă. Poate că încă nu s-a întors în Anglia. Între timp, încearcă să te distrezi. De asta te afli aici! Căsătoria o să vină de la sine, sunt sigură.

Melissa ţinu cont de sfatul ei şi încercă să se distreze în restul săptămânii şi chiar o bună parte din a doua. Dar

când veni a treia săptămână, iar ea nu-l văzuse şi nici auzise nimic despre Lincoln Burnett, vicontele de Cambury, înţelese, în sfârşit, că nu mai avea să-l revadă.

Capitolul 9

Faptul că Lincoln nu reuşise să o vadă pe Melissa la Kregora în acea zi fusese scuza perfectă pentru a-şi scurta vizita în Scoţia, ceea ce era nerăbdător să facă, deoarece lucrurile nu ieşiseră aşa cum îşi dorise. Nu reuşise să lase în urmă toată amărăciunea care nu făcea decât să se intensifice de fiecare dată când îşi privea mama. În loc să o înfrunte şi să-şi verse amarul, ceea ce bănuia că avea să fie chiar mai dureros, se hotărâse să-şi îngroape din nou sentimentele, deoarece nu era chip să scape de ele.

Era sigur însă că Melissa l-ar fi putut ajuta în privinţa asta. Era ca o floare viu colorată într-o grădină moartă, aşa cum îşi descria mai nou viaţa, lipsită de distracţie, de pasiune, de orice scop, plină de amintiri dureroase din tinereţe. Mătuşa şi verişoara lui fuseseră singurele persoane apropiate înainte de a o cunoaşte pe fiica lui MacGregor. Melissa avea să dea vieţii lui un sens nou. Iar el intenţiona ca ea să devină principalul lui scop.

Nu se aşteptase însă ca Henriette să o invite pe Eleanor să se întoarcă în Anglia cu ei şi cu atât mai puţin ca mama lui să-i accepte invitaţia. Îşi petrecu o zi întreagă încercând să găsească un motiv ca ea să nu vină cu ei. Însă nu reuşise să găsească nicio scuză ca Eleanor să nu-i însoţească, având în vedere faptul că atât mătuşa, cât şi verişoara lui urmau să stea în Londra cu el pe toată durata sezonului londonez.

Era însă în afara oricărei discuţii să le mărturisească faptul că pur şi simplu nu o voia aproape de el. Încă nu devenise atât de nepăsător pentru a fi nepoliticos şi agresiv. În plus, dacă ar fi făcut asta, ar fi deschis răni vechi, ceea ce încerca să evite.

Speranţa lui de a o urma pe Melissa la Londra imediat, de a se caza poate în aceleaşi hanuri, de a începe deja să o curteze fu năruită de decizia mamei lui de a-i însoţi. Nu ar fi întârziat însă foarte mult, deoarece ar fi ajuns doar cu o zi mai târziu. Ştia unde să o găsească, căci tatăl ei îi spusese că urma să stea la familia St. James, cea care o prezenta în lumea bună. Nu cunoştea pe nimeni din familia St. James, dar se gândea că nu i-ar fi foarte greu să găsească adresa.

Din nefericire, în Londra existau patru familii St. James. Cel mai cunoscut era un duce, pe care Lincoln îl tăie imediat de pe listă. Avu nevoie de patru zile pentru a afla adresele celorlalte trei familii. Primul, un actor în mizerie, nu era, de fapt, un St. James. Tânărul împrumutase numele pentru că îi plăcea cum suna. La a doua adresă, Lincoln o găsi pe văduva unui căpitan care nu cunoştea pe nimeni din Scoţia. La a treia, era o casă aflată într-un cartier sărac, ocupată de o familie cu zece membri, care abia aveau loc pentru ei, cu atât mai puţin pentru oaspeţii din Scoţia.

Lincoln nu avu altă opţiune decât să încerce la casa ducelui Ambrose Devlin St. James, deşi ştia sigur că era o pierdere de timp. Nu credea că viitoarea lui soţie îi cunoştea pe ducele şi ducesa de Wrothston –, cel puţin nu atât de bine încât să fie protejata lor. Dar, dacă ar fi fost într-adevăr aşa, şansele lui să o vadă ar fi fost minime. Fără o invitaţie personală sau o carte de vizită a dovezii că îi cunoşteai ori fără a avea vreo problemă serioasă de rezolvat cu ei, nu te puteai prezenta la uşa Excelenţelor lor.

Melissa era acolo. Majordomul se lăsase înduplecat să-i spună asta chiar înainte de a-i închide uşa în nas. Lincoln nu insistă. Ştia că nu avea niciun sens. Nu avea o carte de vizită şi întrebase direct dacă ea se afla acolo, ceea ce-l făcuse pe majordom să deducă faptul că Lincoln nu avea ce să caute în acea casă.

Se întoarse îmbufnat la casa familiei Burnett. Nu se aşteptase să o găsească pe Melissa la fiecare dintre reuniunile la care mergea cu mătuşa lui şi cu Edith, dar sperase să o întâlnească măcar la unele *dintre* ele. Intenţionase, de asemenea, să o curteze aşa cum se

cuvenea. În circumstanţele acestea, nimic din ce îşi dorea nu părea să devină realitate. Cei din familia St. James nu erau de nasul lui, interacţionau numai cu elitele, iar petrecerile la care participau erau cele mai selecte evenimente.

Nu cunoştea pe nimeni din elită, căci anturajul lui era format mai mult din burlaci. În plus, la reuniunile alese de Henriette veneau cunoştinţe de-ale ei, în general alte mame care aveau fiice pline de speranţă că el avea să le curteze.

Era considerat o partidă bună, având în vedere că avea titlu *şi* avere, ceea ce ar fi făcut să primească tot mai multe invitaţii în timpul sezonului. Însă aceste invitaţii nu erau cele potrivite. Trebuia să pătrundă mai întâi în cercurile din înalta societate, pentru a spera să fie invitat. Dar nu vedea asta întâmplându-se prea curând, având în vedere că nu cunoştea pe nimeni care să-i deschidă uşa.

Cum naiba devenise atât de complicat să o curteze pe Melissa?

Henriette, perspicace ca de obicei, observă în acea seară că îşi schimbase starea de spirit. Îl cunoştea destul de bine pentru a nu pune totul pe seama faptului că Eleanor îi însoţise la teatru în acea seară, cel puţin nu în totalitate.

— Arăţi de parcă ţi-ai pierdut cel mai bun prieten, băiatule. S-a întâmplat astăzi ceva neplăcut despre care nu mi-ai vorbit?

— Nimic, în afara faptului că am aflat că Melissa MacGregor este susţinută în sezonul londonez de nimeni alţii decât ducele şi ducesa de Wrothston. Nu, nimic foarte important, spuse el scurt.

— Excelenţele lor, zici? Dumnezeule, este o partidă bună fata asta! Dar de ce crezi că o să fie o problemă?

— Nu cunoaştem pe nimeni din cercul lor.

— Noi nu, încuviinţă ea. Dar tu, da. Tu o cunoşti pe fată.

— Mătuşă Henry, asta nu mă ajută să trec de uşa aia, spuse

Lincoln.

— E ferecată, nu e aşa?

— Ar putea fi.

— Ei bine, asta da încurcătură, zise Henriette nemulţumită. Lasă-mă să fac câteva vizite unor prieteni mâine după-amiază şi să văd ce pot face, sugeră ea. Nu m-a interesat să ţin legătura cu oameni care au cunoştinţe sus-puse, dar nu ar trebui să fie atât de greu să găsesc pe cineva.

Lincoln încuviinţă din cap. Instinctul îi spunea să dea buzna şi să insiste să o vadă pe Melissa. Asta însă nu avea decât să provoace un scandal care i-ar fi adus şi mai multe probleme în loc să-l ajute, fără să mai spună că ar fi căzut în dizgraţia ducelui, ceea ce nimeni în toate minţile nu îşi dorea. Şi, în afară de a se da drept cerşetor, aşteptând la uşa familiei Wrothson şi sperând ca ea să intre ori să iasă, ceea ce nu se vedea făcând, nu avea alte opţiuni.

O soluţie era să afle unde mergea şi să se furişeze în mulţime, suficient cât să o vadă. Nu era ceva nemaiîntâlnit, cei din grupul lui făceau asta deseori, deşi Lincoln îi dezaproba. Era foarte stânjenitor să fii surprins într-o astfel de situaţie.

Mătuşa lui nu avusese noroc când apelase la cunoştinţele ei şi îi spusese asta în seara următoare, la recitalul la care merseseră împreună. Acest lucru îl dezamăgise foarte tare pe Lincoln, care începuse să se gândească la măsuri disperate.

Totuşi, în după-amiaza următoare, primi invitaţia. Lincoln – precum şi ceilalţi din casă – auzirăvestea imediat, deoarece Edith strigă atât de tare de bucurie, încât o făcu chiar şi pe bucătăreasă să vină în grabă şi să vadă ce se întâmplase.

Henriette spuse, în timp ce Lincoln intra în hol:

— Nu-mi vine să cred!

Şi nu o spuse o dată, ci de patru ori. Edith încă striga de bucurie, dar nu la fel de gălăgioasă ca prima dată. Două dintre servitoare încercau să tragă cu ochiul peste umărul lui Henriette – care încă ţinea invitaţia în mână – pentru a

citi ceea ce produsese o asemenea agitaţie.

Lincoln înţelese că nu avea să afle imediat răspunsul dacă ar fi întrebat, aşa că luă hârtia din mâinile lui Henriette şi o citi singur, apoi o privi mirat:

— Un bal? Vrei să îmi spui că nu ştiai nimic despre asta?

— Nu un bal, dragule, ci *balul!* Balul anual organizat de familia Moore este unul dintre cele mai exclusiviste evenimente ale sezonului. Am auzit multe domnişoare suspinând din cauza asta în ultimele zile, plângând că nu au fost invitate.

— Aşadar, până la urmă una dintre vizitele pe care le-ai făcut ieri a avut rezultate.

Henriette clătină din cap.

— Nu are nicio legătură cu mine. Apoi o privi pe Eleanor, care se afla în spatele lui şi se oprise la jumătatea scărilor. Tu ai aranjat asta, nu? Cum ai reuşit, draga mea?

Eleanor ar fi încercat să nege, însă roşeaţa din obraji o trădă. Încercă însă să explice situaţia:

— Elizabeth Moore mi-a fost colegă de şcoală. Se întâmplă să mă invite în fiecare an la bal, dar de fiecare dată o refuz, având în vedere că nu sunt niciodată în Anglia când se organizează. Însă ieri i-am trimis un bilet în care am înştiinţat-o că mă aflu la Londra cu familia.

— Este o invitaţie deschisă, spuse Henriette. Include toată familia.

— Da, este foarte atentă, niciodată nu scapă din vedere detalii care ar putea să o pună într-o situaţie jenantă, explică Eleanor.

— Tu chiar ai păstrat legătura cu Lady Moore în toţi anii ăştia?

Eleanor încuviinţă.

— Când ai de administrat o moşie care nu îţi cere prea mult timp, corespondenţa devine o modalitate plăcută de a-ţi petrece vremea, înainte de căsătorie, aveam cunoştinţe apropiate în Anglia şi am păstrat legătura cu multe dintre ele de-a lungul timpului. Sunt convinsă că şi tu ai făcut 1 fel.

— Cu siguranţă, zâmbi Henriette. Însă niciunul dintre prietenii mei nu îmi trimite invitaţii atât de râvnite.

Eleanor se înroşi din nou, probabil din cauza privirii insistente a lui Lincoln. Încă o dată se îngrijise de nevoia lui fără a i se fi cerut ajutorul. Melissa putea fi la bal şi, dacă nu era, aveau să i deschidă uşile necesare pentru toate evenimentele la care ea urma să participe de-a lungul sezonului.

Însă nu avea să îi mulţumească mamei lui. În ciuda faptului că efortul ei urma să-l ajute, ar fi preferat ca ea să nu mai facă astfel de lucruri pentru a-i câştiga simpatia. Ajutorul venit din partea ei nu făcea decât să-i scoată în evidenţă absenţa de-a lungul anilor. Nu avea cum să se revanşeze prin câteva gesturi mărunte pentru cei nouăsprezece ani de abandon. Era naivă dacă într-adevăr credea că gesturile pe care le făcea aveau să şteargă modul brutal în care îl alungase din viaţa ei.

— Se impune o rochie nouă, draga mea Edi, şi nu trebuie să ne uităm la preţ! exclamă Henriette bucuroasă. De fapt, toate avem nevoie de rochii noi şi, din fericire, avem la dispoziţie o săptămână şi jumătate pentru a le cumpăra. Nu plănuisem să merg la vreun bal, având în vedere că Linc este cel mai bun însoţitor, dar pe acesta nu l-aş rata pentru nimic în lume. Dumnezeule, aproape că mă simt ca la 18 ani!

Capitolul 10

Melissa fu atât de dezamăgită că, după două săptămâni, încă nu primise niciun semn de la Lincoln Burnett, încât fusese gata să se întoarcă în Scoţia. Însă nu putea să îi facă asta lui Megan, care se străduia să se asigure că se simţea bine. Din fericire, Justin venise acasă, iar el mereu o făcea să se relaxeze.

Îl cunoştea de-o viaţă pe moştenitorul familiei St. James şi deveniseră buni prieteni din anul în care acesta îşi

petrecuse vara în Ţinuturile înalte. El avea opt ani, iar ea şapte, şi realizaseră că aveau atâtea lucruri în comun, încât deveniseră nedespărţiţi. Între timp, el se alesese cu trei surori mai mici şi cu un frate, dar pentru Melissa el rămăsese ca un frate, chiar mai apropiat decât unchiul ei cel mai tânăr.

Fusese surprinsă că păstraseră o relaţie atât de strânsă, având în vedere că nu locuiau unul lângă celălalt şi că nu se vedeau în fiecare an. Însă menţinuseră relaţia prin scrisori, trimiţându-şi până la zece pe lună, purtând adevărate conversaţii, ca şi cum şi-ar fi şoptit secrete printr-un gard prin care nu puteai vedea persoana cu care vorbeai, dar despre care ştiai că era acolo şi asculta.

De câteva ori, întâmplător, părinţii lor remarcaseră faptul că ar fi făcut o pereche splendidă şi că poate, într-o zi, se puteau căsători, însă atât Melissa, cât şi Justin credeau că era cel mai amuzat lucru pe care îl auziseră. O fi amuzant şi la modă să te căsătoreşti cu cel mai bun prieten, dar nu când te gândeşti la acea persoană ca la un frate sau ca la o soră.

De obicei, îi spunea totul lui Justin. În mod surprinzător, nu îi spusese despre Lincoln Burnett, poate din cauză că trecuse prea mult timp şi nu era sigură că avea să-l mai vadă, aşa că i se păruse un lucru fără rost. Poate că Justin ar fi înţeles-o, dar nu îşi dorea şi nici nu avea nevoie de asta. În plus, se temea că, menţionându-i cât de mare era dezamăgirea ei, avea să înceapă să plângă. Nu voia să pară chiar atât de naivă. Fusese deja, punându-şi toate speranţele şi aşteptările într-o singură întâlnire cu un bărbat.

Se hotărâse să lase totul în urmă şi să-şi amintească motivul pentru care se afla acolo: să se distreze şi, poate, să-şi găsească un soţ – exact în această ordine. Justin urma să o ajute, cel puţin în privinţa distracţiei, având în vedere că fusese de acord să le însoţească pe doamne la câteva dintre evenimentele viitoare.

Era recunoscătoare pentru asta, ştiind că experimentase deja tumultul social cu un an în urmă, când

nu fusese prea încântat. I se plânsese în scrisori, deoarece aşteptase cu nerăbdare să fie inclus în grupul adulţilor, însă constatase că ar fi preferat să îşi petreacă timpul cu prietenii, aşa cum făcea când venea de la şcoală.

Justin voia să îi prezinte doi bărbaţi, fiind sigur că ei aveau să-i placă. Nu voia să joace rolul lui Cupidon. Însă cei doi nu erau prea interesaţi de evenimentele sociale, aşa că şansele ca ea să-i cunoască fără ajutorul lui erau minime.

Se înşelase însă în privinţa unuia dintre ei. Richard Sisley era fratele mai mare al unuia dintre prietenii de la şcoală ai lui Justin şi, ca moştenitor al titlului familiei, era presat de familie să îşi găsească o soţie în acel sezon, aşa că era obligat să se alăture celorlalţi tineri plini de speranţă.

Richard îi explicase asta în seara aceea, în timp ce se învârteau pe ringul de dans. Era al doilea bal la care participa, mult mai impresionant decât primul şi mult mai populat. Se dovedise că Melissa îl cunoscuse deja pe Richard la o reuniune anterioară, doar că nu îşi amintise numele lui. Însă îşi aduse aminte că o făcuse să râdă la prima lor întâlnire, ceea ce pentru el era un avantaj, având în vedere că în ultima săptămână ea se simţise mizerabil.

Era un bărbat agreabil şi foarte arătos. Nu era la fel de atrăgător ca Justin, dar ar fi fost greu să-l eclipseze cineva pe Justin St. James, ai cărui părinţi erau extraordinar de frumoşi. Nici Lincoln nu era atât de atrăgător…

Ştia că avea să facă asta, să îi compare cu Lincoln. Ar fi trebuit să se simtă atrasă de Richard măcar puţin, dar nu se întâmplase. Şi asta, din cauza *lui.*

Era sigură că Justin avea să fie supărat pe ea pentru că nu-i dăduse o şansă lui Richard. El îl admira cu adevărat şi nu avusese decât cuvinte de laudă la adresa lui. Iar Richard o plăcuse. Îi arătase asta subtil încă de la prima întâlnire. Trebuia să fie orb să nu realizeze că ea nu era interesată de el şi, nefiind încurajat deloc, începuse să se uite în altă parte chiar înainte ca dansul să se termine.

Îşi tăia singură craca de sub picioare şi nu părea să îşi dea seama. Foarte bine, deci nu avea să-şi găsească un soţ

în Londra. Părinţii ei o asiguraseră că nu era nicio problemă. Oricum, de ce se aştepta toată lumea ca femeile să se mărite imediat după terminarea şcolii? Din partea bărbaţilor nu aveau astfel de aşteptări şi oricum ei nu o făceau. Ei puteau să facă tot ce aveau chef, cât timp ar fi dorit. Sau cel puţin aşa procedau cei mai mulţi.

S-ar fi putut concentra şi asupra altor lucruri în afară de familie, cum ar fi fost drenarea lacului la întoarcerea acasă pentru a dovedi că, într-adevăr, ceva ciudat se afla pe fundul lui. Avea să devină celebră: Melissa MacGregor descoperă primul dragon din lume…

Îl văzu în treacăt. Se uita după cineva cu părul negru. Se uita după bărbaţi înalţi. Combinaţia celor două calităţi îi atrase ochii ca un magnet. Se împiedică, încercând să nu îşi ia ochii de la el în timp ce se învârtea într-un vals, dar îi fu imposibil. Acum se afla de cealaltă parte a ringului.

Îi ceru scuze lui Richard, care reuşise să o ferească de cădere când ea se împiedicase de propriile picioare. Se îndreptau spre locul unde îl văzuse pe Lincoln, la marginea mulţimii. Nu mai era acolo. Oare doar îşi imaginase că îl vede, se întâmplase din cauza dorinţei arzătoare?

— Te simţi bine? întrebă Richard.

Oare arăta la fel de abătută precum se simţea?

— Da, de fapt, nu. Te deranjează dacă mă duci înapoi la ducesă? Cred că m-au bătut pantofii aceştia noi.

Nu era câtuşi de puţin adevărat, dar Richard încuviinţă şi o duse la Justin, căci Megan dansa în acel moment cu un vechi prieten de familie. După ce menţionă politicos motivul pentru care părăsiseră ringul, se îndepărtă.

Justin, privindu-şi prietenul îndreptându-se direct spre altă femeie pentru a conversa, o întrebă:

— Nu îl placi?

— Nu te supăra. Nu mă pot concentra asupra altuia când nu-mi pot scoate din minte un anumit bărbat.

— Ce bărbat?

— Acela…

Se afla din nou acolo, la nici trei metri distanţă,

privind-o de parcă găsise ceva ce pierduse. Probabil că şi ea arăta la fel sau chiar mai rău. Ştia că se înroşise, că pulsul i-o luase razna, că i se tăiase respiraţia. Dacă leşina, nu avea să şi-o ierte niciodată.

Nu îşi putea explica de ce durase atât de mult să-şi facă apariţia, dar era sigură că avea să-i spună dacă venea odată spre ea. Dar el nu veni şi, după câteva minute, începu să creadă că nici nu avea să o facă.

Capitolul 11

Nu mai era copila de la ţară în haine simple pe care şi-o amintea. Diferenţa era atât de mare, încât aproape că nu o recunoscu. Rochia ei de seară era impresionantă, din satin de un albastru pal, cu o broderie albă cu model floral în partea de jos şi în jurul taliei şi cu un corsaj cu decolteu pătrat şi cu mâneci scurte, bufante. Mănuşile de seară lungi şi pantofii aveau aceeaşi nuanţă, un albastru pal, iar coafura era simplă, dar elegantă, fără ca un singur fir de păr să fie deranjat.

Rochia era încântătoare, ea era încântătoare! Dar la ce se aşteptase, când se învârtea în cercul ducilor şi duceselor? Fata de la ţară cu părul bătut de vânt cu care decisese în mod impulsiv să se însoare nu era, cu siguranţă, acea tânără. Şi deja avea pe cineva lângă ea. Bărbatul care o însoţea era foarte atrăgător, având un aer regal. Modul în care îşi vorbeau, deşi nu reuşea să audă cuvintele, sugera o veche intimitate. Partenerul de dans o dusese la el, ceea ce sugera că fusese luată de la el, iar asta însemna că era însoţitorul ei.

Ei bine, tatăl ei îi spusese că avea să se întoarcă acasă logodită, şi se părea că ea nu pierduse deloc timpul. Desigur, însoţitorul era prea tânăr pentru ea. Nu, nu era prea tânăr, probabil era de vârsta ei, făcându-l deodată pe Lincoln să se simtă bătrân.

Vru să plece şi nu reuşi să-i vadă privirea pierdută.

Însă făcu doar câţiva paşi când simţi pe umăr un braţ care îl opri şi auzi o voce furioasă care îi şopti:

— Nu te cunosc şi nu mă cunoşti, dar ceea ce i-ai făcut lui Meli mă face să vreau să-ţi smulg capul!

— Poftim? spuse Lincoln rece, în timp ce-i îndepărtă braţul.

— La naiba, o s-o fac! De ce ai ignorat-o? Şi dacă zici că nu te interesează, asta înseamnă că eşti un mincinos nenorocit şi un orb.

Lincoln se încruntă.

— Dar nu ai revendicat-o deja?

— Vai, câtă generozitate! Tânărul pufni. Şi dacă aş fi făcut-o, ce? Asta înseamnă că trebuie să dai bir cu fugiţii? Să fiu al naibii dacă aş fi renunţat aşa uşor!

— Nu am renunţat, doar îmi lingeam rănile, spuse Lincoln aspru.

Justin zâmbi.

— Aşa, deci? Ei bine, asta este altceva, şi cred că aş putea să accept. Să o luăm de la început. Sunt Justin St. James, probabil cel mai bun prieten al lui Meli. Apropo, asta este singura revendicare pe care o pot face în ceea ce o priveşte. O iubesc cu adevărat, dar la fel cum le iubesc pe surorile mele pisăloage. Acum, poate ai vrea să o cunoşti?

— Ne-am cunoscut deja, bolborosi Lincoln, mai degrabă stânjenit de concluziile lui greşite.

— Atunci poate ţi-ar plăcea să dansaţi, să discutaţi despre rănile voastre în semiintimitate, spuse Justin tachinându-l. Ar trebui să te grăbeşti înainte ca mama să se întoarcă şi să te ia la întrebări – recomandări şi toate cele. Ar putea dura ore până să fie mulţumită de răspunsuri.

— Şi ce te face să crezi că o s-o mulţumesc? întrebă Lincoln sarcastic.

— Din partea mea, poţi să fii şi cerşetor. Meli te place, şi pentru mine ăsta este singurul lucru care contează.

„Meli te place”. Nişte cuvinte atât de simple care îi treziră un val de emoţii. Stătea acolo, privindu-i. Îşi controla expresia, nelăsând să se vadă ceea ce gândea. În acel moment, se simţea nepriceput, stânjenit, chiar nervos,

ceea ce era foarte ciudat deoarece, în ceea ce privea femeile, era de obicei foarte sigur pe el. Poate că diferenţa o făcea faptul că niciuna nu contase pentru el. Dar ea conta.

În ultimele două săptămâni, îi stârnise emoţii neplăcute, însă numai pentru faptul că nu o putea întâlni. Acum putea ajunge la ea – asta, dacă ea ar mai fi vorbit cu el după ce o ignorase. Nu intenţionase să facă acel gest, nu se gândise că plecarea lui avea să o afecteze atât de mult, greşise crezând că ea îşi luase deja angajamentul faţă de altcineva.

Îl salută pe tânărul de lângă el şi se apropie de ea. Nu se întoarse, în timp ce se îndrepta spre ea. Aştepta ca el să ajungă la ea. Chiar schiţă un zâmbet, o încurajare mai mare decât merita în acel moment.

— Ne întâlnim din nou, Melissa MacGregor!

Zâmbetul ei deveni mai strălucitor, deşi tot ce spuse fu:

— Da!

— Ai promis următorul dans altcuiva?

— I-l rezervasem lui Justin – nu dansul, ci ocazia de a-mi oferi un moment să respir. Dar am făcut deja asta, aşa că aş fi fericită să te însoţesc pe ringul de dans, dacă vrei să mă inviţi.

— Te invit.

Ultimul dans se încheiase şi începea un nou vals. Lincoln nu mai pierdu vremea şi o duse pe ring înainte ca însoţitoarea ei să vină să-l descoasă, aşa cum îl avertizase Justin. Nu-şi imaginase cât de încântat avea să fie că se afla din nou în prezenţa ei, să o atingă, deşi impersonal. Aproape că uită să înceapă dansul, rămânând proptit în mijlocul ringului, privind-o şi atrăgând privirea celorlalte cupluri care se învârteau în jurul lor.

Ea îi spuse:

— Începusem să cred, de fapt, chiar credeam că nu o să te mai văd vreodată.

Vocea ei îl trezi din transă şi-l făcu să se mişte.

— Şi eu am avut aceeaşi temere, dacă vrei să ştii.

Când am aflat unde stai, eu…

— Ştiai şi nu ai venit să mă vizitezi?

— Poate nu eşti conştientă de importanţa oamenilor la care stai. Fără o carte de vizită pentru intrare sau o invitaţie din partea unuia dintre ei, nu pot trece de uşa de la intrare.

— Oh, asta a fost? Nu am ştiut. În Ţinuturile înalte nu suntem atât de formali.

Majoritatea oamenilor nu erau atât de formali, dar ei nu purtau titlul de duce.

— Presupun că trebuie să-ţi întâlnesc însoţitoarea în seara asta, pentru a mă asigura că te pot curta cum se cuvine de acum încolo.

— Nu te speria! zâmbi. Megan St. James este o doamnă foarte drăguţă şi înţelegătoare. Şi oricum deja ştie totul despre tine.

— Da?”

— Îmi amintesc că am întrebat-o dacă te cunoaşte, spuse ea înroşindu-se uşor.

— Întrebare la care ea ţi-a răspuns negativ, desigur, îi răspunse el laconic.

— Oh, nu o lua personal, te rog! Nu este foarte sociabilă. Familia St. James nu vine des în Londra. Preferă viaţa liniştită de la ţară.

— Atunci de ce te însoţesc în sezonul acesta? întrebă el.

— Excelenţele lor sunt prieteni cu părinţii mei de dinainte ca eu să mă nasc. S-au ajutat când a trebuit să se căsătorească. Acasă, şansele să mă căsătoresc sunt puţine, aşa că Megan a sugerat să venim aici să rezolvăm problema.

— Îmi vine greu să cred că nu ai peţitori acasă, spuse el.

Se înroşi din nou în timp ce încerca să îi explice:

— Familia mea poate fi puţin intimidantă.

Lincoln era de acord. S-ar fi gândit de două ori înainte să-l abordeze pe moşierul MacGregor pentru a-i cere permisiunea de a o curta pe fiica lui dacă ar fi ştiut dinainte

că el era tatăl. Dacă se gândea mai bine, pentru el chiar nu ar fi fost important, dar recunoştea că pentru alţii ar fi putut conta.

— Şi câţi trebuie să înfrunt pentru tine?

Întrebase în treacăt, dar aştepta cu nerăbdare răspunsul. Avusese aproape trei săptămâni la dispoziţie ca ea să întâlnească elita societăţii londoneze. Fusese invidios de fiecare dată când, aşteptând în faţa reşedinţei ducelui, vedea valuri de bărbaţi cărora li se permitea să intre. Veniseră, oare, să-l viziteze pe Justin sau erau peţitorii Melissei? Înclinase să creadă ultima variantă, deoarece atunci nu ştia că Excelenţele lor aveau un fiu de aproape 20 de ani.

Îi răspunse tot în treacăt.

— Nu am găsit pe cineva căruia să-i dau speranţe.

— Mie îmi vei da?

Nu o întrebase ca să o tachineze. O privea în ochi. O cuprinse şi mai tare de mijloc şi de mână. Mişcările lor încetiniră, nu mai păstrau ritmul muzicii şi aproape că se opriră. Să nu o sărute în acel moment fusese unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse.

Oare avea să o găsească vreodată singură pentru a putea face asta? Se putea afla vreodată în prezenţa ei fără să vrea să o sărute? Probabil că nu. Era prea specială, prea dorită din toate punctele de vedere, iar el nu mai fusese niciodată atât de atras de cineva până atunci.

Magia fu risipită de încă un moment de stânjeneală, de data asta mai evident. Era cel mai bun răspuns. Ar fi fost nepotrivit să ceară mai mult, aşa că schimbă subiectul.

— Nu l-am văzut pe tatăl tău aici. Părinţii tăi nu au venit la Londra cu tine?

— Vor veni luna următoare, îi spuse ea. Tatălui meu nu îi place la Londra. Oricum, a fost destul de dificil să-l convingem să stea o săptămână.

— Da, îmi amintesc că a menţionat în timpul scurtei noastre conversaţii că nu îi plac locurile aglomerate, îi răspunse Lincoln. Familia mea a venit aici pe perioada sezonului. De fapt, mi s-a cerut să o însoţesc pe verişoara

mea. Şi ea se află la vârsta la care trebuie să se mărite.

— Se pare că, pentru a reuşi, locul acesta este cel mai potrivit.

El îi zâmbi.

— Nu a fost mereu aşa? Pentru verişoara mea, Edith, însă nu o să fie o sarcină uşoară. Nu se potriveşte standardelor. Este însă foarte drăguţă şi are o inimă de aur. Orice bărbat ar fi binecuvântat de devotamentul ei.

— Pai foarte ataşat de ea.

— Sunt.

Nu se lăsa însă orbit de ataşamentul lui faţă de Edith. Verişoara lui era foarte timidă şi nu avea să atragă atenţia asupra ei dacă nu era împinsă de la spate. Pentru a ajunge să-i aprecieze calităţile, o persoană trebuia să o cunoască foarte bine. În ultimele săptămâni, nu avusese nici măcar un potenţial peţitor, aşa că acum se implicau şi mai activ în căutări.

— Se află şi familia ta aici în seara asta?

— Da.

— Mi-ar plăcea să o cunosc.

— Cu siguranţă, deşi cred că prima dată ar trebui să o cunosc pe ducesă înainte să te duc prin toată încăperea în căutarea rudelor mele.

Melissa chicoti.

— Vorbeşti de parcă te aştepţi ca Megan să fie un dragon în toată puterea cuvântului. Vei fi surprins în mod plăcut, sunt convinsă.

Muzica se oprise, aşa că era timpul să afle. Lincoln ar fi preferat să o păstreze pe Melissa lângă el toată seara şi chiar mai mult, dar eticheta nu îi permitea. Ea însă nu era foarte familiarizată cu regulile stricte de conduită pe care le urma înalta societate. Nu i se părea deplasat să-l târască prin încăpere către însoţitoarea ei, ţinându-l de mână.

Rudele ar fi putut face asta. Cuplurile logodite, de asemenea. Dar cei care abia începuseră să se cunoască nu o puteau face.

Fu, într-adevăr, o surpriză plăcută să o cunoască pe Megan St. James, ducesă de Wrothston. În primul rând,

Lincoln nu se aşteptase să fie atât de tânără, cu mai puţin de zece ani mai mare decât el, şi foarte frumoasă. Nu fu nevoie decât să-i audă numele pentru a-i oferi un zâmbet larg şi o invitaţie deschisă la ea acasă.

— În sfârşit ai găsit-o, nu? Acestea fuseseră primele ei cuvinte. O să-l informez pe majordom că, de azi înainte, eşti bine primit la noi. Ce-ar fi să începem chiar de mâine, cu un ceai?

Nu fu descusut, aşa cum îl avertizase Justin, ci i se adresară numai întrebări comune, de complezenţă. Şi nici nu mai fu nevoie să o ducă pe Melissa la familia lui pentru a le-o prezenta, pentru că ei îl găsiră înainte ca următorul partener de dans al Melissei să apară şi să o ia pe ringul de dans.

Prima dată le prezentă pe mătuşa şi pe verişoara lui şi abia apoi pe mama lui, Eleanor. Nu observă privirea mirată a Melissei atunci când i-o prezentase. Deşi era conştient de răceala pe care o afişa faţă de ea, de fiecare dată când se afla în prezenţa mamei, nu se putea controla. Poate că îl ajutase să o întâlnească din nou pe Melissa, dar asta nu schimba cu nimic sentimentele lui pentru ea.

Mătuşa lui, Henriette, fusese, desigur, încântată să o cunoască, în sfârşit, pe Melissa şi ar fi descusut-o la nesfârşit dacă următorul ei partener nu stătea acolo, nerăbdător să o ducă pe ring înainte ca dansul promis să se termine. Edith era prea intimidată de faptul că se afla în preajma celui mai râvnit şi, fără îndoială, celui mai frumos burlac, Justin St. James, şi, pentru prima dată, rămase fără cuvinte.

Lincoln oftă când tânărul reuşi în cele din urmă să o ducă pe Melissa pe ring. Megan, auzindu-l, râse.

— Am senzaţia că în următoarele săptămâni vei face mai mult decât să suspini, spuse ea încet, încât o auzi numai el. Nu este nevoie, să ştii. Lord Cambury, am senzaţia că în ultimul deceniu nimănui nu i-a mai fost atât de uşor să curteze o fată.

Aşa spera. Şi, având-o pe însoţitoarea Melissei de partea lui, putu să se mai relaxeze puţin şi chiar se amuză

când Justin făcu o plecăciune în faţa verişoarei lui şi întrebă:

— Îmi acordaţi următorul dans, domnişoară Burnett?

Biata Edith aproape că leşină.

Capitolul 12

Îi era imposibil să aştepte până a doua zi la ora ceaiului. Lincoln ar fi fost în stare să ajungă acasă la familia St. James în zori dacă nu ar fi fost sigur că ar fi fost gonit la ora aceea. Aşteptă până după prânz, dar apoi fu imediat la uşa lor.

De data asta, nu trebui decât să-şi spună numele pentru a fi invitat înăuntru, în salon. Abia avu timp să fie impresionat de eleganţa casei, că Melissa şi intră, respirând greu, ca şi cum ar fi fugit până acolo, şi îi oferi un zâmbet strălucitor, care îi forma gropiţe în obraji.

Îl uimi din nou. I se părea incredibil de atrăgătoare, nu la fel de încântătoare ca noaptea trecută la bal, dar nici ca o fată obişnuită. De fapt, în acea zi părea chiar englezoaică într-o rochie drăguţă de zi, din mătase crem, deşi coafura nu era la fel de strânsă, având câteva şuviţe lăsate libere, ce îi aminteau de fata de la iaz.

Fusese atât de acaparat de ea, încât nu realiză imediat că nu o urmase nimeni în încăpere. Atunci când observă, privi în jur pentru a se asigura că prezenţa ei nu-l distrăsese atât de tare încât să nu mai vadă nimic, apoi spuse:

— Nu pot să cred că în sfârşit suntem singuri!

— Unchiul meu trebuie să vină din clipă în clipă. Mereu ajunge jos înaintea mea când am un oaspete şi, ca să fie sigur de asta, îl ameninţă pe bietul majordom, spuse ea. Ia în serios rolul de însoţitor.

— Atunci aş fi un prost şi mai mare dacă nu aş profita de acest moment.

Ochii Melissei se aprinseră surprinşi când el îi luă mâna într-a lui, o trase din prag pentru ca nimeni care ar fi trecut să nu îi vadă şi o sărută. Nu încercă să îl oprească. Mai mult, se topi în braţele lui. Era mai bine decât îşi imaginase vreodată. Ameţit de gustul primului sărut, o trase mai aproape, simţindu-se ca într-un cocon, departe de tot ce era în jurul lor.

La început, fu reţinut deoarece nu voia să o sperie, dar asta nu dură mult. Păru puţin surprinsă când limba lui îşi făcu loc printre buzele ei şi o întâlni pe a ei. Ea cedă repede, dornică să experimenteze, şi păru la fel de nerăbdătoare să prelungească acel prim sărut.

El nu realiză când în cameră se auzi din ce în ce mai tare o tuse care risipi vraja ce îi cuprinsese. Când în sfârşit auzi, îi dădu brusc drumul Melissei, se asigură că îşi putea ţine echilibrul, apoi se dădu câţiva paşi în spate, întorcându-se cu faţa spre bărbatul tânăr şi înalt care stătea acolo şi-l ţintuia cu privirea din prag.

— Oare să te arunc în stradă sau fata te-a sărutat şi are nevoie de o săpunealã? se auzi întrebarea rostită pe un ton deloc prietenos.

Chicotul Melissei, mai degrabă amuzat decât nervos, era nepotrivit având în vedere vorbele de dinainte. Apoi ea îi spuse lui Lincoln:

— Nu te speria, nu vorbeşte serios! Este unchiul meu Ian. Unchiule – se întoarse spre tânăr arătând spre Lincoln –, îţi aminteşti că ţi-am vorbit despre Lord Cambury?

— Oh, el este? replică Ian. Ai apărut cam târziu, dar presupun că asta explică sărutul. Dar ar fi bine să nu-l mai pui în practică până ce nu îţi dăm permisiunea.

În cele din urmă, Melissa se înroşi. Lincoln fu prea dezamăgit că sărutul se încheiase pentru a se mai simţi cu adevărat stânjenit. Fiind cel mai în vârstă dintre ei trei, preluă controlul situaţiei, păşi în faşă şi îi întinse mâna unchiului ei.

— Mă bucur să te cunosc, Ian.

Tânărul scoţian în sfârşit zâmbi.

— Da, într-adevăr. Locuieşti aici, în Londra? Sau doar ai venit de la ţară?

— Nici una, nici alta. Am ajuns la Londra la o zi după sosirea Melissei. Mi-a trebuit cam mult să obţin permisiunea să intru în casa asta ca o fortăreaţă.

— Majordomul nu permite accesul oricui, îi explică Melissa unchiului ei pe un ton grav. Dacă aş fi ştiut asta, i-aş fi spun omului de la început.

— Deci ducesa mai mult te-a împiedicat decât te-a ajutat, nu? Mi se pare chiar amuzant…

— Atât îţi trebuie, să râzi, că îţi dau una! îl întrerupse Melissa pentru a-l avertiza, ceea ce nu-l făcu pe tânăr decât să rânjească şi mai tare.

Era uşor să îţi dai seama că relaţia dintre cei doi nu era numai una între unchi şi nepoată, ci şi de prietenie strânsă. Nu era surprinzător, având în vedere că diferenţa de vârstă dintre ei era mai mică de zece ani.

Ian părea să aibă în jur de 25 de ani, avea părul castaniu-roşcat, mai degrabă roşcat, mulţi pistrui pe chipul atrăgător şi ochi de un albastru foarte deschis. Era înalt, avea peste 1,80 metri, dar, în afară de asta, nu semăna deloc cu MacGregor, care îi era probabil frate. I se spusese că soţia lui Lachlan MacGregor era englezoaică, iar acest unchi cu siguranţă nu era.

Îi părea cumva cunoscut Ian, dar Lincoln nu îşi putea da seama de unde îl ştia. Concluzionă că probabil îl mai întâlnise sau poate că semăna cu altcineva, dar asta ori se întâmplase cu mult timp în urmă, ori se văzuseră în trecere. Era un sentiment sâcâitor, ca şi cum Lincoln ar fi trebuit să-l cunoască.

Pentru moment, trecu peste asta şi încercă să-l cunoască mai bine pe Ian. Ar fi fost în avantajul lui să aibă o relaţie bună cu familia Melissei. Din fericire, nu întrevedea nicio problemă în această privinţă, mai ales că deja trecuse de tatăl ei.

Se părea că şi Ian avea aceeaşi senzaţie de familiaritate, aşa că îi spuse:

— Am sentimentul ciudat că ne-am mai întâlnit.

— Acum, că ai adus vorba, mărturisi Lincoln, şi eu mă gândeam la acelaşi lucru.

— În ultimii nouăsprezece ani, nu ai mai fost deloc în Scoţia?

— Deloc, cu excepţia vizitei recente. Ai mai fost în Anglia până acum?

— Nu, este prima mea călătorie prin aceste locuri. Poate că îl ştii pe unul dintre fraţii mei.

— Unul? Ai mai mulţi?

— Da, câţiva, spuse Ian şi începu să râdă.

Melissa îşi privi unchiul încruntată.

— Taci! Nu o să mai sperii alt bărbat înainte să-mi devină pretendent!

— Oh, fără îndoială tipul ăsta este un pretendent, altfel nu ar fi îndrăznit să te sărute.

— Are dreptate, Melissa. Te curtez oficial. Cu permisiunea tatălui tău, aş adăuga.

Vorbele lui o făcură să se înroşească, iar pe Ian să râdă. Lincoln nu intenţionase să fie atât de direct. Dar îşi dorea ca ea să nu aibă nicio îndoială în privinţa intenţiilor lui. Urma să-i devină soţie în curând, spera el. Având în vedere sentimentele pe care i le trezea, care păreau reciproce, nu vedea niciun motiv să piardă timpul.

— Să înţeleg că ai o familie numeroasă? spuse Lincoln.

— Da, foarte mare, răspunse ea.

El râse şi îi spuse:

— Îmi place lucrul acesta. Am fost singur la părinţi şi mi-a lipsit apropierea care există între membrii unei familii numeroase. Pe singurele mele rude le-ai cunoscut aseară, Melissa.

— Verişoara şi mătuşa ta sunt încântătoare, rosti ea. Mama ta a fost mai rezervată. M-am temut că poate nu mă place.

— Prostii, nu că ar conta. Ar trebui să ştii că relaţia dintre noi nu este cea mai apropiată. Faptul că m-a trimis să locuiesc cu rudele ei şi apoi m-a lăsat acolo mi-a

schimbat sentimentele faţă de ea. De atunci, am văzut-o doar de câteva ori.

Melissa păru şocată, copleşită de compasiunea pe care o simţea pentru el. La naiba, nu ar fi trebuit să fie atât de direct nici în această privinţă! Nu ar fi vrut să păstreze secretul faţă de ea – nici nu ar fi putut –, dar poate că nu trebuia să îi menţioneze asta atât de repede.

El încercă să schimbe subiectul, fiindcă nu voia ca ea să-l compătimească.

— După atâţia ani, nu mai contează atât de mult, spuse el. Nu te mai gândi la asta! Melissa îl privi cu îndoială, însă el nu se pricepea să mintă, aşa că adăugă: Oricum, nu locuieşte cu mine şi o să se întoarcă în Scoţia, acolo unde trăieşte.

— Dar tatăl tău? vru Ian să ştie. N-a avut nimic de zis că ai a fost abandonat?

— A murit cu ani în urmă, când o mină pe care o inspecta s-a prăbuşit.

La auzul vorbelor lui, Ian rămase înmărmurit. Poate că simţea aceeaşi compasiune, dar ezita să şi-o manifeste. Vizita se încheie la scurt timp. Aveau încă multe de făcut înainte de cină şi de piesa de teatru din acea seară. Melissa îi spuse lui Lincoln numele piesei, în cazul în care ar fi vrut să vină. Aveau în program o vizită de patru zile la ţară, care ar fi durat până la sfârşitul săptămânii, dar îi promise că avea să primească şi el o invitaţie.

Lincoln părăsi reşedinţa familiei St. James, simţindu-se foarte uşurat, fără să aibă vreo idee că speranţele lui de viitor erau în pericol.

Capitolul 13

În seara aceea, Lincoln ajunse la teatru dornic să o revadă pe Melissa. Pentru el nu conta că o văzuse cu numai câteva ore înainte. Nu fusese suficient.

Îşi dădu seama imediat că îi nu îi plăcea faptul că era

departe de ea şi nu o putea vedea oricând ar fi dorit. Vizitele nu erau suficiente – numai căsătoria avea să îi ofere apropierea după care tânjea atât de mult. Voia să o întrebe pe mătuşa lui cât timp trebuia să o curteze pe Melissa, căci avea să o ceară de soţie imediat după ce se încheia acea perioadă.

Dar ea nu apăru.

Dacă Lincoln nu ar fi venit însoţit de Edith, ar fi plecat să afle de ce Melissa nu venise. Dar în acea seară el era singurul însoţitor al lui Edith şi nu avu puterea să îi ceară să plece tocmai când se bucura de o atenţie neaşteptată.

În drum spre casă, Edith era copleşită de bucurie. Lincoln se strădui să nu-i strice buna dispoziţie, deşi era foarte îngrijorat. Desigur, s-ar fi putut întâmpla multe lucruri care ar fi împiedicat-o pe Melissa să vină la teatru. Nu era ca şi cum ar fi lipsit de la un eveniment important la care fusese invitată, fiind nevoie să ceară scuze formale pentru a-şi justifica absenţa. Oricum, urma să afle curând motivul care o făcuse să-şi schimba planurile când avea să o viziteze a doua zi.

Aşa crezuse. Însă, când ajunse la reşedinţa ducală a doua zi după-amiază, exact la aceeaşi oră ca în ziua precedentă, constată că intrarea îi fu din nou interzisă, de data aceasta pentru că ducesa şi tânăra ei musafiră nu se aflau în oraş. Plecaseră deja la reuniunea de la ţară despre care îi vorbise Melissa şi de unde aveau să se întoarcă abia la sfârşitul săptămânii.

— Cine a organizat reuniunea? vru Lincoln să afle, căci se putea la fel de bine să fie una la care el sau mătuşa lui să fi fost deja invitaţi.

Grăbit să închidă uşa, bărbatul îi răspunse simplu:

— Nu am nicio idee, domnule!

Lincoln se îndoia, căci treaba majordomilor era să fie la curent cu *tot ce* avea legătură cu stăpânii lor. Însă, în loc să lanseze acuzaţii care i-ar fi închis şi mai repede uşa, întrebă:

— Unchiul domnişoarei MacGregor este aici? El ar putea şti.

— Nu, domnule. Domnul Ian le-a însoţit pe doamne.

— Şi chiar nu ştii unde are loc această petrecere de la ţară?

Ferm, bărbatul îi răspunse:

— Îmi pare rău, domnule, nu deţin această informaţie. Secretarul Excelenţei Sale ar putea şti, dar i s-a dat liber cât timp doamna e plecată din oraş şi nici el nu se află la reşedinţă.

Informaţia asta părându-i plauzibilă, Lincoln salută şi plecă. Oricum, nu putea face nimic altceva decât să aştepte invitaţia promisă, cea pe care Melissa îi spusese că avea să o obţină pentru el.

Invitaţia nu ajunse niciodată. Cele patru zile dedicate acelei vizite trecură. Invitaţiile pentru cele mai exclusiviste evenimente ale sezonului curgeau. Ducesa de Wrothston şi oaspeţii ei nu se întoarseră în oraş la sfârşitul săptămâni. Majordomul familiei St. James pretindea cu fermitate, zilnic, că nu primise nicio veste legată de sosirea lor.

Lincoln nu era greu de cap. Înţelese că, dintr-un anumit motiv, era evitat. Melissa nu voia să-l mai vadă, cu atât mai puţin să fie curtată de el. Dar de ce nu îi spunea pur şi simplu, scutindu-l de suferinţă? În schimb, plutea în incertitudine şi fără a avea vreo speranţă că se înşela, aşa că nu fu de mirare când încercă să-şi găsească alinarea în băutură, lucru care îl ajuta să nu se mai gândească, chiar şi numai pentru un moment.

Nu departe de casa lui, se afla o tavernă, un loc decent pe care obişnuia să-l frecventeze cu prietenii lui. Prima seară şi-o petrecuse acolo, până când barmanul, pe care îl cunoştea după nume, închisese într-un târziu şi-l însoţise acasă – cel puţin, asta îşi amintea vag. A doua zi însă reuşise, spre mulţumirea lui, să doarmă până târziu.

În următoarea seară, se duse din nou. Barmanul, Patrick sau Patty, aşa cum i se spunea adesea, îşi dădu ochii peste cap când îl văzu pe Lincoln, dar îi aduse o sticlă de coniac fără să-i fi cerut. În grupul lui de prieteni, glumeau adesea pe seama faptului că, în timp ce ei preferau să bea whisky scoţian, lui, un scoţian, nu îi plăcea.

Patty încercase să-l facă să-şi verse oful, crezând că avea să-i facă bine să se descarce, dar Lincoln nu era prea vorbăreţ când bea, indiferent de cantitatea de alcool consumată. Să te îmbeţi bine necesita, în cele din urmă, destul de mult efort. Spera ca, după câteva zile ca acelea, să se satureşi să lase tot acest dezastru în urmă. Ar fi fost posibil. Dar tot trebuia să-şi găsească o soţie.

Taverna era cam aglomerată când ajunse. Cinci mese erau ocupate, chiar pline, iar câţiva bărbaţi stăteau la bar. Lincoln nu-l recunoscu pe niciunul dintre ei, ceea ce era bine având în vedere că nu îşi dorea să poarte vreo conversaţie. Băură în linişte, iar el făcu la fel.

Nu observă noul grup care intră, căci era cu spatele la uşă. Însă ceilalţi îi observară şi, anticipând scandalul pe care acel grup mare şi deloc prietenos îl prevestea, eliberară locul, având în vedere că fiecare dintre membrii grupului avea peste 1,80.

Lincoln observă un individ nou, care se aşează zgomotos la masă, în stânga lui. În mod ciudat, semăna cu cel mai mare dintre fraţii MacFearson, pe care Lincoln şi-l amintea – nu înfăţişarea, ci trăsăturile feţei, fiindcă amintirea lui despre acel grup de necioplţi şi impulsivi era oarecum înceţoşată după aproape două decenii.

Probabil era din cauza băuturii. Avusese deja destul ghinion în ultima vreme ca să mai dea şi peste unul dintre ei. Nimeni nu putea fi atât de ghinionist.

— Nici eu nu l-aş fi recunoscut, spuse bărbatul pe un ton vesel.

Lincoln se întoarse către cel care vorbise, bărbatul din dreapta lui.

Pe acesta îl ştia. La naiba!

— Nici eu. Desigur, era doar un băiat în scutece când a plecat din munţi.

Lincoln întoarse capul din nou. Încă cinci erau aliniaţi la bar, privindu-l, iar al şaselea aproape că se urcase pe bar. Bietul Patty stătea nervos la capătul barului, gata să dispară prin uşa din spate la primul semn de violenţă.

— Nu mai există nicio asemănare, în afară de ochi şi

de păr, şi niciuna nu este ieşită din comun.

Încă unul trase singurul scaun de la masă. Alţi trei traseră scaunele de la masa de lângă ei. Privi repede în jur şi văzu mesele pline cu cel puţin 15 dintre ei. În afară de el şi de Patty, doar ei mai rămăseseră în tavernă.

— La dracu'!

— Şi noi ne bucurăm să te revedem, Linc, chicoti unul dintre ei.

— Ăsta este momentul în care săriţi iar toţi pe mine? remarcă Lincoln acru înainte să-şi termine băutura şi să-şi toarne alta.

— Atât timp cât nu ai de gând să împarţi pumni cum făceai odată, nu avem niciun plan să te lovim, spuse o nouă voce sfidătoare.

— Atunci cărui fapt datorez ghinionul de a vă revedea?

— Am venit să-ţi spunem să stai departe de nepoata noastră, veni imediat răspunsul.

— Ce nepoată? sări Lincoln. Dacă aveţi una, mi-e milă de fată, dar cum niciunul dintre voi nu a făcut vreun copil înainte să plec din Scoţia, orice alta născută după acest moment ar fi prea tânără pentru mine. Asta, dacă nu aş dispreţui orice rudă a voastră, chiar şi prin alianţă, adăugă el sfidător.

— Această nepoată este fiica singurei noastre surori, care e mai în vârstă decât Ian Unu.

— Pe atunci, nu aveaţi nicio soră. Dacă aţi fi avut, aţi fi menţionat-o, având în vedere cât de mândri eraţi de familia voastră numeroasă.

— Pe atunci, nu aflaserăm despre ea nici noi, şi nici tatăl nostru, explică unul dintre cei mai tineri MacFearson. Am aflat de existenţa ei la aproximativ o lună de la plecarea ta, iar după nouă luni, a născut-o pe fiica lui MacGregor.

La auzul acelor vorbe, Lincoln încremeni.

— Nu, nu poate fi nepoata voastră!

— Dar este.

— La dracu'! Aţi distrus totul în viaţa mea, nu veţi

distruge şi asta!

— Ne acorzi mai mult credit decât meritǎm, omule! Tu ai fost cel care nu a stat locului.

— Şi cel care a început totul, adǎugă o altă voce cu amărăciune.

Lincoln se întoarse spre cel care i se adresase ultima dată. În mod ciudat, ştia cine era, chiar fără să i se spună, deşi nu mai semăna deloc cu băiatul care îi fusese prieten timp de doi ani, cu excepţia ochilor verzi pe care cei mai mulţi dintre ei îi aveau.

Mulţi dintre ei aveau pe atunci părul de un blond-închis şi încă îl aveau, însă el nu. În timp, părul lui devenise şaten. Dougall MacFearson. Dougi. Singura persoană pe care Lincoln o numise prietenul lui cel mai bun, de bunăvoie. De atunci, nu îşi mai permisese să se apropie de nimeni atât de mult.

— Dougi…

Nu trebui decât să-i rostească numele ca doi dintre fraţii mai mari să se aşeze în faţa lui Dougall pentru a-l proteja. Era absurd. Când erau mai tineri, aveau obiceiul de a-l proteja pe cel mai mic, chiar dacă era sau nu nevoie. Acum erau toţi mari, iar Dougall avea aceeaşi vârstă ca Lincoln, fiind capabil să-şi poarte singur de grijă.

— Văd că niciunul dintre voi nu s-a schimbat, spuse Lincoln dezgustat. De ce nu mă mir?

— Deja ne insulţi, băiete?

— Las-o baltă, Adam, spuse cel mai mare dintre ei, pe un ton calm.

Ian Unu, vocea raţiunii, vocea deciziei, dacă n-o fi fost cumva vocea calamităţii. De fiecare dată când se luptau între ei, Ian Unu, cel mai mare dintre fraţi, era cel căruia i se cerea să ia o decizie. Era primul născut sau aşa fusese înainte să afle de existenţa surorii lor mai mari.

Continuă pe acelaşi ton:

— Ian Şase a avut dreptate să fie îngrijorat şi ne-a trimis vorbă să venim. Linc s-a comportat decent cu domnişoara, cu excepţia faptului că i-a furat un sărut, dar, dacă există vreunul printre noi care nu s-a schimbat, acela

este el. Dacă un bărbat nu poate scăpa de atitudinea asta prostească în nouăsprezece ani, niciodată nu o s-o facă. Am văzut ce am venit să vedem. Acum ştie că ea este una de-a noastră şi nu o s-o mai curteze. Deja a spus că dispreţuieşte orice rudă de-a noastră. Cred că problema s-a încheiat cu această declaraţie, aşa că ar fi bine să-l lăsăm pe om în pace.

Astfel, ieşiră din tavernă la fel de silenţios cum intrară. Patty, mirat, se grăbi spre masa lui Lincoln îndată ce uşa se închise în urma ultimului dintre ei, nu înainte de a lua o sticlă pentru el.

— Am mai auzit de familii numeroase, dar niciodată de atât de mulţi fraţi, aşa de apropiaţi ca vârstă şi atât de mari! spuse el uluit.

— Un singur tată şi foarte multe mame, replică Lincoln obosit.

— Ah, atunci se explică!

— Şi doi lipseau – cea mai în vârstă, despre care nici eu nu ştiam, şi cel mai tânăr, care probabil că şi-a dat seama cine sunt după întâlnirea de săptămâna trecută şi i-a chemat pe toţi.

— 17 în total?

— Spre ghinionul meu!

Capitolul 14

— L-aţi găsit? întrebă Ian Şase când intră în camera de hotel unde fraţii lui se întâlniseră pentru a lua micul dejun în acea dimineaţă şi unde tăvi pline cu produse de patiserie şi băuturi calde erau împrăştiate peste tot.

Închiriaseră cinci camere pentru toţi, dar le folosiseră numai pentru a dormi. Ducesa de Wrothston le-ar fi deschis uşile casei dacă ar fi ştiut că erau în oraş. Însă ei preferară să-şi păstreze prezenţa secretă pentru moment, având în vedere că Melissa ar fi fost înştiinţată şi ar fi vrut să afle motivul venirii lor, iar ei încă nu se hotărâseră dacă aveau

să îi spună sau nu.

Callum, în vârstă de 32 de ani, unul dintre puţinii fraţi care aveau surori care nu erau înrudite cu restul, îi răspunse lui Ian:

— Ne-a fost uşor să-l găsim, dar n-aş spune că ne-a fost uşor să stăm de vorbă cu el.

Cel mai tânăr dintre fraţi fu surprins.

— Nu-mi spune că a încercat iar să se lupte cu voi!

Ian Doi răspunse:

— Nu, de fapt a fost foarte calm şi tăcut, a stat acolo privindu-ne cu ură, atâta tot. Era ca şi cum l-am revăzut pe băiatul de atunci, doar că e mai puţin temperamental şi guraliv.

Ian Doi era al treilea fiu, cu trei ani mai mic decât Ian Unu. Era cel mai dispus să-şi folosească pumnii, încercând să câştige fiecare bătaie, inclusiv pe acelea cu fraţii lui. În trecut, se abţinuse în ce-l privea pe Lincoln deoarece pe atunci era mai mare ca vârstă şi mai puternic, ceea ce nu-l descurajase pe Linc să-l atace. Îl oprise doar cu forţa braţelor, dar asta nu făcuse decât să alimenteze furia băiatului. Acum însă nu s-ar mai fi abţinut.

— Dar o să dea înapoi acum, când ştie că este una de-a noastră, nu? întrebă Ian Şase.

— Nu ştii niciodată când vine vorba despre un bărbat ca el, răspunse Callum. Trebuie să o însoţeşti oriunde merge, ca să fii sigur.

Ian Şase bombăni.

— Nu o să mă vadă ca pe o ameninţare. Este cu trei ani mai mare decât mine şi mai înalt cu câţiva centimetri. Ca să nu mai zic că e mult mai solid.

— Nu contează, insistă Adam, cel de-al doilea frate. Tu ne reprezinţi pe toţi, iar el asta o să vadă. Dacă se apropie de Melissa, o să fim alături de ea, iar el trebuie să ne facă faţă tuturor.

— Ca şi cum asta l-a oprit vreodată, zise Charles batjocoritor.

Charles, ca Dougi şi Ian Şase, avea aceeaşi vârstă ca Lincoln Ross, despărţindu-i numai câteva luni. În anul acela,

tatăl lor nu fusese deloc statornic, ci foarte prolific. Pe atunci, Charles fusese cumva gelos pe Dougi. Să ai un număr foarte mare de fraţi era una, dar să ai pe cineva pe care să-l numeşti cel mai bun prieten şi care să nu fi fost unul dintre fraţi era un lucru unic în familie, iar Charles era invidios pe prietenia lui Dougi cu Linc. Apoi îl compătimise pe Dougi şi probabil se simţise uşurat că nu avusese o relaţie atât de apropiată cu el.

— Eu cred că nu mai avem de ce să ne facem griji, spuse cu încredere Ian Patru. Nu o să şi-o mai dorească drept soţie acum, când ştie cine este.

Acest Ian avea 31 de ani şi, ca mulţi dintre ei, avea părul blond-închis al tatălui lor şi ochii verzi. Malcom, de aceeaşi vârstă, avea aceeaşi culoare a ochilor, dar părul roşcat, moştenit de la mama lui. Johnny era doar cu un an mai mare decât ei şi semăna în totalitate cu mama lui, cu părul negru tăciune şi ochii de un căprui-deschis, aproape aurii.

— Sunt de acord, spuse Malcom.

— Eu nu sunt de acord, interveni Johnny.

— Nu ne surprinde, bombăni Charles din nou.

— Potoliţi-vă! îi mustră Ian Trei, luându-i partea lui Johnny, ca de obicei.

Cei doi aveau aceeaşi mamă şi acelaşi tată. Asta nu-i făcea însă să se simtă mai apropiaţi decât ceilalţi, ci îi dăduse lui Ian Trei un spirit mai protector, pe care îl manifesta de fiecare dată.

— Există două motive pentru care el o s-o caute în continuare, continuă Ian Trei.

George se implică şi el în conversaţie. În vârstă de 33 de ani, era singurul cu părul blond-deschis şi ochii albaştri ca marea. De altfel, era unul dintre puţinii care se însuraseră, deşi o făcuse recent, cu mama celor trei fii ai lui.

Spuse simplu:

— Ca să ne facă în ciudă!

Mulţi nu fură de acord, dar Ian Trei continuă:

— Da, ăsta ar fi un motiv. Celălalt ar fi că este într-

adevăr îndrăgostit de ea.

Malcolm începu să râdă. Ian Şase, mergând să ia un biscuit, rupse tăcerea, remarcând:

— Are dreptate. Nu aţi fost acolo să vedeţi cum o privea Linc pe Meli a noastră, dar eu am fost. Este un bărbat îndrăgostit lulea.

— A fost. Dar ştim cu toţii cum poate dispărea un sentiment ca ăsta, rosti Dougall încet.

Urmă un moment de tăcere, încărcat de simpatie, furie şi chiar regret. Toţi ştiau cât de apropiat fusese Dougall de Lincoln Ross, până într-o zi, când Linc se luase la ceartă cu el fără vreun motiv anume.

De atunci, Dougall nu mai avusese niciodată încredere în cineva care nu făcea parte din familie. Acea întâmplare provocase multe disensiuni între ei. Unora le păruse rău pentru Lincoln. Alţii nu voiseră să se bată cu Linc, deşi el insistase.

Alţii, precum William, care fuseseră acolo în ziua când începuse totul, se simţiseră oarecum vinovaţi că îl bătuseră pe Lincoln atât de rău încât fuseseră nevoiţi să-l ducă acasă. Acesta ar fi trebuit să fie sfârşitul poveştii… Era o soluţie rapidă. Dar Lincoln nu renunţase…

Ian Unu îşi drese vocea pentru a rupe tăcerea:

— Ei i-ai spus cine este cu adevărat? îl întrebă el pe Ian Şase.

— Nu, nu m-a lăsat inima. Abia aştepta să-l revadă în Londra şi a fost foarte nefericită când şi a dat seama că nu o să-l întâlnească, apoi foarte fericită când, în sfârşit, el a apărut. Îl place foarte mult.

— Atât timp cât doar îl place, o să treacă peste asta destul de repede, spuse Johnny.

— Oare? Nu sunt atât de sigur, continuă Ian Şase. Dar refuz să-i dau eu aceste veşti. Dacă vreţi să-i spuneţi, unul dintre voi poate avea această onoare. Eu am făcut ce ţinea de mine, am ţinut-o departe de Londra mai mult decât am plănuit, pentru a avea timp să-l avertizaţi. A trebuit să sparg roata trăsurii ducesei de patru ori. Aproape că şi-a concediat vizitiul, învinovăţindu-l. Din fericire, ultima dată

când a căzut roata ne aflam lângă casa unui un prieten de-al ei, iar ea a decis să-l viziteze. Apoi au stabilit să petrecem acolo câteva zile şi de aceea ne-am întors abia ieri.

Ian Unu încuviinţă.

— Atunci haideţi să stabilim totul aici şi acum. Fie îi spunem şi sperăm ca Meli să fie de acord că nu este bărbatul potrivit pentru ea, fie nu îi spunem şi avem grijă ca el să stea departe de ea.

— Nu crezi că avertismentul nostru a fost suficient? întrebă William.

— Când ne-a ascultat el vreodată? întrebă Charles, dar de data aceasta nu pufni, deşi avea un ton batjocoritor.

— Dacă îi spunem, este posibil să obţinem un efect invers, spuse Ian Cinci. S-ar putea ca Meli să se supere pe noi pentru că l-am ameninţat, chiar dacă nu este bărbatul potrivit pentru ea.

— Asta este, fu de acord Ian Unu, dar nu o să fie singura, adăugă el. Mama ei ar fi în stare să ne împuşte pe toţi dacă nu ne comportăm cum se cuvine. Există posibilitatea ca Meli să-l vrea indiferent de situaţie.

Pentru că părea că Ian Unu luase deja decizia de a menţine pacea cu femeile din familia MacGregor şi cum cei mai mulţi dintre ei tindeau să-i dea dreptate doar pentru că era cel mai mare dintre fraţi, Ian Şase se simţi obligat să sublinieze:

— O să fie nefericită dacă el nu o s-o caute după ce i-a spus că o s-o curteze în mod oficial.

— Mai bine să fie nefericită acum decât nefericită toată viaţa pentru că a ales un bărbat cu un temperament atât de schimbător, spuse Callum.

— Dacă află, o să creadă că am intervenit, îi avertiză Ian Şase.

— Dar chiar asta am făcut, replică Johnny.

— Da, pe lângă faptul că i-am alungat toţi pretendenţii. O să fie foarte supărată pe noi.

— Oh, nu vă mai gândiţi la ei! spuse Charles hotărât. Ei se temeau de o legendă prostească dinainte de a veni. I-

ar fi pus pe fugă chiar şi o privire încruntată. Erau nişte laşi cei doi. Nu ar fi fost fericită cu niciunul din ei, iar ea ştia asta.

— Linc nu este un laş, sublinie William.

— Linc este opusul, el duce curajul la extrem, până la pierderea bunului-simţ, completă Adam. Cel puţin asta a făcut când era un puşti. Noaptea trecută, careva dintre voi a observat vreo schimbare la el care să sugereze că a renunţat la această atitudine prostească?

Se auziră pe rând negaţii. Ian Patru oftă.

— Asta sugerează că o să ne ignore avertismentul.

— Eu cred că nu avem de ce să ne temem, zise Neill mai mult cu speranţă decât cu încredere. Era al doilea fiu şi rar îşi dădea cu părerea. Acum ştie că ea este una de-a noastră şi nu o s-o vrea. O dispreţuieşte aşa cum ne dispreţuieşte pe noi. El singur a zis-o!

— A spus asta înainte să afle cine este nepoata noastră, le aminti William. În plus, este imposibil să o dispreţuieşti pe Meli. Nu există fată mai dulce, mai bună, mai blândă, mai fermecătoare, mai amuzantă…

— Trebuie să-i mulţumim lui MacGregor pentru asta, spuse Callum râzând. Blândeţea nu este ceva care ne caracterizează familia.

— Indiferent cum ar fi, eu cred că nu o să înceteze să o caute, continuă William. În acest caz, mi-ar plăcea să ştiu ce o să facem.

— Ce-ar fi să-l omorâm?

— Este o idee excelentă, răspunse Charles ironic.

Capitolul 15

Deşi era o casă mare şi cu mulţi servitori, era uimitor cât de uşor puteai cădea pradă solitudinii, chiar şi în timpul meselor. Ducesa mergea la culcare târziu, un obicei necesar în timpul sezonului, când cele mai multe distracţii durau până dimineaţă. Justin, care avea un program diferit

– renunţase să le mai însoţească la baluri – îşi petrecea dimineaţa călărind într-unul dintre parcurile oraşului. Ian, care dintr-un motiv necunoscut începuse să o însoţească pe Melissa oriunde, începuse să doarmă şi el până târziu.

Dacă ar fi putut dormi, probabil că Melissa ar fi făcut acelaşi lucru. Dar nu putea. De fapt, putea, dar nu la fel cum o făcea de obicei. Oricum, la vârsta ei, plină de energie cum era, nu avea nevoie de prea mult somn. Probabil şi-ar fi dorit să poată dormi mai mult doar ca orele în care nu avea nimic de făcut să treacă mai repede.

Acasă ar fi putut să iasă singură şi să descopere o mulţime de lucruri care să o ţină ocupată. Acolo însă nu putea. Îşi putea imagina reacţia unchiului ei dacă ar fi făcut asta. Astfel, avea multe ore libere pe care şi le petrecea în compania propriilor gânduri, ceea ce nu era un lucru de dorit în perioada respectivă.

Problema era că, în ultima vreme, avea foarte multe schimbări de dispoziţie, ceea ce nu ar fi fost grav dacă nu ar fi fost atât de extreme. Astfel, îşi petrecea zilele visând cu ochii deschişi, imaginându-şi tot felul de întâlniri minunate cu Lincoln Burnett, fiecare având un final fericit, aşa cum se întâmplă de obicei când visezi cu ochii deschişi. Era un mod plăcut de a-şi petrece timpul, deşi ar fi preferat ca întâlnirile să aibă loc în realitate. În alte zile, îşi petrecea timpul măcinată de îndoieli, încercând să se convingă că nu exista niciun motiv să se îngrijoreze.

Ambele situaţii îi alungau somnul, căci emoţia sau anxietatea o trezea mai devreme sau o făcea să adoarmă greu. De obicei, îndoielile câştigau şi îi ocupau mai mult timp decât visarea.

Apoi, nu prea i se părea că era curtată, având în vedere că îl văzuse doar de trei ori în cinci săptămâni. Nu punea la socoteală primele săptămâni, când Lincoln încercase să o întâlnească şi nu reuşise – cel puţin asta fusese explicaţia lui. Punea însă la socoteală cele patru zile petrecute la ţară, care se transformaseră într-o săptămână, dar prefera să-şi păstreze optimismul. Se convinsese că invitaţia pe care o obţinuse pentru el nu îi fusese înmânată,

ceea ce îi explica absenţa. Era dezamăgitor, dar nu tragic. Puteau recupera timpul pierdut îndată ce avea să se întoarcă în oraş.

Optimismul îi permisese să se bucure de timpul petrecut la ţară. Se bucurase de jocuri în aer liber, după-amiaza juca golf, dimineaţa mergea să călărească, iar în timpul rămas liber putea alege dintr-o varietate de activităţi. Întâlnise chiar doi bărbaţi pe care îi descurajase repede, deoarece nu se potriveau idealului ei, căci se considera deja căsătorită.

Acum avea însă îndoieli clare în ceea ce îl privea pe alesul ei. Nu se putea abţine. Dacă Lincoln era într-adevăr interesat de ea, nu ar fi încercat să o vadă mai des? Nu ar fi trebuit măcar să-i trimită o scrisoare pentru a-i explica motivul pentru care nu o căutase?

Se aşteptase ca el să vină aproape imediat după revenirea ei în oraş. Nu o făcuse nici măcar o dată. Cinci zile mai târziu, îşi spuse că trebuia să accepte posibilitatea că nu avea să o facă. Nu reuşea să înţeleagă de ce şi devenea din ce în ce mai melancolică, încercând să înţeleagă ce se întâmplase.

— Deci tot aici eşti? spuse Justin în timp ce intra în salonul unde se servea micul dejun, cu cravaşa în mână.

Nu-şi dăduse seama cât rămăsese acolo, pierdută în gândurile ei. Era aproape amiază. Stătuse preţ de trei ore cu o farfurie plină în faţă, de care nu se atinsese. Asta trebuia să înceteze. Stările ei capricioase deveniseră nesănătoase.

— Unde aş putea fi?

— Am crezut că ai plecat acasă. Nu eram sigur. Nu te-am mai văzut de la bal. Apropo, cum merge povestea de dragoste?

Izbucni brusc în lacrimi, apoi se simţi stânjenită. Dar, după expresia lui, păru şi mai îngrozit. Era aşa de ciudat să-l vadă astfel, încât nu se putu abţină să nu râdă. Oare înnebunea? Nu ar fi fost deloc surprinsă.

Se aşeză lângă ea, ezitând să spună ceva, şi o privi precaut. Îi zâmbi stânjenită.

— Nu mă lua în seamă, Justin. Toane de femeie…

Pentru un moment, păru ca şi cum acceptă mulţumit acea scuză, dar apoi spuse:

— Prostii! Ce te-a făcut să plângi?

— Nimic.

— Nu cred…

— Nu, chiar nimic. Nu l-am mai văzut pe Lincoln din ziua care a urmat balului. Nu am mai primit nicio veste de la el. Mi-a spus că vrea să mă curteze, apoi… nimic. Dacă nu m-ar fi sărutat, dovedindu-mi că intenţiile lui era sincere, aş fi crezut că se joacă cu mine.

Justin se încruntă, apoi spuse ezitant:

— Urăsc să-ţi spun asta, Meli, dar un sărut nu are nicio legătură cu intenţia de a curta pe cineva.

Ea îi făcu un semn cu mâna, cu indiferenţă.

— Oh, ştiu la ce te gândeşti, dar nu a fost aşa. M-a sărutat înainte să-mi mărturisească intenţiile lui. Şi mi-a spus că deja are permisiunea tatălui meu. Nu ar fi cerut-o tatălui meu dacă nu era serios.

La auzul acestui argument, Justin zâmbi, pentru că i se păru pertinent.

— Da, nu cred că cineva ar vrea să-l enerveze pe uriaşul acela de 1,90 metri.

— Asta, dacă acceptăm că tot ce a spus a fost adevărat, adăugă ea neîncrezătoare, mărturisindu-i unul dintre cele mai recente motive de îngrijorare.

Asta îl făcu pe Justin să sară în picioare, bombănind:

— Nenorocitul! Desigur, dacă avea în plan să te seducă, nu s-ar fi dat în lături de la minciuni. Este un lucru esenţial. Nu voiam să îţi spun asta, pentru că părea o persoană respectabilă, dar am auzit că umblă cu persoane cu o reputaţie proastă.

— Ai auzit?

— Am întrebat de el. Acum nu mă privi aşa! Faptul că un bărbat poartă un titlu nu îl transformă într-un bărbat agreabil. Te laşi condusă de emoţii. Voiam doar să aflu mai multe, având în vedere că nici nu auzisem de el înainte.

— Ce vrei să spui prin „persoane cu o reputaţie

proastă”?

— Fiii mai mici care nu dau doi bani pe faptul că ar păta renumele familiei, având în vedere că şansele ca ei să moştenească ceva sunt aproape inexistente. Nu te îngrijora, nimic serios. Iar el nu a intrat niciodată în vreo belea – cel puţin aşa umblă vorba –, dar unii dintre prietenii lui, da. Sunt nişte desfrânaţi, Meli! Acum, personal, nu aş judeca un om în funcţie de anturajul lui. Şi chiar i-am acordat prezumţia de nevinovăţie. La urma urmei, mulţi dintre cei care în tinereţe au fost mai libertini s-au dovedit a fi stâlpi ai societăţii după ce s-au aşezat la casa lor. Dar dacă Lord Cambury nu are o scuză bună pentru că ţi-a dat speranţe şi apoi te-a ignorat…

— Crezi că ar putea exista o scuză bună? îl întrerupse ea plină de speranţă. Am încercat să mă gândesc la una, dar singurul lucru acceptabil la care mă gândisem mi-a fost contrazis aseară când am întâlnit-o pe verişoara lui, Edith, care mi-a spus că se află încă în oraş, dar este prost dispus.

— Iată răspunsul, draga mea, spuse Justin. Oamenii se pot comporta destul de bizar când sunt indispuşi. Uită-te la tine, de exemplu!

Melissa se înroşi.

— Indispoziţia nu mă împiedică să-mi urmez activităţile zilnice.

— Nu? replică el, arătând spre farfuria plină, în care i se răcise mâncarea.

Se înroşi din nou, apoi bolborosi ceva:

— Nu mi-a fost foame.

— Şi te-ai uitat toată dimineaţa la mâncare, îi spuse el.

Obrajii ei nu puteau deveni mai roşii de atât.

— În regulă, recunosc că indispoziţia poate determina un comportament neobişnuit. Dar îmi respect obligaţiile. Nu m-am închis în cameră pentru a plânge în singurătate.

— Dar, Meli, oamenii se comportă diferit când sunt indispuşi, când au îndoieli. Ceea ce tu ai considera deprimant, alţii ar lua în derâdere şi invers. Un bărbat poate să iasă şi să ia la bătaie pe cineva fără un motiv anume

doar pentru a încerca să scape de ceva ce-l deranjează. Sau ar putea merge să călărească şi să fie atât de absent, încât să se trezească în altă ţară fără să observe.

— Vorbeşti de parcă ai trecut prin asta, zise ea zâmbind.

O privi aspru înainte de a continua:

— În schimb, o femeie suferă în lacrimi în patul ei, strigă la fereastră, îi bombăne pe cei care îi ies în cale. Apropo, tu nu poţi fi învinovăţită decât pentru faptul că mori de foame.

Reuşi, în sfârşit, să o vadă zâmbind, ceea ce avu un efect uimitor, deoarece o făcu să i se pară că grijile sale sunt nefondate.

— Cred că ţi se pare că mă comport prosteşte.

— Deloc! îi răspunse el glumeţ, apoi zâmbi. Cred doar că te pripeşti. Până când nu te convingi, ar fi bine să crezi că are o scuză foarte bună pentru faptul că nu te vizitează. Tu te-ai gândit numai la un motiv al absenţei lui, dar eu mă gândesc la cel puţin şase. Afaceri, griji, probleme cu moştenirea, crize familiale – tot felul de lucruri care i-ar putea consuma energia şi care momentan nu-i mai lasă timp de socializare. Aminteşte-ţi că te-ai înşelat şi înainte în privinţa motivului pentru care nu a venit să te caute.

Ea îi zâmbi.

— Ştiam eu că există un motiv întemeiat pentru faptul că te iubesc! Eşti sigur că nu vrei să te însori cu mine?

El pufni în râs.

— Când în loc să te sărut eu vreau să-ţi dau un bobârnac? Nicio şansă!

Ea chicoti.

— Voiam doar să mă asigur. Şi să-ţi mulţumesc. Ar fi trebuit să te caut când ne-am întors de la ţară, astfel aş fi salvat patru zile de… lamentări inutile.

Capitolul 16

Lincoln deschise uşa biroului său, unde i se spusese că îl aştepta oaspetele, dar nu reuşi decât să evite pumnul care se îndreptă cu iuţeală spre faţa lui. Proprietarul pumnului nu fu atât de norocos. Forţa loviturii date îl aruncă pe Justin St. James în hol şi numai placa de marmură îl opri. Se izbi de balustradă, gata să cadă.

Când se îndreptă şi îşi aranjă haina, le găsi atât pe Henriette, cât şi pe Edith stând în pragul salonului de pe hol uluite. Asta explică probabil petele roşii care li se iviră în obraji.

Le salută stânjenit pe doamne, apoi se întoarse spre Lincoln şi îi spuse cu asprime:

— Aş vrea să discutăm ceva.

Lincoln păru mirat.

— Aşa se spune în ziua de azi? Sau aşa faci de obicei, prima dată ataci şi pe urmă pui întrebările?

În acel moment, tânărul oftă.

— Iartă-mă! Nu sunt obişnuit să fiu lăsat să aştept. Începusem să cred că o faci intenţionat.

— Nu am fost aici. Abia am ajuns acasă, răspunse Lincoln. Dar tind să cred că salutul tău nu a fost determinat numai de faptul că ai fost lăsat să aştepţi.

— Ei bine, da, e ceva mai mult de atât. Deveni din nou ţâfnos. Ăsta a fost doar începutul.

— Sunt convins că îţi doreşti să fii mai explicit, aşa că te rog să intri, rosti Lincoln, intrând şi aşezându-se la birou.

Justin îl urmă, dar ignoră scaunele pe care se putea aşeza, preferând să se plimbe prin încăpere agitat. Părul lui negru era răvăşit, ca şi cum şi l-ar fi ciufulit sau ar fi încercat să şi-l smulgă. Părea ca un fitil gata să se aprindă. Fie era starea lui naturală – nerăbdarea tipică tinereţii –, fie avea legătură cu ceva în particular, iar Lincoln era nerăbdător să afle.

Îl privi o clipă pe Justin, apoi spuse:

— Dă-i drumul, omule! Nu mă ajută cu nimic dacă mă laşi să ghicesc ce te aduce aici.

Justin se îndreptă spre birou, îşi încrucişă braţele la piept şi îl întrebă direct:

— De ce nu ai venit să o curtezi pe Melissa?

Lincoln se lăsă pe spate în scaun şi îşi încrucişă şi el braţele la piept.

— Este o întrebare-capcană?

— Capcană? ripostă Justin pus pe ceartă. Ai fost direct. Sunt sigur. Nu puteai fi mai direct de atât.

— Stai jos, St. James, îi spuse Lincoln. Ar fi bine să încerci să te calmezi.

Bărbatului nu-i surâse niciuna din cele două sugestii. Îl privi furios.

— Nu o să-mi răspunzi?

— Având în vedere cu cine a trebuit să am de-a face, cred că întrebarea mea este cea legitimă. Nu am de gând să-mi vărs amarul doar ca să ai tu ce să spui familiei MacFearson.

Furia se transformă în confuzie.

— Şi de ce nu vrei ca Meli să ştie?

— Nu vorbeam despre ea.

— Atunci despre cine?

— Despre unchii ei, desigur!

— Ai ceva împotriva unchilor ei?

— În apărarea mea mai degrabă, răspunse Lincoln cu răceală. Dar cred că mai corect ar fi să spunem că ei au ceva împotriva mea.

— Ce anume?

— Eşti plin de întrebări, nu? zise laconic Lincoln.

— De asta mă aflu aici.

— Şi ce te îndreptăţeşte să mi le adresezi? îl întrebă Lincoln.

Justin începu să-şi numere degetele unul câte unul în timp ce îşi expune motivele.

— Pentru că sunt cel mai bun prieten al lui Meli. Deoarece comportamentul tău faţă de ea este suspect. Pentru că ţi-ai exprimat intenţia de a o curta, apoi ai dat bir cu fugiţii. Fiindcă nu ştie dacă trebuie sau nu să renunţe la tine. Mai ai nevoie de alte motive?

— Nu. Dar se pare că nu eşti la curent cu faptul că am fost avertizat să stau departe de ea.

— Poftim? De cine?

— De cine altcineva? Unchii ei pot fi destul de convingători atunci când vin în grup.

Ochii turcoaz ai lui Justin se aprinseră.

— Sunt toţi aici? Mă îndoiesc că Meli ştie. Numai unul dintre ei stă cu noi.

Lincoln ridică din umeri. Nu-i păsa câtuşi de puţin unde stăteau sălbaticii. Dacă Justin nu ştia că fusese tăiat de pe lista pretendenţilor lui Meli, se întreba dacă ea pur şi simplu ştia şi nu-i spusese lui Justin sau dacă nici ea nu aflase.

Lui Lincoln i se părea greu de crezut că fraţii îl căutaseră fără a-i spune mai întâi Melissei. Sau poate că părerea ei în această privinţă nu conta pentru ei. De fapt, ultima variantă părea să îi caracterizeze mai bine. Asta însă nu îi alunga furia şi nici nu o făcea din nou disponibilă pe Melissa.

— Presupun că ai obţinut răspunsul pentru care ai venit, spuse Lincoln cu voce seacă.

Justin clătină din cap cu încăpăţânare.

— Acum am mai mult decât întrebări…

— Foarte rău, i-o tăie Lincoln, pierzându-şi răbdarea. Pe lângă faptul că nu este treaba ta, e ceva ce s-a întâmplat în urmă cu nouăsprezece ani. Numără-i, băiete! Nouăsprezece ani! În acea perioadă, cei mai mulţi dintre cei implicaţi erau doar nişte copii – cred că tu nici nu erai născut pe atunci. Melissa sigur nu se născuse. O animozitate care a durat atât nu o să treacă indiferent cât de mult o să vorbim despre ea. Am fost avertizat. Nu o să ajung să mă lupt cu şaisprezece sălbatici care încearcă să-mi rupă oasele, acelea pe care nu au reuşit să le rupă prima dată, nu, mulţumesc!

Justin tresări.

— Au sărit toţi pe tine?

— Este crezul familiei. Sincer, nu cred că ştiu să se comporte altfel.

— Aşadar, renunţi?

— Vezi tu altă opţiune?

— Ei bine, nu. Dar…

— Du-te acasă, St. James. Apropo, ar trebui să mai lucrezi la croşeul ăla de dreapta.

Justin îi mai aruncă o privire înainte să iasă din încăpere, lăsându-l pe Lincoln să blesteme din nou ziua în care îi întâlnise pe fraţii MacFearson. Acum ce trebuia să creadă? Dacă Melissa nu ştia că fusese ameninţat? Dacă, aşa cum sugerase Justin, o lăsaseră să creadă că el o ignora? Nu, sigur ştia. Aşa sălbatici cum erau, nu ar fi lăsat-o cu această îndoială. Dar ceea ce îl înnebunea era gândul că ea putea fi de acord cu unchii ei.

Cea mai simplă curtare a deceniului? Nu spusese asta ducesa? Ce glumă proastă!

Capitolul 17

Justin nu exersase lovitura cu pumnul drept, aşa cum i se sugerase – era convins că la ultima încercare eşuată avusese ghinion dar de data asta era mai bine pregătit, căci nu trebuia decât să aştepte să i se deschidă uşa, şi încă imediat. Se deschise într-adevăr, iar pumnul lui se lovi de bărbia lui Ian MacFearson.

Lovitura fusese bună, dar abia îl clintise pe individ şi îi mişcase puţin capul. Însă Justin era satisfăcut de lovitură. Şi era gata să-l pedepsească şi mai tare. Când îi spusese Melissei că uneori bărbaţii preferă să se descarce prin lovituri de pumni, se gândise chiar la el.

Nu era un obicei prea bun şi, cu siguranţă, era unul care i-ar fi displăcut tatălui său, dar momentan funcţiona. Deja se simţea mai bine, mai ales că Ian Şase nu dădea semne că voia să riposteze.

Justin nu intenţionase să-l lase lat pe bărbat – ar fi trebuit să depună ceva efort având în vedere că Ian era mai mare, mai înalt şi probabil mult mai experimentat. Nu, voise doar să-şi expună punctul de vedere rapid şi să-şi descarce frustrarea pe care o simţea, ştiind că nu putea

face nimic pentru a schimba situaţia.

Ian se dădu într-o parte pentru a-i permite să intre în dormitor. Justin îl consideră un semn şi-şi coborî pumnii înainte să intre. Era încă agitat şi era puţin descurajant să vadă că Ian nu reacţionase prea mult – chiar şi puţină surprindere pe chipul lui Ian ar fi ajutat. Dar se părea că scoţianul se aşteptase la atac sau măcar i se părea că fusese îndreptăţit.

Totuşi, pentru a clarifica situaţia, în cazul în care Ian era obişnuit să fie lovit fără motiv, Justin îi spuse:

— Am fost să-l văd pe Lord Cambury astăzi la reşedinţa lui, în cazul în care nu ţi-ai dat seama, pentru că mi se părea greu de crezut că şi-a pierdut brusc interesul pentru Meli. Imaginează-ţi uimirea mea când am constatat că am avut dreptate, că altceva îl ţinea departe de ea.

Ian încuviinţă din cap, închise uşa şi se duse spre fereastră, îndepărtându-se de Justin. Privirea lui deprimată nu avea nicio legătură cu maxilarul inflamat.

— Ţi-a spus totul? întrebă el.

— Abia mi-a spus ceva, bombăni Justin. Aşa că am venit la tine pentru celelalte răspunsuri, deoarece sunt convins că există un motiv serios pentru care o lăsaţi pe Meli să sufere fără să ştie ce se întâmplă.

— Am vrut să-i spun, recunoscu Ian. Abia o pot privi fără să mă simt vinovat.

Acesta fusese ultimul lucru pe care Justin se aşteptase să-l audă. Simţi impulsul de a-l lovi din nou.

— Eşti un bastard, şi tu, şi fraţii tăi!

— Da, suntem!

— Nu vorbesc despre circumstanţele naşterii voastre, tâmpitule! zise Justin făţiş.

— Da, ştiu.

— Atunci de ce? îl întrebă Justin. Şi nu mă refer la motivul pentru care îl urâţi pe individ. Nu-mi pasă câtuşi de puţin. Vreau să ştiu de ce nu i-aţi spus Melissei, ca ea să îl poată uita!

— Pentru că este independentă. Pentru că sigur nu l-ar uita. Gândul că ar putea fugi cu el ne-a înspăimântat mai

tare decât suferinţa ei de acum.

— De acum? Ai vorbit cu ea recent? Iar dacă erai atât de sigur de asta, de ce te simţi vinovat?

— Pentru că ştiu ce simte, chiar dacă încearcă să se ascundă, îi replică Ian. Uiţi că o cunosc la fel de bine ca tine, băiete? Iar eu sunt singurul dintre fraţii mei care l-a văzut pe Linc înainte să aflu cine este. Nu sunt convins că am luat cea mai bună decizie. Nu i-am oferit niciodată şansa de a ne arăta dacă s-a schimbat sau nu.

— Aşadar, totul se rezumă la motivul pentru care îl urâţi, se răsti Justin.

Ian oftă.

— Nu-l urâm.

— Atunci? Dacă o să-mi spui că îl consideraţi responsabil pentru ceva ce a făcut când era copil, o să te pocnesc din nou!

— Nu este vorba despre ce a făcut, ci despre reacţia lui faţă de întreaga situaţie.

— Ce situaţie?

— Pe atunci, el şi fratele meu Dougi erau cei mai buni prieteni. Toată tărăşenia a început când Linc a distrus prietenia începând o ceartă cu Dougi, ştiind că fratele meu nu avea nicio şansă să câştige. Câţiva dintre fraţii mei au vrut să-l înveţe minte, dar ăsta a fost doar începutul. Linc a exagerat şi ne-a declarat război tuturor.

— Război? pufni Justin. Un cuvânt cam dur pentru o ceartă între copii, nu crezi?

— Da, însă în acest caz exact aşa am simţit. Imediat ce Linc se înzdrăvenea după o mamă de bătaie, venea să mai ceară una. Venea mereu să ne atace şi nu-i păsa cu câţi se bătea în acelaşi timp. Cu nouă dintre noi a fost recordul.

— Şi nu-l puteaţi ignora pur şi simplu?

— Am încercat. Nu ne-a permis. Ne îndepărtam, dar el ne ataca oricum. Ne-a dovedit, fără urmă de îndoială, că avea un temperament pe care nu îl putea controla. Nu exista niciun motiv pentru ceea ce făcea. Înnebunise. De aceea nu vrem să-l vedem alături de Meli. Un copil nu

poate fi tras la răspundere pentru faptele sale, dar anumite lucruri nu se schimbă niciodată. O persoană nu o să reuşească nicicând să-şi controleze temperamentul violent, imprevizibil.

— Dar dacă a reuşit?

— Crezi că ar trebui să-l testăm, să-l provocăm, să vedem dacă reuşeşte să-l ţină în frâu? întrebă Ian.

— Absolut. Eu aşa aş fi făcut!

— Atunci nu te gândeşti foarte clar la posibilele rezultate. Să riscăm ca unul dintre noi – cel mai probabil el – să fie grav rănit? Acum suntem adulţi. Adulţii nu se bat precum copiii. Sau e mai bine să punem punct relaţiei lui Meli înainte de a începe, ca nimeni să nu aibă de suferit? Ce ai alege?

— Dacă pui problema aşa, ultima variantă, desigur, se forţă Justin să spună. Deşi mi se pare cam târziu să spui înainte de *a începe.* Acum este prea abătută din cauza sentimentelor ei pentru el.

— Un motiv în plus pentru care nu m-am împotrivit fraţilor mei şi nu i-am spus. Este o fată care şi-ar urma mai degrabă inima decât raţiunea.

Justin oftă.

— Probabil ai dreptate. Dar asta nu e o soluţie. A venit aici pentru a se logodi. Din câte am înţeles, acesta a fost scopul călătoriei. Cum o să facă asta dacă aşteaptă în continuare un bărbat care nu o să mai apară? Ea crede că o s-o facă. Chiar am încurajat-o să spere înainte să aflu despre ce este vorba. Astfel, o să aştepte şi să ignore orice alt bărbat care o s-o curteze. Iar asta înseamnă că o să se întoarcă acasă fără soţ. Ai înţeles asta, da?

— Tu crezi că mie îmi place toată situaţia?

— Cred că nu o să faci nimic pentru a îndrepta lucrurile. Nu sunt atât de prost.

— Trebuie să-ţi cer să ţii pentru tine ce ai aflat.

— Pe dracu'…

— Nu există nicio soluţie.

Ian merse şi se aşeză în dreptul uşii, cu braţele încrucişate la piept. Nu mai părea că se simţea vinovat. De

fapt, era al naibii de hotărât. Justin bombăni în sinea lui. Deci, în cele din urmă, nu avea să plece nepocnit. Fie! Cei din familia St. James nu se dădeau în lături de la nicio provocare.

Justin îşi ridică din nou pumnii. Ian clătină din cap şi îi spuse:

— O să pierzi, nici să nu îndrăzneşti! Şi gândeşte-te la consecinţe înainte să-i spui toate astea. La cât de blândă este Melissa, o să-i ia partea. La fel ca tine, o să insiste că tot ce s-a întâmplat în trecut trebuie să rămână acolo. O să ignore pericolul pe care l-ar putea reprezenta furia lui pentru că nu a văzut-o încă.

— Pericolul?

— Un bărbat nebun poate răni pe oricine îi stă în cale, chiar şi pe sine, pentru că îşi pierde orice simţ ai dreptăţii, al logicii şi toate celelalte atribute care ţin natura umană în frâu. Îţi spun, l-am văzut cu ochii mei într-o astfel de stare. L-am văzut provocându-i pe fraţii mei, pe George, pe Malcom şi pe Ian Doi, toţi trei mai mari şi mai masivi, când el deja avea trei coaste fisurate, două degete rupte, o încheietură sucită, câteva articulaţii rupte, şi maxilarul dislocat – sau poate era nasul –, cusături pe toată faţa…

— Am prins ideea! îl întrerupse Justin îngrozit.

— Nu, nu cred! Băiatul tot insista, în ciuda rănilor. Abia mai mergea. Abia mai vedea cu ochii învineţiţi şi umflaţi, aproape închişi. Şi totuşi insista să se bată cu noi, furia sfidându-i raţiunea. Era ca şi cum îşi dorea să moară, deşi mi-e greu să atribui unui copil un astfel de motiv. Nebunie temporară, da. Dar, indiferent de cauză, ce o să se întâmple cu nevinovaţii care îi vor ieşi în cale? Şi mai ales cu o soţie care nu-i ţine partea?

— Toate sunt supoziţii. Ai putea foarte bine să spui că poate nu mai este deloc aşa. Poate că pe atunci nu avea maturitatea de a-şi controla emoţiile, iar acum reuşeşte să o facă. În mod evident, nu este închis la nebuni. Deci a reuşit cumva să aibă înţelepciunea de a nu omorî pe nimeni. Bazându-te pe supoziţii şi pe ceea ce s-a întâmplat înainte de naşterea lui Meli, intenţionezi să îi refuzi un

bărbat care ar putea fi cel potrivit pentru ea – şi chiar dacă nu ar fi – şi pe care se întâmplă să-l dorească. Alegi calea cea mai uşoară spunându-i să dispară, deşi ai fi putut foarte simplu să încerci apele să vezi dacă muşcă sau nu.

— Ai făcut nişte observaţii bune, spuse Ian. Dar încă există prea multe semne de întrebare în privinţa acestui bărbat pentru a-l considera o alegere bună pentru nepoata mea. Tatăl ei o să fie de acord când o să afle întâmplarea. Şi cu asta, totul o să se sfârşească. Aşadar, toată această discuţie şi toate supoziţiile sunt inutile. Chiar MacGregor o să fie cel care o să interzică relaţia.

Ian deschise uşa, semn că discuţia se terminase. Justin îl privi cu încrâncenare. După părerea lui, nimic nu se rezolvase. Ba, mai mult, se simţea şi mai frustrat decât atunci când crezuse că exista o soluţie. O singură soluţie. Melissa urma să fie în continuare măcinată de incertitudini, iar acel lucru nu era corect. Dacă exista cineva care avea un cuvânt de spus în privinţa hotărârii samavolnice luate de unchii ei, acea persoană era ea.

— Momentan, nu o să-i spus nimic, dar tatăl ei ar face bine să decidă ce e mai bine, deoarece sunt de părere că voi, fraţii MacFearson, nu aţi procedat deloc corect.

— Crezi sau nu, băiete, şi eu sper acelaşi lucru, spuse Ian. Îşi frecă bărbia în timp ce Justin trecu pe lângă el, ieşind în hol, şi adăugă: Ar trebui să mai lucrezi la croşeul de dreapta. Pune ceva forţă în el!

Justin se întoarse, îl privi cu asprime, apoi spuse:

— De fapt, sunt stângaci.

Uşa îi fu repede închisă în faţă, dându-i, în sfârşit, un motiv să zâmbească.

Capitolul 18

— Ai întârziat, băiete! Măcar de data asta ai fi putut ajunge mai devreme, spuse Henriette în momentul în care Lincoln intră în salon, unde doamnele se întâlneau în

fiecare zi la ceai.

— Vă cer scuze, răspunse Lincoln.

Deşi nu obişnuia să bea ceaiul cu ele şi evita anumite zone ale casei, mai ales după-amiaza în perioada vizitelor, de regulă se afla acasă pentru situaţia în care prezenţa lui ar fi fost solicitată.

— Am fost reţinut de un fost prieten din şcoală pe care nu-l văzusem de mult timp. A insistat să-mi povestească despre călătoriile lui. Am pierdut ceva în mod special?

— Chiar ai pierdut, răspunse Henriette cu o voce triumfătoare.

Iar Edith adăugă:

— Nu vei ghici *niciodată* cine ne-a vizitat astăzi!

Aceste vorbe ar fi trebuit să trezească interesul lui Lincoln, însă acesta părea să-l fi părăsit în ultima perioadă, împreună cu majoritatea emoţiilor. Plictiseala era o experienţă neobişnuită pentru el. Iar acum, că se pricopsise cu ea, simţea că nu o mai putea alunga.

— Regina? întrebă el mai degrabă dezinteresat.

— Nu te prosti, îl dojeni mătuşa lui. Ducesa de Wrothston ne-a onorat cu prezenţa şi nici nu-ţi poţi imagina cât de importantă este vizita ei. Nu putea alege un moment mai potrivit, având în vedere că aveam deja câţiva vizitatori când a sosit, inclusiv pe una dintre cele mai guralive persoane din oraş. *Asta,* băiatul meu, o să transforme sezonul lui Edith într-un real succes!

— Trebuia să o vezi, Linc, continuă Edith cu acelaşi entuziasm. Este atât de sociabilă! Pur şi simplu a cucerit grupul. Nu a existat niciun moment stânjenitor de tăcere! A condus discuţiile până la sfârşit.

Eleanor stătea tăcută, fără să le împărtăşească entuziasmul, deşi se părea că aceea era starea ei obişnuită. Dacă era supărată, pe faţa ei nu putea citi nimic. Se părea că avea mai puţine sentimente decât Lincoln când era plictisit. Îl privea cumva insistent, ca şi cum ar fi aşteptat ceva.

— Mă bucur pentru tine, Edi! zise el. Chiar se bucura.

Însă îşi dorea să fi avut tonul potrivit. Excelenţa Sa îşi vizita noile cunoştinţe sau a venit pentru un motiv anume?

— Nu, fără vreun motiv. Cel puţin, nu a menţionat nimic. Desigur, au întrebat de tine şi au părut oarecum dezamăgite că nu te-au găsit.

— Au apărut?

— Domnişoara MacGregor a însoţit-o pe ducesă. Oh, Dumnezeule, în sfârşit ţi-am trezit interesul? De ce crezi că ţi-am spus că ar fi trebuit să fii aici?

— Chiar a venit aici?

— Nu asta ţi-am spus? Nu ar trebui să fii atât de surprins. Ai rude de gen feminin, ceea ce face total potrivită vizita unei femei interesate de tine. Fii mai insistent dacă vrei să-i faci curte! mai bine de jumătate dintre oaspeţii noştri sunt femei care speră să te cunoască mai bine, băiete! Chiar ar trebui să depui mai mult efort pentru a fi prezent la ora ceaiului.

— Cu unchiul ei?

Întrebarea fusese pe lângă subiect, aşa că Henriette păru confuză.

— Poftim?

— Melissa a fost însoţită de unchiul ei?

— Oh, nu, au venit singure, nu erau însoţite de niciun bărbat. Îl aşteptai pe unchiul ei? Au părut destul de surprinse când le-am spus că fiul ducesei a venit să te vadă doar cu o zi înainte. M-am abţinut să-i spun mamei sale despre… comportamentul lui ciudat, adăugă Henriette în şoaptă, dar apoi continuă destul de apăsat: Şi pe care încă nu mi l-ai explicat. De ce a încercat să te lovească?

Lincoln se aşeză, puţin ameţit de nenumăratele întrebări care se învălmăşeau în mintea lui – propriile lui întrebări. În ceea ce o privea pe mătuşa lui, evitase orice discuţie directă cu ea deoarece nu voia să vorbească despre prezenţa familiei Melissei în Londra, despre care încă nu le spusese. Familia lui bănuia că era ceva în neregulă, dar nu ştia cu precizie ce anume. Tăcerea lui fu pusă pe seama proastei dispoziţii. Curtarea Melissei mersese prost încă de la început, ceea ce toţi ştiau, astfel

încât bănuiau că fusese din nou refuzat. Ce eufemism!

Nu dorise să vorbească despre asta deoarece, dacă o spunea cu voce tare – că familia Melissei nu era de acord ca el să se însoare cu ea – însemna că povestea lor luase sfârşit, iar el încă nu era pregătit să accepte acest lucru. Totuşi, nici intenţia de a uita nu-l ajutase prea mult. Încercase să nu se mai gândească la ce se întâmplase. Încercase să-şi înece amarul în băutură. Se complăcuse într-o stare de amorţeală, care îi ţinea la distanţă emoţiile şi întrebările. Însă vizita ei spulberase acea stare.

Cum naiba era înrudită tocmai cu ei? O soră, o soră despre care nu ştiau… ca şi cum nu ar fi fost suficienţi în neamul lor. Dar îl cunoscuse pe MacGregor, care nu semăna deloc cu ei. Iar această soră mai mare a lor era limpede că nu fusese crescută cu ei, deci probabil nici ea nu-i plăcea. Melissa cu siguranţă nu îi plăcea. Ea era diferită de toate persoanele pe care le cunoscuse el vreodată. Deci, oricât ar fi încercat să scape de această dilemă şi să uite de ea, nu îşi putea scoate din minte faptul că ea era „una de-a lor”.

— Cred că ar fi trebuit să vă spun asta mai devreme, îi zise Lincoln mătuşii sale, dar se pare că sunt mai apropiat de familia Melissei decât am realizat, şi nu într-un sens pozitiv. Nu am prea mulţi duşmani pe lume, dar cei câţiva pe care îi am fac parte din aceeaşi familie, a ei.

— Prostii! spuse Henriette în apărarea lui. Cine nu te-ar putea plăcea?

— Prostii, într-adevăr, o susţinu Edith. Sau tu eşti cel care nu îi place?

— Melissa este rudă cu familia MacFearson? întrebă Eleanor.

Îşi privi mama, cumva deloc surprins că şi ea asociase cuvântul „duşman” cu familia MacFearson. Într-o oarecare măsură, şi ea fusese implicată. Cel puţin ştia despre conflict, chiar dacă nu cunoştea motivul de la care izbucnise. Iar în acel moment, era destul de palidă.

— Da, păcatele din copilărie s-au întors să mă bântuie… din nou, spuse el. Nu observă privirea stupefiată

a lui Eleanor, căci se întorsese către mătuşa lui şi adăugă: Când locuiam în Scoţia, am avut un conflict destul de serios cu acea familie, care nu a fost nici uitat, nici iertat. Este suficient să îţi spun că mi-au zis clar şi răspicat să stau departe de nepoata lor. Deci, faptul că ea a fost aici nu prea are sens.

— Poate că ea nu trebuie să le urmeze ordinele? rosti Henriette foarte încruntată. Poate că nici nu ţine legătura cu acea parte a familiei.

— Nu, unul dintre unchii ei a însoţit-o aici. Iar când am întâlnit-o prima dată, era cu alt unchi.

— Dar ai avut consimţământul tatălui ei pentru a o curta, sublime Edith.

— Nu cred că este la curent cu acest conflict, răspunse Lincoln. Deşi sunt convins că îl vor informa cu prima ocazie.

— Nu înţeleg cum ceva care s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă poate avea astfel de consecinţe.

Lincoln aproape pufni în râs, deşi nu era nimic amuzant.

— Oh, ba se poate, mătuşă Henry! Într-o oarecare măsură, m-a transformat în bărbatul de astăzi.

Nu era mândru de asta, deşi nu spuse asta cu voce tare. Ceea ce credea despre sine avea să păstreze pentru sine. În acel moment, nu îndrăzni să-şi privească mama, pe care o considera în mare parte responsabilă.

Henriette oftă dezamăgită:

— Cred că voia numai să îşi exprime regretul. În cele din urmă, nu era obligatoriu să o alegi pe ea.

Oare motivul vizitei ei să fi fost atât de simplu? Da, putea fi. Justin probabil îi spusese despre vizita lui. Dacă Melissa nu aflase despre implicarea unchilor ei, acum cu siguranţă ştia.

— Şi totuşi, adăugă Henriette prudentă, ducesa a adus-o pe domnişoara MacGregor aici şi mi se pare foarte greu de crezut că nu a fost informată despre această situaţie, având în vedere că ea este protectoarea fetei. Acesta ar putea fi modul lor de a-ţi spune că nu trebuie să

urmezi ordinele unchilor ei sau că s-au răzgândit. Ar fi fost mai util să spună asta. Sau ele cred că te-ai răzgândit pentru că acum ştii cu cine este înrudită fata şi au vrut să acţioneze prudent, pentru a evita situaţiile stânjenitoare. Te-ai răzgândit?

Lui Lincoln îi fuseseră de folos toţi anii pe care îi petrecuse descifrând modalitatea complicată prin care mătuşa lui încerca să-şi exprime ideile. Îi răspunse imediat:

— Nu, nu m-am răzgândit. Poate că am făcut o aluzie la unchii ei, dar asta a fost înainte să aflu cine sunt de fapt. Dar am spus-o.

— Da, acum se explică întrucâtva comportamentul tău din ultima săptămână, îl consolă Henriette. Ce turnură neaşteptată!

Lincoln zâmbi.

— A fost chiar mai rău, crede-mă! Iar acum, dacă ea nu mai vrea să aibă de-a face cu mine, nu îmi rămân prea multe de făcut. Cred că este cazul să nu mă mai gândesc la ce este mai rău şi să aflu ce crede Melissa despre toate astea.

Capitolul 19

Să afle ce credea Melissa despre această situaţie? Uşor de spus, greu de făcut. Ceea ce află însă Lincoln fu că i se interzisese din nou accesul la reşedinţa familiei Wrothston. Se aşteptase la asta şi tocmai de aceea nu venise mai devreme pentru a i se confirma. Însă trebuia să încerce mai devreme, având în vedere că acum majordomul era destul de guraliv. Poate pentru că era şi el nervos din cauza restricţiilor care i se impuseseră.

Rece, dar evident enervat, spuse:

— Am fost avertizat, domnule, de către tânărul scoţian, că trebuie să-mi caut un nas nou dacă vă mai las să intraţi. Domnişoara însă nu ştie că nu vi se mai permite intrarea şi mi-a cerut ca, în cazul în care veniţi când nu este

acasă, să vă spun care sunt planurile ei pentru diseară.

Acum Lincoln cunoştea programul Melissei pentru acea seară şi, discutând cu mătuşa lui, reuşise să obţină o invitaţie la o cină destul de importantă. Desigur, acest lucru nu îi garanta că putea vorbi cu ea. Dacă unul dintre unchii ei o însoţea, atunci ar fi însemnat să sfideze avertizările lor dacă o aborda, iar asta ar fi dus la un nou scandal, pe care nu îl dorea nimănui, cu atât mai puţin lui însuşi.

Până când avea să afle cu siguranţă dacă dădea sau nu ascultare unchilor ei, considera că ar fi fost prudent să nu le dea impresia că îi sfida. Dacă însă Melissa avea să-i dea cel mai mic semn că îl dorea în continuare, nimic nu urma să îl ţină departe de ea.

O văzu din primul moment în care ajunse în acea seară la cină, însoţit de mătuşa şi de verişoara lui. Cina avea loc la reşedinţa unei familii. Merse direct în salon, în timp ce mătuşa lui se opri în hol să discute cu gazda. Ea era acolo. Se simţea ca un bărbat flămând pentru care Melissa era un ospăţ, trezindu-i tot felul de senzaţii care îi erau complet necunoscute. Îşi dădu seama că îi lipsise mai mult decât credea.

Melissa se afla în cealaltă parte a camerei, discutând cu Megan St. James. Momentan, păreau a fi singure. Să fie oare atât de norocos? Nu…

— Pleacă înainte să te vadă! îi spuse Ian MacFearson şoptit.

Lincoln se întoarse către tânărul sprijinit de perete. Intră în defensivă imediat, cuprins de o furie nemăsurată. Nu îşi trădă starea şi îl întrebă cu un calm demn de lăudat:

— Păzeai uşa, în caz că aveam să apar?

— Exact, deşi nu este una dintre cele mai plăcute sarcini, recunoscu Ian posac. Nu o lua de la capăt, omule, continuă el. Pleacă acum!

Pur şi simplu? Când urma să fie anunţat, iar ea îi putea auzi numele?

— Am venit pentru că am fost invitat.

— Iar eu te-am invitat să stai departe de Meli, îi aminti el. Dacă asta înseamnă să-ţi ajustezi propriul program

social…

— Care e diferenţa? îl întrerupse Lincoln. Dacă nu vrea să aibă de-a face cu mine, ce mai contează că ne aflăm în aceeaşi încăpere, la acelaşi eveniment? Ea o să mă ignore, iar eu o să fac la fel. Asta se întâmplă atunci când doi oameni nu mai sunt interesaţi unul de celălalt.

Pe faţa lui Ian se putea citi frustrarea.

— Încă nu ştie.

— Am bănuit după ce am fost luat la rost de tânărul St. James pentru că am ignorat-o. Asta mă face să mă îndoiesc de multe lucruri şi am o dilemă pe care sunt sigur că o s-o înţelegi. Vezi tu, se pare că eu ţin mai mult la ea pentru că nu îi ascund anumite lucruri, pe când tu nu poţi spune acelaşi lucru.

Ian se înroşi de furie.

— O să afle în curând, după sosirea tatălui ei.

— Şi când o să se întâmple asta? Dacă nu o să fie mâine, ai face bine să rezolvi cumva situaţia, altfel o s-o fac eu.

Lincoln era atât de furios, încât mai avea puţin şi isca un scandal. Se întoarse şi vru să plece înainte de a face un gest regretabil. Dacă nu ar fi făcut-o, nu credea că ar fi avut voinţa necesară de a pleca fără să-i vorbească Melissei. Să fie atât de aproape de ea şi să nu…

Se opri doar cât să-şi anunţe mătuşa că pleacă şi că avea să trimită vizitiul după ele. Femeia era suficient de ageră pentru a înţelege motivul, având în vedere că discutaseră despre acea posibilitate pe drum, şi nu-l luă la întrebări. Apoi îşi salută verişoara, încurajând-o să-i ducă la îndeplinire planul de rezervă.

Îi scrisese din timp o scrisoare Melissei. Edith trebuia să i-o dea pe furiş sau măcar fără ca rudele ei să observe. Îi ceruse să nu o citească, motiv pentru care ea se înroşise de furie, ceea ce trădă faptul că se gândise să facă asta. Îl asigurare însă că nu avea să tragă cu ochiul şi că nu voia să-l dezamăgească, intenţionând să-i dea biletul Melissei chiar dacă trebuia să o tragă deoparte pentru asta.

Ajuns afară, se opri şi luă o gură de aer. Noaptea era

caldă şi senină, numai bună pentru o întâlnire. În mod neaşteptat, la gândul acesta, îl cuprinse un val de emoţii. În acest fel, avea să fie mult mai bine decât să-i vorbească Melissei într-o încăpere aglomerată. Urma să fie singur cu ea, să o aibă numai pentru el. Dacă avea să vină. Exista şi posibilitatea ca ea să nu vină. Îi cerea prea mult, îi cerea să se furişeze, să facă un lucru nepotrivit.

În mod normal, ea ar fi refuzat invitaţia tocmai din acest motiv. Nu ştia nimic din tot ce se întâmplase. O lăsaseră să o chinuiască întrebările. El spera că acestea aveau să fie factorul decisiv. Astfel, avea să-şi primească răspunsurile, iar el pe ale lui. Într-un fel sau altul, amândoi urmau să afle dacă, după acea seară, mai exista vreo speranţă pentru ei.

Capitolul 20

Melissa se gândise să coboare pe fereastra dormitorului situat la etajul al doilea, când existau scări pentru asta, în hol. Asta trăda confuzia din mintea ei. Credea că de vină era faptul că, deşi trecuseră trei ore de la micul dejun, ea nu mâncase nimic pentru a doua zi consecutiv, dar în ziua aceea nu era doar ameţită, ci se simţea mult mai rău.

„Răul” începuse cu Justin, care venise iar înainte ca ea să părăsească salonul unde se servea micul dejun. Arăta de parcă abia se trezise şi era destul de agitat. Nu reuşi decât să spună:

— Nu am putut dormi tot gândindu-mă la asta. Fă-ţi o favoare şi vizitează-le azi pe doamnele Burnett. Ia-o pe mama cu tine. Nu-i spune nimic unchiului tău. Şi nu mă întreba de ce.

Se întorsese pe călcâie fără să mai adauge ceva şi părăsise încăperea. Înainte ca Melissa să se gândească să plece după el pentru a-i cere o explicaţie, el deja dispăruse. Era capabilă însă să citească printre rânduri, în ciuda

faptului că sugestia lui era destul de misterioasă. El ştia ceva ce ea nu ştia, dar, dintr-un anumit motiv, nu voia sau nu putea să-i mărturisească. Avea să afle singură dacă urma să viziteze reşedinţa familiei Burnett.

Se mustră că nu se gândise chiar ea la acea vizită. Cu siguranţă, Megan ar fi fost dispusă să o însoţească. Vizita lor la familia Burnett nu se desfăşurase aşa cum plănuise. Avusese ghinionul ca Lincoln să nu fie acasă în momentul sosirii lor şi să nu vină înainte ca ele să plece. În acea clipă, Melissa nu mai înţelegea nimic. Totuşi, ceva se întâmplase, Melissa bănuind că biletul care acum se afla în posesia ei era rezultatul vizitei sale.

Edith Burnett îi dăduse biletul pe furiş, fără vreo vorbă, când nu le privea nimeni. Fata fusese foarte secretoasă, dar, având în vedere conţinutul biletului, Melissa înţelesese motivul.

În loc să o curteze într-o manieră cuviincioasă, Lincoln voia să o întâlnească singură, târziu în noapte, fără însoţitor. Chiar în acel moment, o aştepta afară. În bilet scria că avea să aştepte oricât era nevoie. O întâlnire în calitate de iubiţi? Prostii, nu erau iubiţi! Şi totuşi, acea întâlnire aşa părea să fie.

La ce se gândea? Nu trebuia să se gândească, ci doar să-şi urmeze instinctele. Iar instinctele îi spuneau să îl urmeze orice ar fi, chiar şi pentru a afla de ce se răzgândise şi nu mai voia să o curteze în modul tradiţional la care ea se aşteptase.

Niciodată în viaţa ei nu trebuise să se furişeze undeva. Şi totuşi, o făcu, se strecură pe hol în vârful picioarelor, coborî scările pe lângă salonul de muzică şi ieşi pe uşile franţuzeşti. Fiecare zgomot pe care îl auzi pe drum o făcu să înlemnească, inima să îi tresalte şi palmele să-i transpire. Se aşteptase ca măcar majordomul să pândească pe la colţuri. Dar nu, casa era învăluită în linişte, întreruptă numai de zgomotul propriilor paşi.

Afară, noaptea era la fel de senină cum fusese mai devreme. Îl văzu pe vizitiul lui Lincoln pe stradă, în dreptul casei, aşteptând în umbră, între două lampadare. Alergă

spre el, dar nu ştia dacă o făcea de nerăbdare sau doar pentru a nu fi observată.

Furişatul o făcu să-i crească pulsul şi îi trezi tot felul de gânduri fără sens. Un nou gând o opri chiar înainte de a ajunge la trăsură. Dacă Lincoln nu se afla în ea? Dacă nu fusese el cel care trimisese biletul? Altcineva, cineva complet necunoscut i l-ar fi putut da lui Edith, spunându-i să i-l înmâneze în numele lui Lincoln. Un complot, dar cu ce scop?

Călătorul din trăsură, oricine ar fi fost, o auzi apropiindu-se sau o urmărise venind. Coborî din trăsură. Din cauza umbrelor, chipul lui nu era clar. Avea statura potrivită, construcţia potrivită, dar încă nu îi putea vedea faţa foarte bine, aşa că rămase pe loc.

El aşteptă, dar îşi dădu seama că ea nu mai înainta. Se apropie de ea, o luă de mână şi îi spuse:

— Vino, înainte să fim văzuţi!

L-ar fi urmat oriunde acum, când era sigură că era el. Ce ironie, certitudinea alungă orice urmă de nervozitate! Probabil nu trebuia să se întâmple asta. Trebuia măcar să fie suspicioasă în privinţa motivului întâlnirii lor în astfel de împrejurări. Dar avea încredere în el. Unii puteau vedea în asta un lucru rău. Ea, nu. Era sigură că el avea o explicaţie bună. Şi abia aştepta să o audă.

Înăuntru, trăsura era luminată, iar geamurile bine acoperite pentru a nu lăsa să se vadă lumina. După o bătaie în plafon, vizitiul porni încet, prea încet pentru o destinaţie concretă.

Lincoln îi confirmă, spunând:

— O să meargă aşa până când o să-i spun eu. Altfel… Nu eram sigur că o să vii.

Melissa îl privi în ochi, ceea ce probabil fu o greşeală din partea ei. Era atât de fericită să-l vadă din nou, prea fericită! Primul instinct fu să-l ia cu braţele de după gât şi să-i spună cât de dor îi fusese de el. Se abţinu. Relaţia lor nu ajunsese în acest stadiu pentru a-şi permite să fie atât de îndrăzneaţă. Şi totuşi, în mod ciudat, aşa se simţea.

Oricum ar fi fost, se afla acolo, lângă ea. Se părea că

tot ce-l ţinuse departe de ea dispăruse – sau poate nu, având în vedere modul ciudat în care se întâlniseră. Dar, orice ar fi fost, ea era sigură că puteau depăşi situaţia. Dacă nu ar fi crezut asta, cu siguranţă, în acel moment ar fi fost devastată, deoarece el o privea într-un fel care îi spunea că nu avea să renunţe la ea.

Aceasta fusese cea mai mare temere a ei. Acum, când realiză că fusese nefondată, se relaxă. Se calmă şi, dorind să-l tachineze, îi spuse:

— Aşa o să continuăm? O întâlnire la câteva săptămâni?

— Nu, dar n-am încotro.

Nu era un răspuns prea promiţător.

— Nu eşti sigur? întrebă ea cu aceeaşi atitudine.

Acum păru destul de serios şi chiar oftă.

— Am atât de multe să îţi spun, şi nu neapărat de bine. Dar, înainte de a continua, trebuie să ştiu dacă ai aflat de ce nu te-am mai căutat.

— Nu, răspunse ea. Ar fi trebuit să-mi spună cineva?

— Da, cel puţin eu sunt de părere că tu ar fi trebuit să fii prima care să ştie. Iar după avertismentul pe care i l-am dat în seara asta unchiului Ian, trebuia să-ţi spună imediat înainte de a ajunge acasă. Presupun că nu m-a luat în serios când i-am spus că, dacă ei nu fac lumină în situaţia asta, o s-o fac eu.

— Ai vorbit cu Ian în seara asta?

— La cina la care ai participat. Mi s-a cerut să plec înainte să mă vezi.

— Oh, ai dreptate, nu e o veste bună. Ce nu m-au lăsat să ştiu în mod deliberat?

— Motivul pentru care am încetat să te curtez.

— Şi anume?

Ea coborî privirea şi îşi ţinu respiraţia. Mâna lui îi atinse bărbia şi o ridică pentru a-l privi din nou. Privirea lui era plină de tandreţe.

— Nu a fost alegerea mea, Melissa, spuse el încet. Mi-au cerut, mi-au ordonat mai bine spus, să stau departe de tine.

— Cine?

— Unchii tăi.

Se încruntă.

— Vrei să spui Ian?

— Vreau să spun toţi unchii tăi.

— Dar unde? Cum? Ei sunt în Scoţia!

— Nu, sunt toţi aici, în Londra. Încă un lucru pe care ţi l-au ascuns.

— Ţi-au spus de ce?

— Nu trebuiau să-mi spună. Este pur şi simplu din cauza mea. Din cauza lor. Din cauza istoriei pe care o avem împreună, mai degrabă una violentă.

Ea se încruntă şi mai tare.

— Dar Ian Unu mi-a spus că nu a auzit niciodată de tine, că singurul Lincoln pe care îl ştia era băiatul acela din familia Ross… Oh, nu, tu eşti?

— Aşadar, ţi-au spus despre mine?

— Nu, adică da, dar pe scurt, pentru a-mi explica de ce ar fi trebuit să sper ca tu şi el să nu fiţi aceeaşi persoană.

— Întotdeauna există două versiuni ale aceleiaşi poveşti. Sunt convins că varianta pe care ai auzit-o m-a descris în cel mai rău mod cu putinţă.

Ea încuviinţă, tresărind.

— Ştiu de ce nu au vrut să mă curtezi. Ei cred că eşti nebun.

El schiţă un zâmbet.

— Pe atunci, probabil aşa păream.

— Şi nu au observat că acum nu mai eşti aşa? întrebă ea.

— Crezi că mai contează? Odată ce îţi formezi o părere despre o persoană, cu greu te răzgândeşti. Eu îi consider nişte sălbatici. Ei mă consideră un nebun. Nu pare să existe o cale de mijloc.

— Prostii! Pe atunci, erai doar un copil. Orice ai fi făcut, sigur nu îţi mai stă acum în fire, nu?

El nu-i răspunse imediat, ceea ce o îngrijoră puţin. Oare exista într-adevăr o problemă în spatele acelor simple

fapte?

Melissa adăugă ezitând:

— Poate că ar trebui ştiu despre ce este vorba înainte să te rog să confirmi sau să infirmi.

Lincoln zâmbi blând.

— Emoţii, care rar sunt previzibile. Şi amintiri. Unele dintre ele sunt atât de vagi şi de distorsionate, încât nici nu mai ştiu dacă au fost reale sau mi le-am imaginat. Dar, da, meriţi o explicaţie.

Deodată, păru atât de îngrozit, încât ea îl compătimi.

— Nu trebuie să vorbeşti despre ele dacă amintirile sunt atât de dureroase.

— De parcă aş avea altele! spuse el schiţând un zâmbet. Iartă-mă, am fost părtinitor şi nici măcar nu e adevărat. Am şi amintiri frumoase, însă cele dureroase au dominat o bună parte a vieţii mele. Dacă ţi se pare că am resentimente, probabil că aşa este. Acum nu mă refer doar la ce s-a întâmplat cu unchii tăi. Ei nu au reprezentat decât începutul şi catalizatorul a tot ce s-a întâmplat. Dar mă abat de la subiect...

În ciuda curiozităţii, încercă încă o dată să îl oprească, deoarece era limpede că nu dorea să depene astfel de amintiri.

— Lincoln, totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Chiar crezi că este necesar să deschizi subiectul?

— Pentru tine, da. Adevărul este că nu am mai vorbit cu nimeni despre asta. Până şi unchiul meu, Richard, care m-a crescut de când am venit în Anglia, ştia doar o parte, nu totul. Poate că a fost o greşeală să păstrez tăcerea, Melissa. Dacă o să te facă să îţi schimbi părerea despre mine, o să înţeleg.

Acum şi ea era îngrozită. Dacă el credea că tot ce avea să îi spună o putea face să se răzgândească, era limpede că urma să se pună într-o lumină proastă, aşa cum o făcuseră unchii ei. Dar ce consecinţe putea avea în prezent ceva ce se întâmplase cu atât de mult timp în urmă? Ea spera să nu se întâmple asta, dar nu avea să afle decât după ce auzea ce avea el de spus. Atunci, aşa să fie!

Capitolul 21

Melissa stătea în trăsură, pe banchetă, în faţa lui Lincoln. Era spaţioasă, căci puteau încăpea opt, poate chiar zece persoane, şi foarte confortabilă. Dar ea nu se simţea astfel. Şi nici el. Spaima lor era molipsitoare.

Ea oftă:

— Haide, spune-mi! Dacă se dovedeşte că eşti un monstru, jur că nu o să mă îngrozesc.

Lincoln clipi, apoi râse.

— Mulţumesc! Începusem să par mult prea serios, nu?

— Puţin, da, murmură ea.

— O să încerc să fiu scurt, să nu te plictisesc cu detalii neimportante. Trebuie să te întorci înainte de ivirea zorilor.

Îl privi. Părea într-adevăr mai relaxat – mai puţin încordat – după de ce tachinaseră.

— Să îţi prezint prima dată contextul, altfel reacţia mea faţă de unchii tăi ar părea foarte stranie. Vezi tu, ceea ce am simţit atunci era mai mult decât furie. Era mai degrabă disperare, dar aveam un motiv. După ce tatăl meu a murit, în viaţa mea a rămas un gol. Nu l-am pierdut doar pe el, ci şi pe mama, pe care abia am văzut-o după moartea lui.

— Te-a părăsit?

— Nu, dar pur şi simplu nu mai era disponibilă. Obişnuia să se închidă în camera ei, unde nu îmi era permis să intru, pentru a-l plânge singură, aşa că o vedeam rar. Fiind singur la părinţi, râvneam după companie.

— Nu aveai colegi de şcoală?

— Nu am fost înscris la şcoala publică, fiindcă era foarte departe de casă. Am avut un preceptor. Era un profesor foarte bun, dar un bărbat aspru, care nu încuraja conversaţiile personale. Apoi l-am întâlnit pe unchiul tău, Dougall. El a umplut acest gol şi a devenit cel mai bun prieten al meu – de fapt, singurul. Chiar l-am iubit. El a fost

fratele pe care nu l-am avut.

— Da, mi s-a spus că ai fost prieten bun cu unchiul Dougi, dar ai pornit o ceartă cu el care a pus capăt relaţiei. De ce ai făcut asta?

— Nu am făcut-o, cel puţin nu intenţionat. Eram la iaz să înot când l-am întâlnit prima oară, acolo unde te-am întâlnit şi pe tine, adăugă el zâmbind.

Îi zâmbi şi ea şi se simţi uşurată că putu face asta.

— Ştiu că unchii mei merg acolo de foarte mult timp. Nu ştiam însă că e un loc atât de popular pentru întâlniri.

— De fapt, nu prea este. În afară de mine şi de fraţii MacFearson, nu ştiu pe nimeni care să îl folosească. În acea zi, eram patru, căci doi dintre fraţii lui mai mari ne-au însoţit. Vorbeau despre o ceartă la care asistaseră recent. Dougi susţinea că el s-ar fi descurcat mai bine. L-am tachinat spunându-i că are pumni de fată şi că mai bine ar prinde fluturi. Obişnuiam să îl tachinez. El se obişnuise. De obicei, îi plăcea şi nu se supăra. În acea zi, nu ştiu de ce s-a simţit ofensat. Singura explicaţie pe care o găsesc este prezenţa fraţilor lui, care au auzit remarca şi au râs de el. Dar, indiferent de motiv, Dougi s-a enervat şi a insistat să testăm lucrurile.

— Aşadar, el a început cearta?

— Da, dacă poţi considera îmbrânceala lui drept începutul unei dispute, spuse Lincoln. Din punctul meu de vedere nu a fost aşa, deoarece nu mă putea răni. Aveam aceeaşi vârstă, dar, în cei doi ani de când îl ştiam, eu mă dezvoltasem destul de mult, pe când el, nu.

— Într-adevăr, Ian Unu mi-a spus acelaşi lucru, că Dougi nu ar fi putut câştiga o luptă cu tine, iar tu ştiai asta.

Lincoln încuviinţă.

— Nu m-aş fi bătut niciodată cu el, indiferent cât de mult m-ar fi provocat. Ridicasem mâinile doar pentru a-l ţine la distanţă. Încercam să-l asigur că doar îl tachinam, când s-a împiedicat şi a căzut peste mine.

Ochii Melissei se aprinseră când realiză:

— Nu-mi spune că şi-a spart nasul în pumnul tău!

Lincoln se înroşi puţin.

— Ştiu că pare prostesc – aproape imposibil –, iar nasul lui nu s-a spart oricum. Doar a început să sângereze. A avut ghinionul să cadă în timp ce eu ridicam mâna să-l împing înapoi, iar nasul lui s-a lovit fix de mâna mea. Eu am fost mai surprins decât el. Eram cu adevărat îngrozit şi am început să-mi cer scuze, deşi nu fusese vina mea. Nu am avut nicio şansă. Văzând cum i se prelinge sângele pe buza de sus, fraţii lui au luat lucrurile în serios şi au sărit amândoi pe mine.

Melissa tresări, apoi spuse:

— Dacă i-ai fi cunoscut cu adevărat, asta nu trebuia să te surprindă.

— M-am înfuriat pentru că nu mi-au dat şansa să lămuresc lucrurile cu Dougi, dar asta nu m-a surprins. Mereu erau gata să sară unul în apărarea altuia, mai ales cei mari pentru cei mici. Chiar îi admiram când nu exagerau. Iar cu mine chiar au exagerat.

— Probabil pentru au considerat întâmplarea o trădare.

— Am ajuns şi eu ulterior la aceeaşi concluzie, dar asta, după câţiva ani. Nu ştiu cum am ajuns acasă în acea zi, cel puţin nu-mi amintesc. Deoarece mă bătuseră destul de rău, reuşisem, în sfârşit, să primesc atenţia mamei. Asta îmi amintesc bine şi chiar am lăsat-o să mă cocoloşească în pat timp de o zi. Era un amestec ciudat de sentimente, deoarece pe de-o parte eram fericit că, în sfârşit, îmi acorda atenţie, dar pe de altă parte, eram furios că trebuise să fiu rănit pentru asta. Exista însă şi o problemă stringentă. Ştiam că trebuia să rezolv cât mai repede situaţia cu Dougi.

— Şi ai mers să-l cauţi pe Dougi înainte să ţi se vindece rănile?

— Am încercat. Din nefericire, toţi fraţii lui aflaseră ce se întâmplase – versiunea lor – şi erau gata de bătaie. Am reuşit să-l văd pe Dougi, dar nu era singur. Patru dintre fraţi îi erau alături, asigurându-se că nu mă mai pot apropia de el. Atitudinea lor nu m-a ajutat să-i cer scuze cu uşurinţă, însă tot am făcut-o, dar ei mi-au pus sinceritatea sub semnul întrebării. Atunci mi-am pierdut controlul şi m-am

luat la bătaie cu ei.

— Nu te-ai gândit să laşi să treacă un timp, ca lucrurile să se mai calmeze înainte să încerci din nou?

— Chiar crezi că ar fi avut vreun sens, cunoscându-ţi unchii?

— Poate că ar fi avut. Ar fi fost o posibilitate. Dar poate că nu te-ai gândit la asta…

— Nu, recunosc că nu gândeam prea limpede în acel moment. Am fost devastat. Din punctul meu de vedere, îmi pierdusem singurul prieten pe care l-am avut vreodată din cauza interpretării eronate a unei situaţii de altfel prosteşti, iar restul familiei MacFearson nu avea să îmi permită să îndrept lucrurile. Mama m-a făcut să mă simt şi mai vinovat, interzicându-mi să ies din casă şi ordonându-mi să stau departe de ei, ceea ce atunci nu am făcut. Pentru mine, era important să-l întâlnesc pe Dougi şi să rezolv problema.

— Aşadar, te-ai simţit vinovat că ai ignorat sfaturile mamei tale, trist pentru toată suferinţa şi furios din cauza unchilor mei, care s-au unit pentru a te împiedica să îndrepţi lucrurile. Într-adevăr, nişte sentimente foarte puternice pentru un copil.

O privi ciudat.

— Faci ca totul să pară foarte simplu.

Ea se înroşi.

— Nu, nu încerc să bagatelizez situaţia, ci să îmi dau seama cum ar fi reacţionat un băiat aşa tânăr.

— Nu îţi criticam modul de a vedea lucrurile, doar că nu m-am gândit la situaţie din perspectiva asta. Oricum, în acel moment, nici nu aş fi putut face asta, chiar dacă aş fi încercat. În plus, simţeam şi durere fizică – şi, sincer să fiu, destul de puternică –, având în vedere că m-am ales cu câteva oase rupte după prima întâlnire şi alte câteva după a doua. Privind înapoi, ştiu că acea durere mi-a întunecat raţiunea, doar că nu puteam vedea lucrurile altfel. În ochii celorlalţi, probabil păream puţin nebun. Însă în mintea mea aveam un singur scop, să îl întâlnesc pe Dougi, să ajung la el, chiar dacă trebuia să mă lupt cu toţi fraţii lui.

Melissa se aplecă spre el până ce reuşi să-i atingă mâna.

— Durerea te poate determina să faci lucruri ciudate – dincolo de suferinţa fizică.

Îi zâmbi.

— Presupun că aşa este. Ca să fiu sincer, amintirea mea este mai degrabă vagă referitoare la ce s-a întâmplat pe urmă. Sunt convins că am tot încercat să-l întâlnesc pe Dougi. Ştiu că au mai fost bătăi, îmi amintesc vag că loveam cu pumnii într-o uşă încuiată până ce mi-a dat sângele – presupun că din vina mea – şi că am fugit pe fereastră şi mi-am mai rupt câteva oase, deoarece mă dureau prea tare mâinile pentru a mă putea agăţa de cearşafurile pe care le legasem unul de altul. Îmi amintesc că mama a început să plângă atunci când mi-a văzut rănile. Durerea era constantă, simţeam că nimic nu o făcea să dispară şi era atât de puternică, încât abia mă lăsa să dorm. Presupun că din cauza insomniei amintirile mele sunt atât de amestecate.

— Dar, în cele din urmă, ai reuşit să dormi?

— Da, dar cu pastile, răspunse el cu tristeţe. Iar o lungă perioadă, am continuat astfel. Aveam un doctor foarte sever, dar era singurul disponibil din zonă. Mottoul lui părea a fi „dacă nu te poţi înţelege cu pacientul, atunci renunţă”.

— Cât timp?

— Chiar nu ştiu, dar, când în sfârşit mi-am revenit, eram aproape complet vindecat.

— Apoi ai putut gândi din nou limpede?

— Oh, da, dar am primit vestea că mi-am pierdut căminul. Trebuia să plec să locuiesc cu unchiul Richard în Anglia.

Melissa se lăsă pe spate, oftând din nou. Era imposibil să nu simtă amărăciunea din vocea lui. Nu fu surprinsă. Să înţeleagă tot ce i se întâmplase la o vârstă atât de fragedă era mai mult decât putea suporta.

— Poate că aşa a fost cel mai bine. Ai reuşit să închei socotelile cu unchii mei?

El ridică din umeri.

— Nu o să ştiu niciodată. Nu am avut timp să mă gândesc la asta pentru că, imediat ce m-am trezit, mi s-a spus că în ziua următoare o să plec. Se pare că a fost mai simplu pentru mama să mă trimită departe decât să mă ajute să-mi rezolv problema.

— Dar ce ar fi putut face?

— Să rezolve situaţia.

— Cum? Chiar crezi că s-ar fi putut înţelege cu familia MacFearson, când nu există scoţian mai încăpăţânat decât cei din acest neam? Ei erau convinşi că eşti nebun sau capabil de acţiuni nebuneşti, ceea ce, în final, este totuna. Chiar şi dacă te-ai fi comportat ca un sfânt, ei nu ar mai fi avut încredere că nu o s-o iei din nou razna şi de aceea nu ţi-ar mai fi permis să te apropii de Dougi.

— Îi iei partea mamei pentru că eşti femeie? Sau chiar crezi asta?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Niciuna, nici alta. Îmi cunosc unchii şi, crede-mă, dacă nu ai fi părăsit Scoţia şi ai fi continuat să trăieşti acolo, la câţiva kilometri depărtare de ei, tot nu te-ar fi lăsat să îl revezi pe Dougi. Singura posibilitate de a-i vorbi din nou ar fi fost să-l întâlneşti singur. Şi, chiar dacă *el* te-ar fi iertat şi ar fi vrut ca lucrurile să fie ca la început, tot nu ar fi fost posibil. Ceilalţi i-ar fi interzis şi apoi s-ar fi certat între ei. Deci, sunt de părere că, dacă nu ai fi putut uita nici întâmplarea, nici de ei, cel mai bun lucru care s-a putut întâmpla a fost să pleci şi să locuieşti în altă parte.

— Dar nu mi s-a permis niciodată să iau hotărârea asta. Nu ştiu dacă aş fi renunţat. Dar nu o să aflu niciodată, pentru că nu am mai fost acolo.

— Ah, deci *acesta* e motivul amărăciunii tale? Nu faptul că unchii mei au pus un zid între tine şi Dougi, ci doar că nu ai fost acolo pentru a încerca să-l dărâmi.

Auzindu-i concluzia, el afişă o expresie atât de acră, încât ea pufni în râs. Putea să se simtă jignit, dar nu o făcu. Chiar îi răspunse cu un zâmbet.

— Îmi place faptul că nu te temi să ai o părere diferită

de a mea, spuse el.

— O, mă bucur să aud asta, răspunse ea uşurată, stare pe care o exprimă mai degrabă ostentativ. Dar în acest caz nu am cu ce să nu fiu de acord, adăugă ea cu seriozitate. Auzind toată întâmplarea şi fără să fiu implicată, nu pot decât să bănuiesc cauzele. Presupunerile nu îşi mai au rostul acum. Ceea ce s-a întâmplat atunci nu mai poate fi schimbat. S-a întâmplat şi gata. Ceea ce trebuie discutat este faptul că încă te bântuie într-un mod neaşteptat.

— Într-adevăr, aprobă el. A fost un şoc pentru mine să aflu cu cine te înrudeşti, dar nimic nu se compară cu faptul că mi s-a cerut să stau departe de tine.

— Înţeleg că te-ai supus cererilor lor, spuse ea.

El încuviinţă.

— Doar pentru că am presupus că ştii şi că eşti de acord cu ei. Dar apoi Justin a venit să mă viziteze…

Îl întrerupse:

— Ah, de aceea mi-a sugerat să vin în vizită la rudele tale.

— Nu ţi-a spus de ce?

— Nu. Bănuiesc că a vorbit cu unul dintre unchii mei, iar acesta i-a cerut şi lui stea deoparte.

Lincoln oftă.

— Aşa se pare. Ceea ce nu înţeleg este de ce s-au deranjat atât să mă caute şi să mă avertizeze, iar ţie nu ţi-au spus ce au făcut şi de ce. Ştii cumva de ce au neglijat să îţi menţioneze acest lucru?

— Este destul de simplu.

— Atunci fă-mă să înţeleg, deoarece mi se pare că nu le pasă de starea în care te-a adus această situaţie şi, dacă aşa stau lucrurile, de ce îi interesează cine te curtează?

— Părerea ta despre ei îţi întunecă judecata. Pentru a-ţi răspunde la prima întrebare, de ce cred ei că este mai bine să nu-mi spună, mai întâi ar trebui să afli că au fost câţiva bărbaţi care au vrut să mă curteze. Unchii mei au reuşit să-i sperie pe toţi, nu intenţionat, dar respectivii auziseră şi ei legenda, desigur. Era suficient ca unchii mei

să le arunce o privire mai dură, că dădeau bir cu fugiţii. Tocmai de aceea au preferat să nu aflu că au făcut-o din nou, iar de data asta intenţionat.

— Asta-i tot? spuse el uimit. Preferă să te lase să crezi ce-i mai rău despre mine – că îmi declar intenţiile, dar apoi te ignor – decât să-ţi explice de ce cred ei că nu sunt bărbatul potrivit pentru tine?

— Asta şi faptul că, deşi îi iubesc foarte mult, ei nu îmi pot controla deciziile, îi explică ea.

— Vrei să spui că nu eşti obligată să le dai ascultare?

— Este puţin cam mult spus. Le ascult părerea, desigur, iar dacă au dreptate, sunt de acord cu ei. Dar în ceea ce priveşte viaţa mea, deciziile le iau eu singură.

— Şi tatăl tău? Unchii tăi par foarte siguri că o să-şi schimbe părerea despre mine şi o să-ţi interzică să mă vezi.

Ea tresări. Nu avusese timp să se gândească la modul în care aveau să reacţioneze părinţii ei. Nu reflectase la asta, lăsându-se ghidată doar de instinct, care îi spunea că Lincoln nu era nebun, ci doar victima unor circumstanţe ciudate, care scăpaseră de sub control. Însă unchii ei, când se puneau de acord într-o anumită privinţă, puteau fi destul de convingători. Nu că tatăl ei, dacă ar fi avut altă opinie, s-ar fi lăsat convins. Dar totuşi, Lincoln trebuia să aibă un atu serios ca tatăl ei să-l sprijine în ciuda acestei situaţii.

Capitolul 22

— Tăcerea ta nu mă încurajează prea tare, spuse Lincoln dezamăgit. Să înţeleg că nu o să-mi placă răspunsul tău?

Nu intenţionase să prelungească suspansul ori să îi dea o impresie greşită. Dar se gândi că poate, încă o dată, unchii ei aveau să-l îndepărteze de ceea ce îşi dorea. Oare trecutul avea să se repete? Oare urmau să intre din nou în conflict din cauza ei? Nu, acum toţi erau adulţi, iar adulţii discutau astfel de lucruri fără să apeleze la violenţă. Sau

aşa trebuia.

— Nu o să te mint, Lincoln. Nu am trecut niciodată peste cuvântul tatălui meu. Nu am vrut şi nu am simţit niciodată nevoia să fac asta. Deci, în mod normal i-aş da ascultare fără ezitare.

— În mod normal?

— Ei bine, trebuie să ţin cont şi de sentimentele mele. Apoi, mai este părerea mamei, care uneori l-a făcut să se răzgândească.

— Nu ar fi înclinată să fie de acord cu fraţii ei? întrebă el.

— Nu, din contră. Melissa avu, în sfârşit, un motiv să zâmbească. A fost crescută ca o englezoaică şi consideră că nu trebuie să te contrazici cu cei mai în vârstă, dar cu cei mai tineri nu este nicio problemă dacă o faci. Iar ei sunt toţi mai tineri decât ea.

El chicoti.

— Ar trebui să fiu de acord, având în vedere că şi eu am fost crescut ca un englez.

— Haide, sunt mai tânără decât tine şi, din câte îmi amintesc, chiar cu douăzeci de ani, aşa cum mi-ai spus cândva.

El zâmbi când îşi aminti cum o tachinase în privinţa vârstei când se întâlniseră prima dată. Acel zâmbet însă îi trezi simţurile într-un mod nemaiîntâlnit. O făcu să roşească şi să simtă chiar mai mult. Aproape că îşi dorea ca el să nu fi fost atât de atrăgător. Se simţea ciudat să fie tulburată atât de tare de înfăţişarea unui bărbat.

Părea să fie molipsitor. Reacţia ei la zâmbetul lui, cumva evidentă – de fapt foarte evidentă –, îl tulbură şi pe el. Expresia lui deveni mai blândă şi o privi admirativ, senzual. Ea îşi aminti că, orice intenţii ar fi avut la început, acum erau complet singuri. Ar fi fost mai bine să înceteze a se gândi la astfel de lucruri…

Reveni repede la subiect:

— Tata este un bărbat corect, prea corect. Aşa a fost de dinainte să mă nasc şi a luat mereu decizii legate şi de alţii, nu numai de el. Unchii mei sunt impulsivi, după cum

cred că ştii. Mai întâi se aprind şi apoi discută problema. Tata este opusul lor. Poate că, din cauza fizicului impozant, are tendinţa de a se gândi bine înainte de a isca un conflict.

— Se înţelege bine cu unchii tăi?

Ea chicoti.

— Să spunem că îi tolerează. Având în vedere că s-a însurat cu singura lor soră, pe care ei au jurat să o protejeze şi să o apere indiferent de circumstanţe, îţi imaginezi că au avut destul de multe divergenţe. De-a lungul timpului, au avut multe conflicte, atât fizice, cât şi verbale.

— Încurajator!

Melissa se strâmbă la el.

— Ba cred că este în avantajul tău. După cum am spus, mai întâi ascultă şi apoi reacţionează. O să asculte tot ce au de spus despre tine, să fii sigur de asta, iar eu sper să nu fie mai mult decât mi-ai spus tu acum.

— Nu ţi-am ascuns nimic. Dacă a fost mai mult, pur şi simplu nu îmi amintesc.

— Foarte bine, răspunse ea. Auzind deja versiunea scurtă a poveştii de la Ian Unu şi mă gândesc că nu pot adăuga ceva mult mai rău. Cred, de asemenea, că ei se tem cel mai mult de temperamentul tău, din cauză că ţi-ai pierdut controlul şi te-ai comportat nebuneşte. De atunci, ai mai avut astfel de probleme?

El clătină din cap.

— Acum tind să ţin pentru mine astfel de sentimente.

Ea se încruntă.

— Nu este mereu cea mai bună soluţie, dar… nu mai contează. Să revenim la subiect. Cred că tot ce trebuie să faci este să-mi convingi familia că nu eşti nebun. Şi cum eu sunt convinsă de asta, nu ar trebui să fie foarte greu să o faci.

— Eşti sigură?

Ea îi observă rânjetul. Ar fi trebuit să-l plesnească în joacă dacă ar fi fost mai apropiaţi. După mai multe întâlniri, cu siguranţă nu ar fi ezitat. Îi aruncă doar o privire mânioasă.

— Acest lucru o să fie testat imediat ce o să intri pe uşă. Temperamentul tău o să fie analizat de toţi, având în vedere că este motivul discordiei. Acum mi-ai spus versiunea ta fără să ridici tonul, doar cu câteva priviri furioase, aşa că sunt de părere că ai învăţat să-ţi ţii în frâu furia pe care o simţeai odată. Dar nu am încercat să te provoc. Să nu te îndoieşti că unchii mei nu o vor face. Cum o să faci faţă focului provocărilor lor?

— Cu câteva găleţi de apă la îndemână.

Îl privi, apoi izbucni în râs.

— Ah, domnul scoţian se transformă într-un lord englez! Cred că o să te descurci foarte bine, presupunând că o să reuşeşti să treci de uşă. Să fii sigur că o să porţi cu unchii mei o discuţie legată de grija lor exagerată pentru mine care nu o să le placă. Dar sunt convinsă că nu se vor răzgândi până când tata nu o să spună altceva. Între timp…

— Între timp, o întrerupse el aplecându-se spre ea, sprijinindu-şi coatele de genunchi într-un mod relaxat, problema mea, din punctul meu de vedere, este găsirea unei soluţii de a te întâlni fără ca unchii mârşavi să fie prezenţi şi pentru a te putea curta altfel decât să te răpesc.

— Să mă răpeşti? Oare de ce nu pare o experienţă chiar atât de înspăimântătoare?

El zâmbi şi se apropie să-i mângâie obrazul.

— Ţi-ar plăcea să fii… răpită?

Acum ştia că nu vorbeau despre răpirea în sine, ci despre ceva mai intim, iar pulsul ei o luă razna, ca şi cum el ar fi pronunţat chiar cuvântul la care se gândea. Cumva, se apropiase prea mult de ea. Îi putea simţi mirosul, îi vedea punctele aurii care îi făceau ochii căprui să nu fie atât de comuni. Deşi degetele care îi mângâiau obrazul erau fierbinţi, nu le îndepărtă.

Nu ştia cum avea să reacţioneze dacă o săruta brusc. Apoi află. Fără îndoială, îi răspunse la sărut.

Era încântată, ca şi prima dată, însă acum se putu bucura mai mult de sărut. Fără teama de a fi descoperiţi, se relaxă, savurând gustul şi sentimentul pe care i-l provocă. Dar nu se relaxă prea mult timp. Limba lui era fierbinte,

hotărâtă, păcătoasă şi îi trezea prea multe senzaţii.

Acum el stătea pe aceeaşi banchetă, ţinând-o aproape de el. Nu se gândise că avea să se întâmple asta. Existase posibilitatea, desigur, dar înainte avuseseră mult prea multe lucruri de discutat. Momentan, încheiaseră subiectul, dar nimic nu se rezolvase şi nici nu avea să se rezolve până când părinţii ei nu ajungeau în oraş.

Ea nu putea decât să spere la ce era mai bine, însă nu era sigură că viitorul ei îl includea şi pe el. Îşi dorea foarte mult acest lucru, dar deocamdată circumstanţele erau împotriva lor. Un gând păcătos îi veni în minte şi îşi imagină că, dacă făcea dragoste cu el, şansele ar fi crescut dacă părinţii ei ar fi aflat despre asta. Nu era un gând prea cuminte – era mai degrabă viclean şi foarte jenant –, dar situaţiile disperate cereau măsuri disperate.

Acum nu avea timp să analizeze nimic. Amândoi se lăsaseră lesne duşi de val şi deveni mai degrabă o problemă care ţinea de dorinţă, nu de decizie.

Melissa nu se mai gândi la asta. Era prea prinsă de plăcerea atingerii lui. El începu inocent, mângâindu-i obrajii, mâinile, apoi, când era deja prea prinsă de sărutul lui pentru a observa, sânii. Dar observă, şi destul de repede. Ce senzaţie! Când îşi atingea singură sânii, nu simţea nimic. El rămase cu mâinile pe sânii ei, iar ritmul inimii ei se acceleră. Când îi strânse tandru, simţi un fior în stomac, apoi mai jos.

Începu să respire sacadat. O tensiune senzuală o cuprindea din ce în ce mai tare. Avea o mână în părul lui, iar unghiile de la cealaltă îi brăzdau urme pe gât, probabil ca un semn de încurajare pentru ca el să-şi coboare mâna chiar şi în zone mai intime. Fusta ei lungă se ridică treptat, iar căldura neaşteptată a palmei lui pe coapsa ei o făcu să simtă o fierbinţeală necunoscută.

Apoi, el se opri.

Melissei îi trebuiră câteva clipe să realizeze că el pur şi simplu înlemnise. Îşi îndepărtă mâinile de pe pielea ei şi doar o cuprinse în braţe, puţin cam strâns. Respiraţia i se calmă puţin, dar gândurile ei se învârteau frenetic.

Oare făcuse ceva greşit? Oare lipsa ei de experienţă îl deranjase? Probabil avea să se pună într-o situaţie jenantă, dar îl întrebă:

— De ce te-ai oprit?

— Deoarece îmi doresc ca tatăl tău să aibă o părere bună despre mine, nu să vrea să-mi ia gâtul.

Încercă să pară relaxat, dar încă respira greu.

— Acesta este singurul motiv? continuă ea.

— Nu. Vreau să fac lucrurile cum se cuvine. Să-ţi răpesc inocenţa înainte de a fi absolut sigur că ne vor permite să fim împreună m-ar transforma în cel mai mare nemernic. Intenţionez să mă însor cu tine, Melissa, nu să te dezonorez, dacă e să se întâmple acel lucru de neconceput şi să îmi interzică să fiu cu tine.

Căldura vorbelor lui îi umplu inima. Voia să îl strângă în braţe cu putere, până când avea să-l doară. „Să se întâmple acel lucru de neconceput”. Ei bine, ea nu avea să permită asta.

Capitolul 23

Melissa fu uluită când privi ceasul atunci când ajunse în camera ei în acea noapte – de fapt, nu mai era noapte, căci zorii aveau să se ivească în mai puţin de o oră. Lincoln nu o dusese imediat acasă după ce decisese să nu o dezonoreze. Nu voia să se încheie aşa de repede ceea ce putea fi ultimul lor moment intim pentru o lungă perioadă. Nici ea nu îşi dorise să plece. Îşi petrecură astfel o bună bucată de timp vorbind despre lucruri tipice cuplurilor tinere atunci când ajung să se cunoască mai bine – ceea ce nu includea familia ei – şi ţinându-se în braţe.

Îmbrăţişările erau cea mai plăcută parte. El reuşi cu greu să pară indiferent. Dacă se gândiseră la săruturi, îşi ţinuseră gândurile pentru ei. Totuşi, o sărută de rămas-bun foarte pasional, înainte să îi dea o palmă uşoară la fund şi să o împingă blând spre uşă.

Deşi fusese afară toată noaptea, nu se simţea obosită. Încă avea prea multe gânduri. Fu surprinsă să adoarmă imediat ce se puse în pat şi deloc surprinsă că se trezi abia spre amiază.

Îmbrăcându-se în grabă, merse imediat să-şi caute unchiul mai tânăr. Îl găsi luând prânzul în salon, dar nu era singur. Era şi Justin acolo. Se certaseră, sau cel puţin Justin ridicase tonul, pentru că ea îl auzise de la capătul holului.

Fiecare stătea în câte un capăt al mesei. Era o masă foarte lungă. Poate de aceea Justin vorbea mai tare, dar ea se îndoia că acesta era motivul. Când o observară, se lăsă liniştea, amândoi zâmbindu-i de parcă nu s-ar fi ciondănit cu puţin timp în urmă.

— Mă bucur că mama ta nu este aici pentru a fi martoră la această scenă, Justin!

El se înroşi.

— Purtam doar o discuţie în contradictoriu.

— Nu m-am referit la asta, ci la ceea ce urmează, spuse ea luând un frumos aranjament floral aflat în centrul mesei şi aruncându-l în Ian.

Unchiul ei se feri. Avea reflexe foarte bune. Din fericire – cel puţin după părerea ei, nu şi a lui –, ea avea şi alte obiecte la îndemână, iar o farfurie îi zbură deasupra capului în clipa imediat următoare. Se feri şi de asta, apoi sări în picioare, ridicând mâinile, semn că voia să se predea.

— Acum, Meli, presupun că ştiu despre ce este vorba, dar, dacă îmi vei acorda un moment să îţi explic…

— Ai două secunde, până când ajung la vaza aia, îl avertiză ea.

— Am vrut să îţi spun!

— Serios? Având în vedere că nu ai făcut-o, nu prea mai contează, nu?

— A fost decizia lui Ian Unu.

— De parcă nu mi-am dat seama! Şi de când faci tot ce zice el?

— De când are dreptate.

— Ah, deci aşa ţi se pare? spuse ea, încrucişându-şi

braţele la piept şi ţintuindu-l cu privirea. Foarte bine, abia aştept să aud!

— Este un bărbat foarte violent, Meli! Nu aveam cum să-i permitem să continue să te curteze.

— Foarte violent, zici? Ştii că acelaşi lucru se poate spune despre tine şi despre oricare dintre fraţii tăi?

El se înroşi.

— Există o diferenţă. Noi niciodată nu am luat-o razna, ca el.

— Prostii! îi răspunse ea. Nu este mai nebun decât noi doi.

— Nu îşi poate controla temperamentul.

— Încă nu l-am văzut nervos. Dar am văzut pe fiecare dintre membrii familiei MacFearson trădând un temperament scăpat de sub control. Asta înseamnă că toţi sunteţi nebuni?

— Nu ştii ce a făcut, insistă Ian.

— Aici greşeşti, îi replică ea. Mi-a spus totul şi mi se pare că este mai mult decât ştii tu.

— Dar oare ţi-a spus adevărul?

— Realizezi că nu mai contează, Ian? Nu mai este aceeaşi persoană.

— Meli, nu poţi să ştii cu siguranţă că nu o să se întâmple din nou. Cum crezi că am putea avea încredere să-l lăsăm în preajma ta, ştiind de ce este capabil?

— Aşadar, vrei să spui că aţi vrut să mă protejaţi? Foarte bine. Asta pot accepta. Chiar vă mulţumesc pentru intenţie. Dar nu o să vă iert niciodată că nu mi-aţi explicat şi nu mi-aţi oferit o şansă să aflu dacă aveam sau nu nevoie de protecţia voastră. Ştii ce înseamnă să îţi doreşti să vezi pe cineva atât de mult încât nu mai poţi gândi limpede? Să asculţi şi să te entuziasmezi la fiecare pas pe care îl auzi, apoi să mori în interior puţin câte puţin când constaţi că nu sunt paşii persoanei pe care o aştepţi? Să aştepţi şi să tot aştepţi, fără să ştii că aştepţi în van? *Ştii?*

— Ţi-am *spus* că este prea târziu, îi zise Justin lui Ian cu un ton pe jumătate acuzator, pe jumătate satisfăcut. Este deja îndrăgostită.

Melissa se întoarse spre prietenul ei şi îi aruncă şi lui o privire mânioasă.

— Ajung şi la tine, Justin St. James, căci ştiu că şi tu erai la curent cu ceea ce făcuseră şi nu mi-ai spus. Dar mai întâi vreau să-l aud pe unchiul meu, vreau să-mi explice de ce sunt ultima care află despre ceea ce au făcut în numele meu!

— Ne-am gândit că aşa este cel mai bine, ripostă Ian. Ne-am gândit că tatăl tău încă nu este aici ca să pună piciorul în prag şi că, între timp, ai putea să-ţi faci de cap. Ne temeam că o să fugi cu el. Am vrut, de asemenea, să nu te ataşezi şi mai mult de bărbatul ăsta, ca să nu suferi prea mult pentru că nu o să-l poţi avea. Şi când te-ai întâlnit cu el pentru a afla toate astea?

— M-am furişat afară la miezul nopţii, ca un infractor de rând, spuse ea furioasă. Ce altă opţiune mi-ai lăsat, când l-ai împiedicat să mă curteze aşa cum se cuvine?

— Te-ai întâlnit cu el singură? întrebă Ian, roşu de furie, imaginându-şi ce era mai rău.

Melissa îl fixă cu privirea.

— Da, şi a fost un domn desăvârşit, în cea mai mare parte.

— Ce vrei să spui cu „în cea mai mare parte”?

— Vreau să spun că ne-am sărutat, ceea ce aş fi făcut chiar eu dacă el nu ar fi îndrăznit, având în vedere că îi ador săruturile. Şi nu-mi ţine morală despre ce am voie şi ce nu am voie să fac, Ian! O să mă mărit cu acest bărbat!

El dădu din cap dezaprobator.

— Nu mă lasă inima să te contrazic, căpoaso, spuse el, trezindu-i speranţa, dar o să-i spun lui Ian Unu.

— Vino cu toate întăririle de care ai nevoie, bombăni ea. Nu mă vei face să mă răzgândesc. Şi nici să nu te gândeşti că tata o să fie de partea voastră. El vrea ca eu să fiu fericită, spre deosebire de restul familiei.

— Cred că o să vrea mai degrabă ca tu să fii în siguranţă.

Capitolul 24

Lincoln nu îşi făcea iluzii că unchii Melissei aveau să îşi dea seama că greşiseră şi că urmau să bată în retragere. Îl avertizaseră. El îi ignorase şi chiar îi spusese celui mai tânăr Ian că avea să facă asta. Melissa îi spusese şi ea că intenţiona să discute cu ei, aşa că în mintea lor nu exista niciun dubiu că îi sfidase.

Se aştepta să reacţioneze curând. Era pregătit. În ziua următoare, chiar fusese mai mult plecat, deoarece nu voia ca familia lui să fie martora unei astfel de violenţe. Cunoscându-i pe fraţii MacFearson, anticipa ce era mai rău.

Lăsase vorbă unde putea fi găsit. Nici nu se gândea să-i evite. Ba, din contră, în mod ciudat, abia aştepta să-i înfrunte. Nu avea să câştige, ştia asta. Pur şi simplu, erau prea mulţi. Dar nici ei nu aveau să scape teferi.

Era de parcă s-ar fi pregătit toată viaţa pentru confruntarea aceasta. Era într-o formă perfectă. De-a lungul timpului, îi căutase pe cei mai buni luptători pentru a-l învăţa cele mai bune lovituri. Nu avea să se mai afle niciodată în dezavantaj, ca atunci când se bătuse cu fraţii MacFearson. Se pregătise, deşi nu se aşteptase să mai dea ochii cu ei vreodată.

Acum se putea bate cu uşurinţă cu trei sau patru persoane în acelaşi timp. Cu mai multe nu se putea lupta, dar acesta era stilul fraţilor MacFearson. Nu cunoşteau sensul cuvântului „corect”.

Dar avea să treacă prin asta de câte ori ar fi fost nevoie dacă numai aşa o putea câştiga, în cele din urmă, pe Melissa. Asta, dacă avea să supravieţuiască. Exista posibilitatea să nu reuşească.

Apărură toţi, târziu la amiază, în clubul privat în care se afla. Îşi petrecuse timpul jucând biliard cu câţiva membri care frecventau des clubul, aşa că, atunci când îi văzu pe fraţii MacFearson, se simţi uşurat. Deoarece nu erau

membri, nu puteau intra, dar fusese anunţat de sosirea lor şi merse afară să-i întâlnească.

Numai jumătate dintre ei veniseră. Chiar şi opt era un număr destul de mare pentru a le putea face faţă singur, dar s-ar fi descurcat având în vedere că veniseră doar fraţii mai tineri, deşi Ian cel tânăr şi fostul lui prieten, Dougall, nu se aflau printre ei. Cei mai mari deveniseră cam bătrâni pentru astfel de confruntări, se gândi el. Însă fraţii mai tineri probabil nu aveau abilităţile lui, ceea ce era în avantajul pentru el.

Pentru a nu atrage atenţia asupra lor, voia să le sugereze să amâne confruntarea până ce ajungeau la un club sportiv, care se afla chiar în josul străzii şi care încă era deschis, deşi se lăsa seara. Londonezii nu acceptau bătăile cu pumni pe străzi. Cel puţin, nu cei din cartierele mai elegante.

Lincoln nu apucă să deschidă gura. Fu împins, târât şi aruncat în trăsura încăpătoare în care veniseră. Se părea că aveau un plan care nu presupunea să joace după reguli. După ce urcară, îl legară de mâini şi de picioare, îi puseră căluş la gură, îi acoperiră ochii şi-l lăsară să stea pe podea, la picioarele lor.

În mod ciudat, nu-i adresară niciun cuvânt, nici măcar după ce-l imobilizară şi îl lăsară fără apărare. Aprecie capacitatea lor de a-l surprinde. Având în vedere numărul lor, tacticile acelea nu fuseseră necesare şi nu le anticipase. Dar era limpede că aveau un plan, altfel ar fi discutat despre următorul pas. Doar că nu i-l împărtăşiră. Orice ar fi fost, ştia că nu era ceva bun.

Pe măsură ce orele treceau, Lincoln începu să-şi imagineze ce era mai rău. Poate că mituiseră un paznic de închisoare să-l arunce într-o celulă şi să-l lase acolo, aşteptând ca toţi prizonierii să adoarmă înainte să-l bată. Cine ar fi dat ascultare, până la urmă, pledoariei de nevinovăţie a unui prizonier? Sau poate că săpaseră deja o groapă pe undeva şi aveau să-l execute şi să-l arunce în ea. Dar acum, că se lăsase seara, le era greu să o găsească.

Înţelegea gestul lor de a-l lega pentru a nu-l lăsa să

fugă. Dar căluşul la gură? Doar pentru că nu voiau să-i audă părerea despre ceea ce făceau? Sau nu voiau ca alţii să-l audă? Şi acoperirea ochilor era necesară pentru a-l imobiliza. De fapt, se gândea la motivele pentru care făcuseră asta. Poate pentru a nu vedea unde era dus? Sau ca el să nu vadă cine îi ajuta? Cel mai probabil, o făcuseră ca ei să nu vadă cât de furios era.

În mod surprinzător, încă nu era mânios. Nu se simţea însă confortabil. Şi era, cu siguranţă, îngrijorat. Dar cel mai mult era curios.

Nu le stătea în caracter. Niciodată nu evitaseră o bătaie. Dacă ar fi vrut cu adevărat să-l rănească, ar fi rezolvat foarte uşor asta cu pumnii. Dacă voiau însă să scape de el definitiv…

Oriunde l-ar fi dus, era foarte departe. Se gândi la Scoţia. Îl puteau duce acasă la ei pentru a-l ţine prizonier, se gândi el. La urma urmei, era un clan. Niciunul dintre ei nu s-ar fi opus. L-ar fi ţinut acolo până când Melissa uita de el şi se mărita cu altcineva.

Poate că nu părăseau oraşul. Îşi aminti că şi el se învârtise cu trăsura cu o noapte în urmă fără să aibă o destinaţie precisă. Probabil făceau acelaşi lucru, doar ca să treacă timpul. Dar deja trecuseră multe ore. Se gândea că era aproape de miezul nopţii sau chiar mai târziu. Orele târzii nu prevesteau nimic bun. Asta însemna că era nevoie să ţină totul secret, deoarece, orice aveau în plan, era ilegal.

Nu vorbiseră nici măcar o dată, nici pentru a se certa unii cu alţii, ceea ce nu era un semn bun, având în vedere că cearta era una dintre pasiunile lor. S-ar fi putut gândi chiar că fusese lăsat singur în trăsură dacă nu ar fi auzit din când în când mişcarea picioarelor.

Picioarele şi mâinile legate la spate îi amorţiseră. Aşezat pe jos, cu obrazul atingând podeaua, probabil că, din cauza zdruncinăturii trăsurii, câteva aşchii îi străpunseseră pielea.

Tresări când, în sfârşit, trăsura se opri, dar regretă imediat când simţi iar viaţă în membrele amorţite. Fu tras

din trăsură şi sprijinit pentru a sta în picioare, dar numai pentru o clipă. Unul dintre ei încercă să-l care pe umăr, dar nu avu mult succes. Unii erau la fel de înalţi ca el, dar puţini erau la fel de voinici. Era robust, musculos şi prea lat pentru a fi susţinut pe umerii lor.

Îl aşezară iar în picioare cu stângăcie, dar nu-l dezlegară. Doi dintre ei îl ridicară – unul îl ţinu de umeri, altul de picioare –, dar chiar şi aşa nu le fu uşor să-l care din pricina greutăţii, dar şi a încăpăţânării lui de a nu le face sarcina mai uşoară. Îl cărară totuşi o vreme şi, în sfârşit, ajunseră înăuntru. Realiză asta când simţi brusc aerul sărat.

Era fericit că se afla înăuntru, oriunde ar fi fost. Pe drum, simţise mirosul apei. Deşi nu îşi dăduse seama dacă era un râu sau oceanul, se gândise foarte serios că avea să fie aruncat în el. Asta sigur ar fi rezolvat problema din punctul lor de vedere. Iar el nu ar fi putut să facă absolut nimic pentru a se salva.

Dar nu erau nişte criminali. Nu se gândise niciodată că ar putea fi. Sălbatici, da. Ghidaţi de propriile legi, da. Deşi nu ar fi ezitat să-şi unească forţele pentru a-l face praf, nu depăşeau niciodată limita, cel puţin nu intenţionat. Pe de altă parte, dacă ar fi fost un accident…

Pe orice ar fi stat, era tare, dar nu plat şi solid. Era mai degrabă zgrunţuros. Aşteptă să fie dezlegat. În zadar. Îi auzi plecând. Îl aduseseră şi aveau să-l lase acolo legat. Acum avea o idee despre locul în care se afla – sunetele din jurul lui erau destul de uşor de recunoscu –, dar nu primi nicio confirmare.

Unul dintre ei se afla încă acolo. Bărbatul scoase un sunet de nemulţumire, apoi îi spuse:

— Nu ne-ai ascultat, ai făcut în aşa fel încât să o vezi pe Melissa, deşi te-am avertizat să stai deoparte. A venit aici să-şi găsească un soţ. Noi am venit să ne asigurăm că acela nu vei fi tu. Cu puţin noroc, ambele lucruri se vor realiza înainte ca tu să-ţi găseşti drumul spre casă. Cale uşoară, Linc!

Trecură şi mai multe ore. La un moment dat, Lincoln adormi. Fusese lăsat singur, închis în magazia vreunei

corăbii. Probabil că patul lui era alcătuit din nişte saci cu cereale sau cu făină. Bănuia că se afla în portul Londrei sau în vreun port de pe coastă. Ce avea să se întâmple la ivirea zorilor? Oare urma să fie dezlegat şi debarcat în următorul port?

Din tonul bărbatului care îi vorbise, nu părea aşa. Nici din remarca individului care apăruse a doua zi destul de târziu pentru a-l elibera.

Fusese aruncat într-o magazie, nu într-o temniţă. Măcar erau mai puţini şobolani. Se părea că bărbatul acela fusese plătit pentru a-l răpi. Chiar dacă echipajul corăbiei era numeros sau nu, Lincoln avea să devină unul dintre membrii lui.

— Nu are niciun rost să te plângi, aşa că nu o face, îi spuse bădăranul acela când îl dezlegă. Suntem pe mare, în drum spre China. Nu vei mai vedea pământul câţiva ani. Obişnuieşte-te cu ideea, amice! Fă-ţi treaba cum ne-o facem şi noi şi, cine ştie, poate că o să să-ţi placă. Viaţa de marinar este un trai sănătos.

Liber şi recăpătându-şi puterile, Lincoln se ridică şi-l puse la pământ pe individ. *Acum* era furios, dar se stăpânea, la fel ca liniştea înaintea furtunii.

Capitolul 25

— Ne-am ocupat de asta!

Ian Unu fu salutat cu acest anunţ imediat ce părăsi camera de garderobă. În timpul scurt cât îşi făcea toaleta de dimineaţă, toţi fraţii lui ajunseseră în camera lui pentru a lua micul dejun, ca de obicei. Niciunul nu rămăsese în urmă. Se părea că se întâlniseră pe drum, ca să ajungă toţi la timp.

— De micul dejun? îl întrebă pe Charles, sperând că acesta era răspunsul.

— Nu, de Lincoln.

Se temuse de asta. Charles păruse prea mândru de el.

Dar nu era singurul care trebuia informat despre isprava lor. Jumătate din fraţii lui îl ţintuiră cu privirea pe Charles, vrând să afle mai multe.

— Cum? întrebă pur şi simplu Ian.

— Nu vrei să ştii, zise Neill. Am încercat să-i fac să renunţe la plan, dar nu au vrut să mă asculte.

— *Ce* ai făcut cu el? întrebă Adam alarmat.

— Nu am făcut ce te gândeşti tu, răspunse repede Callum. Încă trăieşte.

— Atunci, ce aţi făcut cu el? insistă William.

— L-am trimis în China.

— Sper că te referi la un magazin chinezesc, dar mă cam îndoiesc, rosti Ian Trei. Deşi nu pare chiar atât de departe, durează ani până să ajungi acolo.

— Asta a fost ideea, răspunse Callum.

— A fost *de acord* să meargă în China? exclamă William neîncrezător.

— Ei bine, nu. Nu i-am cerut părerea.

Charles, căruia nu-i plăcea să o ia pe ocolite, se lăudă:

— L-am legat şi l-am dus pe o corabie care urma să plece dimineaţa devreme, aşa că acum ar trebui să fie deja pe mare. Orice corabie ar fi fost bună, dar am avut noroc să găsim una care pleca exact în China. Am făcut asta fără să-i lăsăm nicio vânătaie, adăugă el mormăind.

Oftară toţi, apoi George spuse:

— Oh, Dumnezeule, trebui să vă păziţi spatele toată viaţa, pentru că sigur o să vă omoare pentru ce aţi făcut!

— La ce naiba v-aţi gândit când aţi făcut asta unui bărbat ca el? adăugă Adam.

— A fost mai bine decât să-l batem până ce rămâne inconştient, ceea ce ar fi vrut Charles să facem, ripostă Malcom.

— Eu aş fi preferat asta, replică Ian Doi, privindu-l furios.

— La fel şi eu, fu de acord Ian Trei.

— A cui a fost ideea asta strălucită? vru Adam să ştie, aruncându-le priviri tăioase fraţilor mai mici.

— A mea, recunoscu Jamie, părând mai degrabă

ruşinat.

Dar Ian Patru completă repede:

— În apărarea lui Jamie, trebuie să ştiţi că lui Linc îi place să navigheze. A spus de mai multe ori că i-ar plăcea să aibă o viaţă de marinar, aşa că Jamie nu s-a gândit că îi face un rău prea mare.

— Dar pentru cei ca noi, care nu suferă navigatul, ar fi un chin, adăugă Adam. George are dreptate, o să vă omoare pe toţi când o să se întoarcă.

Ian Unu oftă şi se aşeză pe marginea patului. Cu o zi în urmă, se dusese să discute cu Melissa, după ce Ian Şase îi spusese că vorbise cu Lincoln. Îi luase pe unii dintre fraţii mai mari cu el. Nu pentru că s-ar fi temut să aibă de-a face cu o domnişoară atât de tânără încât i-ar fi putut fi fiică, dar nu se simţise confortabil pentru că îi ascunsese decizia luată şi îşi dorise sprijinul fraţilor lui.

Se întorsese furios de la întâlnire, deoarece înţelesese poziţia ei. Fraţii ar fi trebuit să-i spună cine era Lincoln imediat ce aflaseră. Melissa ar fi fost de acord că era mai bine să nu trezească dragonul şi să meargă mai departe. Iar Lincoln ar fi păstrat distanţa, deoarece familia ei nu ar fi fost de acord cu el, iar ea nu ar fi ieşit din cuvântul lor. Lincoln stătuse deoparte, până când aflase că ea nu ştia adevărul. Apoi o căutase pentru că voia ca ea să ştie de ce nu o mai vizitase. Fraţii ar fi trebuit să îi spună, chiar şi numai pentru a evita ca el să-i povestească varianta lui, deoarece era limpede că acum ea trecuse de partea lui.

Auzindu-i părerea, Ian Unu începuse să se întrebe dacă nu cumva greşiseră cu ani în urmă. Temperamentul lui Lincoln scăpase de sub control. Dougi avusese, într-adevăr, nevoie să fie protejat. Dar niciunul dintre ei nu se deranjase să afle motivul pentru care el îşi ieşise din minţi. Poate că nu ar fi făcut nimic diferit, dar ar fi fost mai puţin îndârjiţi.

— Nu pot să spun că nu mă bucur că situaţia s-a rezolvat, spuse Ian Unu oftând. Cei care au luat această decizie îi vor spune lui Meli ce au făcut. O să treacă mult timp până când o să vă ierte, dar măcar acum o să fie

nevoită să-l uite pe Lincoln Ross. E prea mult să aştepte trei, patru ani un bărbat ca să o curteze din nou. Când dacă Linc o să se întoarcă, o să avem o nouă problemă, dar măcar nepoata noastră nu o să fie implicată. Cred că acum putem să mergem acasă şi s-o lăsăm să termine ceea ce a venit să facă.

— Accepţi situaţia cu destul calm, spuse Adam ceea ce era în mintea tuturor.

— Numai calm nu sunt, replică Ian Unu. Dar sunt fericit că momentan am scăpat de problemă. Probabil Kimber o să mă acuze că am lăsat lucrurile să scape de sub control, iar Lachlan o să mă ia la pumni din acelaşi motiv, dar o să mă ocup de asta la momentul respectiv. De fapt, nu eram prea încântat de altă ceartă cu Lincoln. Prima a scăpat oricum de sub control, şi nu doar din cauza lui.

— Trebuia să nu facem nimic după ce ne-a sfidat şi a vorbit cu ea? întrebă Callum.

— Ne-a dat ascultare deoarece credea că ea este de acord cu noi. Ne-a sfidat tocmai pentru că a aflat că noi nu i-am spus nimic.

— Ce părere a avut Meli despre toată situaţia? întrebă Johnny. Când te-ai întors ieri de la întâlnirea cu ea, nu ne-ai spus mare lucru.

— Pentru că am avut prea multe la care să mă gândesc, răspunse Ian Unu. Şi pentru că a fost de acord să nu-i mai vorbească până la sosirea tatălui ei, care ar fi trebuit să rezolve situaţia. Deci, nu era cazul să vă grăbiţi.

Jamie se înroşi, vinovat.

— Cred că ar fi trebuit să ne spui şi nouă asta.

— Acum şi eu cred la fel. Dar motivul pentru care sunt fericit că am scăpat de problemă este că Meli îl voia de soţ în ciuda a ceea ce i-am spus. Era convinsă că Lachlan nu o să-i interzică lui Linc să o curteze după ce ar fi fost informat.

— Crezi că ar fi fost posibil? Oare suntem la fel de nebuni precum era Linc cândva?

Ian Unu clătină din cap.

— Nu, ar fi fost dezamăgită. Când vine vorba de

protejarea familiei, Lachlan nu ar fi ezitat. Deşi ea crede că trecutul nu mai contează, el ar fi văzut altfel lucrurile.

— Eşti sigur că nu te înşeli?

— Tu ştii mai bine. Dacă ar fi existat chiar şi cea mai mică posibilitate ca individul să o din nou ia razna, Lachlan nu i-ar fi dat mâna singurei lui fiice.

— Cred că o să aflăm asta cât de curând, spuse Ian Doi, privindu-l încă o dată dezaprobator pe Jamie. Acum oricum nu mai contează, având în vedere că Linc a ieşit din peisaj, adăugă el.

Jamie se înroşi din nou, dar spuse defensiv:

— M-am gândit că este un plan pe cinste. Am rezolvat problema. A plecat pentru suficient de mult timp ca ea să nu mai aibă altă opţiune decât să-l uite. Înainte să se întoarcă şi să cauzeze alte probleme, ea o să fie măritată şi o să aibă câţiva copii. Într-o zi, o să ne mulţumească.

— Visezi dacă tu crezi că o să-ţi mulţumească vreodată că l-ai trimis departe pe bărbatul pe care îl dorea, spuse George. Aşa îl vede, să ştii. În mintea ei, el este deja al ei sau a fost. Acum asta este. Chiar nu mai are nicio altă opţiune decât să-l uite.

Capitolul 26

Îi era mai uşor să ridice vocea la unchii ei mai tineri decât la cei mai în vârstă. Când Ian Unu şi fraţii lui apropiaţi de vârstă ajunseseră spre amiază, după ce Melissa se certase cu Ian Şase, ea ştia că avea să fie în dezavantaj. Ei se comportau cu ea la fel ca tatăl ei, calmi, convinşi că aveau dreptate, iar ea greşea. Fusese obligată să-i asculte, mai ales după ce începuseră prin a-i cere scuze pentru că nu îi spuseseră totul de la început.

Când fraţii mai tineri veniră a doua zi, se aşteptă ca ei să se comporte la fel, mai întâi să-i ceară scuze, apoi să-şi expună motivele pentru care credeau că Lincoln nu era o alegere bună. Hotărâse deja că nu avea să le repete

aceleaşi lucruri, cel puţin până când sosea tatăl ei. Deja îi spusese lui Ian Unu că, deşi îngrijorarea lui era îndreptăţită, ea pur şi simplu nu avea să creadă niciodată că Lincoln Ross a fi putut-o răni.

Avea însă îndoieli în privinţa felului în care tatăl ei vedea lucrurile. „Cred că o să vrea mai degrabă ca tu să fii în siguranţă”. Nu reuşise să-şi scoată din minte acea ultimă remarcă a lui Ian Şase.

Ian Unu spusese cam aceleaşi lucruri, făcând-o să se îndoiască şi mai tare. Nu se gândea că avea să-l revadă pe Lincoln, cel puţin nu înainte de sosirea tatălui ei. Fusese şi el de acord să stea deoparte până atunci. Astfel, urma să nu mai aibă nicio ocazie să-şi întărească părerea şi să o contrazică pe a lor. Acum se aştepta ca unchii ei să spună aceleaşi lucruri, ceea ce avea să îi sădească noi îndoieli. Având în vedere că toţi împărtăşeau aceeaşi părere, era oarecum descurajată că ar putea să îi facă să se răzgândească vreodată.

Primul semn că întâlnirea pe care urma să o aibă cu unchii ei mai tineri nu avea să fie aşa cum se aşteptase fu când ajunse în salon, unde aşteptau ca Ian Şase să termine de adunat orice obiect care putea fi aruncat. Îl privi uimită, întrebătoare. El se înroşi, dar continuă să adune câteva obiecte, dar apoi nu ştiu unde să le depoziteze pe toate, ca ea să nu poată ajunge la ele.

Vrând să-l tachineze, îi arătă că le poate pune în poala rochiei ei. O privi furios. Ea ridică din umeri, se sprijini de tocul uşii şi îşi încrucişă braţele la piept, relaxată. Ian Şase decise ca, momentan, să ţină el obiectele.

— Deci cine o să ţină discursul de astăzi? întrebă ea cu nonşalanţă.

Erau toţi adunaţi într-o parte a camerei, aşezaţi pe două canapele şi două scaune. Era o încăpere foarte spaţioasă. Existau alte trei zone de relaxare mai mici, fiecare având câteva scaune aşezate în jurul unei mese şi al unei lămpi, aşezate prin toată încăperea. Fuseseră gândite pentru conversaţii private, aflându-se la distanţă una de cealaltă. Ici-acolo mai era câteva scaune, în cazul în

care veneau mai mulţi musafiri.

După ce le adresă întrebarea, pentru o clipă, unchii ei îşi aruncară priviri unii altora. Unul câte unul, coborâră privirea în pământ, spunându-şi în tăcere că aruncă responsabilitatea de la unul la altul. Neill realiză furios că nu fusese suficient de rapid să-şi coboare privirea.

Melissa îi zâmbi unchiului ei, al doilea cel mai tânăr. Întâmplarea făcea să fie şi cel mai timid.

— Aşadar, nu v-aţi gândit la asta, iar acum vă alegeţi la întâmplare? îi tachină ea.

Neill nu avea încredere în sine. El o ştia, fraţii lui o ştiau, dar niciunul nu îi sări în ajutor. Ceea ce era destul de alarmant.

Umorul îi dispăru, îl fixă cu privirea şi îi spuse:

— Vorbeşte odată!

Neill încuviinţă din cap şi îşi drese vocea.

— Ian Unu ne-a cerut să venim, şi pe bună dreptate, pentru a-ţi face o mărturisire. Am făcut ceva de care acum nu suntem mândri, dar am avut cele mai bune intenţii.

— Noi? Adică…?

— Numai noi, cei prezenţi aici.

— Ba te rog să corectezi, spuse Ian Şase, aruncându-i o privire răutăcioasă lui Neill pentru că începuse astfel. Eu nu am fost implicat, Meli, şi nici nu am avut habar despre planul lor. Abia am aflat. Dar cred că, înainte să auzi continuarea, ar fi bine să te aşezi.

Se îndepărtă de uşă, îngrozită.

— Nu vreau să aud asta.

— Nici noi nu am vrea să auzi, dar trebuie.

— Nu! Clătină din cap, repetând cu fermitate: Nu, întoarceţi-vă la hotel, înapoi în munţi, oriunde! Nu mai aveţi niciun motiv să vă aflaţi aici. Deja i-am spus lui Ian Unu că o să-l las pe tata să hotărască.

— Dar fratele nostru mai mare, în infinita lui înţelepciune, nu ne-a spus, zise Charles în stilul lui sarcastic. Tot ce ştiam era că Lincoln nu ne-a luat în seamă avertismentul de a sta departe de tine şi a venit să te caute, iar noi trebuia să facem ceva în privinţa asta.

— Asta a fost din vina voastră, pentru că nu mi-aţi spus de la început ceea ce aţi făcut, replică ea. Lincoln a crezut că ar fi trebuit să-mi spună cineva, şi pe bună dreptate.

— Da, ne pare rău pentru asta, zise Johnny.

Câţiva dintre ei îi cerură scuze în cor, dar era prea târziu pentru asta, când se părea că făcuseră ceva mult mai rău. Sau ea se lăsa pradă imaginaţiei? Poate că se simţeau atât de vinovaţi, încât doreau să adauge ceva.

Oftă, înaintă spre ei şi se aşeză între Ian Cinci şi Callum, pe prima canapea.

— Deci, spuneţi-mi, ce aţi mai făcut acum?

Se lăsă din nou tăcerea, şi privirile le coborâră din nou în pământ. Ea tresări din nou. Era atât de grav încât nici unul dintre ei nu îndrăznea să o spună?

Ian Şase, care nu purta vina, nu avu nicio problemă să pună capăt suspansului:

— L-au aruncat pe Linc pe o corabie care a plecat spre China. Au plătit pe cineva din echipaj să se asigure că nu o să părăsească vasul în niciun port, dacă acostează pe undeva. Astfel, o să facă toată călătoria, care ar putea dura între doi şi patru ani, dacă nu chiar mai mult.

Melissa îl privi pe Ian Şase, apoi pe fiecare dintre unchii ei. Niciunul, în afară de Ian Şase, nu o putu privi în ochi. Părea că Ian Şase crezuse ceea ce i se spusese, iar el îi mărturisise, dar ea nu.

— Este o glumă, nu? Vreţi doar să mă faceţi să cred că a plecat pentru a-l putea uita. Aţi aflat că trebuie să plece din oraş din cine ştie ce motiv şi vă folosiţi de asta. Nu-mi vine să cred că mă minţiţi astfel!

Se înroşiră toţi atât de tare, încât părea că temperatura din încăpere crescuse.

— A fost ideea mea, Meli! Îmi asum toată vina, spuse Jamie, părând foarte amărât.

— A ta, zici? Dar sunteţi toţi aici, aşa că v-aţi pus toţi de acord şi încă nu am aflat finalul poveştii. Încă aştept.

Ian Patru şi Neill, care stăteau în stânga şi în dreapta lui Johnny pe cealaltă canapea, îl încurajară să continue. În

vârstă de 32 de ani, el era cel mai mare dintre cei prezenţi şi se gândiră că, dacă ea avea să creadă pe cineva, acela ar fi el.

Nu îi plăcea să fie pus în centrul atenţiei, aşa că tonul vocii lui fu puţin posac când continuă:

— Ai avut dreptate într-o privinţă, Meli. Ştii foarte bine că nu te-am minţi!

Ea începu să clatine din cap, dar el încă nu terminase ce avea de spus.

— În afară de faptul că l-am îndreptat pe Linc spre un stil de viaţă pe care altfel nu l-ar fi ales, nu i-am făcut niciun rău. Este o adevărată experienţă să navighezi pe mare, după cum a spus Jamie, căruia i-ar plăcea să facă acelaşi lucru. Şi cum tatăl tău ţi-ar fi interzis oricum să te căsătoreşti cu acest bărbat, te-am ajutat să te obişnuieşti cu ideea de a nu-l avea. S-a terminat. Nimeni nu a fost rănit fizic, ceea ce s-ar fi întâmplat în mod normal din cauză că Lincoln ne-a sfidat. Regretăm ce am făcut. Nu ne-am gândit suficient la consecinţe şi la cât de furios o să fie Linc.

Melissa pur şi simplu era amorţită. Îl îndepărtaseră de ea de tot. Luaseră acea hotărâre în numele ei, deşi nu aveau acest drept.

Capitolul 27

Când Ian Şase le spuse că Melissa se închisese în camera ei şi nu mai vorbea cu nimeni, nici măcar cu ducesa, fraţii MacFearson începură să se certe între ei. Nu de puţine ori discuţiile erau foarte aproape să se transforme în confruntări fizice. Charles era cel mai atacat, întrucât nimeni nu-i mai putea suporta sarcasmul când deja spiritele erau încinse. Vina îi făcea pe toţi să intre în defensivă.

Ian Unu decise să meargă chiar el să o viziteze pe Megan St. James şi să-i explice ceea ce deja se aflase, pentru a nu se îngrijora degeaba din cauza Melissei. Era

într-o stare de spirit foarte proastă după ce acea doamnă frumoasă, dar înspăimântătoare îl mustrase fără reţineri.

Cu trecerea anilor, se mai înmuiase, dar în acea săptămână nu mai puteai observa asta. Ian Unu ar fi trebuit să-i trimită lui Lachlan o scrisoare detaliată, dar din cauza stării sale de spirit, îi trimise un bileţel, spunându-i că interveniseră între Lincoln Burnett şi Melissa şi îi sugera să vină la Londra mai devreme decât plănuise, având în vedere că ea era foarte supărată. Nu îi adresase surorii lui niciun cuvânt. Nu avea niciun chef să-i explice şi ei ce făcuseră.

Deoarece se aşteptaseră ca Lachlan şi Kimberly să ajungă foarte curând, fraţii hotărâseră să rămână momentan în Londra, ca să înfrunte ceea ce avea să urmeze. Petrecuseră mult timp la reşedinţa familiei St. James, aşteptând sau sperând ca Melissa să-şi revină din şoc şi să le facă scandal înainte de sosirea părinţilor ei. O meritau. Avea să îi facă şi ei bine. Apoi îşi putea vedea mai departe de sezon, iar Lachlan şi Kimberly aveau să îşi domolească furia la adresa lor.

Ducesa îi toleră în casa ei, iar după câteva zile chiar îi invită la cină, având în vedere că păreau tare dezorientaţi. Era încă foarte supărată pe ei pentru a-i invita să îi fie oaspeţi, dar, ca o adevărată lady, făcu un mic efort şi îi primi. La urma urmelor, erau rudele Melissei, deşi în acel moment biata fată îşi dorea să nu fi fost.

În seara aceea luau cina. Aproape terminaseră, când majordomul intră şi spuse:

— Un musafir neaşteptat, Excelenţă! apoi se întoarse spre Ian Şase. Dacă îmi mai ameninţaţi nasul, conaşule Ian, o să-mi dau demisia, ceea ce o s-o înfurie foarte tare pe ducesă.

Megan îl privi pe cel mai tânăr membru al familiei MacFearson, care începuse să se înroşească deja, şi spuse:

— Da, aş fi extrem de furioasă!

Ian Şase se înroşi chiar mai tare, dar nimeni nu observă, deoarece musafirul care fusese anunţat se afla deja în pragul uşii, blocându-l practic din cauza staturii sale,

şi atrase atenţia tuturor. Se aşternu tăcerea. Şocul avea adesea acest efect.

Megan era cel mai puţin afectată. Se ridică de la masă şi îi întinse cordial mâna lui Lincoln Burnett.

— Te-ai întors? Cumva, nu mă surprinde deloc. Dar sper că vei evita… să-mi deranjezi mobila cât timp te vei afla aici.

Era un ordin, nu o rugăminte. Nu avea să permită nicio bătaie în casa ei.

Lincoln îi răspunse:

— Desigur, Excelenţă!

— Foarte bine, atunci te las să îţi rezolvi problemele, spuse ea, şi, făcându-i semn majordomului, care sperase să asiste la scenă şi care, dezamăgit că nu avea să o facă, îşi lăsă oaspeţii să-şi rezolve numeroasele divergenţe.

Liniştea nu fu tulburată, poate pentru că Lincoln era complet inexpresiv, nelăsându-i să citească furia pe chipul lui. Părea în formă, pregătit, dar putea fi un lucru înşelător.

William fu primul care întrerupse acea atmosferă apăsătoare, spunând:

— Oh, Linc, nu-mi vine să cred că am ajuns să mă bucur că te văd!

— Să mă ierţi, dar mă cam îndoiesc de asta, replică Lincoln încet.

William chicoti.

— Ţi-am spus asta pentru că nici mie nu-mi vine a crede.

Callum nu era deloc amuzat, dar adăugă:

— De fapt, aş spune că suntem uşuraţi că greşeala pe care am făcut-o a fost cumva îndreptată. Deci, din acest motiv, ne bucurăm să te vedem. Nu are legătură cu nimic altceva.

Lincoln acceptă explicaţia încuviinţând din cap.

— Am o mătuşă şi o verişoară care depind de mine. V-aţi deranjat măcar să le informaţi că aţi aranjat astfel încât să nu le mai fiu în preajmă vreo câţiva ani? Sau aveaţi de gând să le lăsaţi să se îngrijoreze la nesfârşit din cauza „dispariţiei” mele?

Ian Unu răspunse:

— Le-am trimis un bilet şi le-am spus că, din cauza unei decizii greşite a câtorva oameni, ai fost trimis în China pentru câţiva ani. Încă nu au aflat asta?

— M-am întors în urmă cu câteva ore. Voiam să ştiu dacă trebuie să mă descurc cu autorităţile în cazul în care au raportat absenţa mea.

Ian Unu încuviinţă.

— Poate că nu au dat crezare biletului şi au anunţat magistraţii. Vrei să spui că ai prefera să nu ai de-a face cu autorităţile în această privinţă?

— Este o problemă personală şi aşa vreau să rămână, răspunse Lincoln.

Cunoscându-l, şi ei se gândiseră la asta, mai ales că nu le trecuse prin cap că urmau să răspundă în faţa legii. Modul în care el le răspundea, calmul de care dădea dovadă îi făcu pe toţi să se îngrijoreze.

— Nu ţi-a plăcut deloc pe mare? întrebă Jamie cu o curiozitate sinceră.

— Vorbeşte serios? întrebă Lincoln retoric.

— Da, răspunse Adam. A fost ideea lui, deoarece este pasionat de navigaţie.

— Atunci s-ar fi putut îmbarca el pe corabia aia, răspunse Lincoln rece.

— Îmi doresc să o fi făcut, bolborosi Jamie.

— Cum ai ştiut că ne vei găsi aici… sau poate ai venit să o vezi pe Meli? întrebă Johnny.

— Mi-am dat cuvântul că o să stau departe de Melissa până la sosirea tatălui ei. Credeţi sau nu, intenţionez să mă ţin de cuvânt.

— Dacă am fi fost informaţi despre intenţia ta, nu am mai fi purtat această conversaţie, spuse Malcom, aruncându-i o privire încruntată lui Ian Unu.

Ian Unu îi explică lui Lincoln:

— Melissa mi-a spus asta. Dacă am crezut-o sau nu, acum nu mai contează. Mi-e teamă însă că nu le-am spus la timp fraţilor mei.

— Ceea ce aruncă vina asupra tuturor, rosti Lincoln pe

acelaşi ton. Oricum ar fi, pentru a vă răspunde la întrebare, am mers prima dată la hotelul unde v-aţi cazat. Am avut nevoie de mai puţin de o oră să vă găsesc numele în registru. Am avut presentimentul că o să vă găsesc aici. Presupun că nu i-aţi spus Melissei despre călătoria în care m-aţi trimis.

— Ba nu, i-am spus, zise Ian Patru. De atunci, s-a închis în camera ei.

Lincoln clătină din cap, plin de dezgust, fiind primul semn de emoţie pe care îl afişă.

— Când e nevoie să îi spuneţi anumite lucruri nu o faceţi, dar când nu trebuie... în familia voastră, prostia nu are limite?

În mod normal, familia MacFearson nu ar fi acceptat o astfel de insultă. În mod normal, ar fi fost deja în picioare, împărţind pumni imediat. Acum însă niciunul dintre ei nu se mişcă, poate pentru că deja îşi spuseseră asta unii altora în ultimele zile.

— Sincer, mi-ar face plăcere să-i spun că, într-un fel, ai reuşit să-ţi scurtezi călătoria, spuse Johnny. Apropo, cum ai făcut asta? Au trecut numai cinci zile.

— M-au lăsat pe ţărmul Franţei. M-aş fi întors mai devreme, dar mi-a trebuit o zi să găsesc un port şi o corabie care să plece spre Londra imediat.

— Dar cum ai reuşit să-i convingi să te lase să cobori?

— Norocul meu a fost că aţi ales o corabie condusă de un fost coleg de şcoală. Mă întâlnisem cu el cu câteva zile înainte şi aflasem că o să plece pe mare. Fusese destul de enervat de faptul că unul dintre oamenii lui adusese un nou membru în echipaj fără să-i ceară permisiunea. Aproape că l-a aruncat pe individ în mare.

— Tot nu îţi putem permite să o curtezi pe nepoata noastră, dar, dacă vrei, suntem gata să te lăsăm să-ţi iei revanşa, spuse Adam.

Lincoln îi surprinse spunând:

— Nu vreau niciuna, nici alta.

— Atunci ce cauţi aici? întrebă Ian Patru precaut.

— Mi-am petrecut ore bune pe acea corabie fără să

am altceva de făcut decât să-mi reconsider opţiunile. Una dintre ele este să discut cu părinţii viitoarei mele soţii. Să tratez cu restul familiei ei nu se numără printre opţiunile mele. Voi, cei din familia MacFearson, trebuie să înţelegeţi acest lucru. Aşa că aveţi aici adresa, spuse Lincoln, aruncându-le un bilet pe masă. Să fiţi toţi acolo mâine-dimineaţă la ora 9 acolo. Vreau să scap de voi!

Capitolul 28

Curiozitatea îi determinase pe fraţii MacFearson să ajungă mai devreme la adresa indicată. Numele locului poate că le-ar fi dat un indiciu – sau nu – despre ce avea Lincoln de gând, dar acesta nu fusese menţionat, dându-li-se numai adresa. Era o sală de sport, în centrul căreia se afla un ring de lupte, înconjurat de tribune, pentru a primi cât mai mulţi spectatori. Existau, de asemenea, o sală pentru antrenamente cu echipament adecvat şi o încăpere pentru scrimă. În spate, se afla o zonă pentru arcaşi.

Ajunseră mult prea devreme, la 8 dimineaţa, cu mult înaintea lui Lincoln şi chiar cu câteva minute înaintea proprietarului. Acesta îi informă, pe un ton morocănos, că nu puteau intra dacă nu voiau să închirieze o sală. Părea foarte rentabilă între ora 8 şi ora prânzului, căci era închiriată de domni din înalta societate care doreau să se antreneze în privat, şi numai apoi era deschisă publicului larg până la sfârşitul zilei.

Bănuiră că Lincoln plănuise să închirieze locul aşa că, în loc să-l aştepte afară, plătiră taxa. Credeau, de asemenea, că o luase razna din nou. Faptul că îi invitase, ba, mai mult, insistase să vină într-un astfel de loc nu îi făcea decât să creadă că voia să se bată din nou cu ei. Începuseră chiar să se relaxeze. Era mult mai uşor să aibă de-a face cu Lincoln cel nebun decât cu cel liniştit, care apăruse cu o seară în urmă. Ar fi trebuit să facă spume la gură. Ar fi trebuit să urle la ei. Nu era normal să îi trateze

cu atâta pasivitate. Cel puţin, în cazul lui.

Totuşi, avură timp să discute despre aşteptările lor şi despre cum aveau să rezolve situaţia. Fraţii se aşezară pe gradene – unii se puseră astfel încât să-i poată privi pe ceilalţi, iar alţii se întinseseră pe bănci, profitând de faptul că locul era foarte spaţios. Ian Şase chiar avu timp să aţipească. Nu era obişnuit să se trezească atât de devreme, căci, de când ajunsese la Londra, urma programul nocturn al sezonului londonez.

— Ar trebui să refuzăm să ne batem cu el, spuse William, deschizând discuţia.

— Am mai încercat asta. Nu a funcţionat.

— Atunci era doar un copil. Poate că acum este mai rezonabil.

— El? zise cu dispreţ.

— Nu vreau să îl rănesc. Mă simt suficient de prost că l-am trimis pe vas.

— Atunci, ce ar trebui să facem când o să înceapă să ne lovească? Dacă nu ai observat, nu mai este un băieţaş. Nu am de gând să o păţesc încercând să îl feresc pe el.

— Crezi că, dacă a ales locul acesta, are altceva în gând?

Vreo şapte răspunseră în cor „nu”, dar Ian Trei sugeră:

— Poate că se pricepe foarte bine la scrimă şi a bănuit că niciunul dintre noi nu are habar.

— Este nebunesc şi prostesc din partea lui să creadă că ne poate doborî pe toţi, având în vedere avantajul nostru numeric, răspunse Charles.

— Linc nu este prost, sări Dougall în apărarea fostului său prieten.

— Exact, iar oamenii nebuni nu se gândesc la avantaje, spuse Ian Trei.

— Este nebun şi disperat, sublinie Malcom. V-aţi gândit că o doreşte atât de mult pe Meli încât este capabil de orice?

Charles bombăni:

— Nu o cunoaşte atât de bine încât să o vrea cu atâta

ardoare.

— Ce importanţă are de când o cunoaşte? întrebă Callum. Malcom nu a spus că o iubeşte, ci o doreşte. Eu, personal, nu mi-am pus niciodată o astfel de întrebare. Aş şti imediat dacă ar fi aşa.

Câţiva chicotiră înainte ca Malcom să adauge:

— Da, dar este mai mult decât atât când îţi doreşti să iei o femeie de soţie, aşa cum o vrea el pe Meli. Dacă era doar atras de ea, nu am fi avut această problemă acum. Ea i-ar fi spus să dispară, şi cu asta, basta.

— Mi-aş fi dorit ca asta să fi fost tot, spuse Ian Doi. Aşa aş fi avut un motiv bun să-i crăp capul.

— Şi acum nu vrei?

— Nu, pentru că acum nu a făcut nimic pentru care să merite asta. Din păcate, până acum a făcut totul cum se cuvine. Să se asigure că Meli ştie ce se întâmplă a fost o decizie bună.

— Am evitat să ne luptăm cu el, dar probabil a fost o greşeală, spuse George. I-am dat impresia că nu vorbim serios.

— Îl cunosc pe Linc, spuse Dougall. El îşi doreşte să discute numai cu tatăl ei, nu cu noi toţi.

— Dar oare o să-l asculte pe Lachlan? întrebă Ian Cinci. Cred că o să încerce să o caute pe Meli chiar dacă tatăl ei nu o să fie de acord cu asta.

— Să faci presupuneri nu este chiar productiv, interveni Adam. Până când nu se întâmplă cu adevărat…

Adam fu redus la tăcere, căci inamicul lor intră pe uşă. Lincoln deja îşi dăduse haina jos şi o ţinea pe umăr, prinsă într-un deget, în timp ce pe cealaltă o băgase în buzunar. Îi privi nonşalant, cu siguranţă, nu ca un bărbat care se pregătise pentru o luptă.

Când se îndreptă spre tribuna unde se adunaseră toţi, Johnny fu primul care îl întrebă:

— Deci, care e treaba, Linc? Nu poţi să te gândeşti să te baţi cu noi toţi.

— Nu pot?

— Te baţi pentru ea?

— Corect, spuse Lincoln.

— Cu noi *toţi?* vru Ian Cinci să clarifice.

— Da, dar este o stratagemă, răspunse Lincoln. O să ne luptăm în ring, însă acolo o să fim doar doi. Alegeţi-vă rândul, în ce ordine vreţi să intraţi. Singurul moment în care altcineva o să intre în ring o să fie pentru a-l căra pe cel învins, dacă o să fie nevoie. Şi vreau să vă daţi cuvântul. Unul câte unul. Nu aveţi nicio scuză să săriţi toţi asupra inamicului, deoarece acum nu mai este nicio diferenţă de vârstă sau de greutate, ca atunci când eram copii. Ar fi un semn de laşitate din partea voastră.

— Lasă-mă să înţeleg, spuse William. Eşti dispus să te lupţi cu noi toţi, pe rând? Nu vrei o pauză pentru a te reface?

— Nu am nevoie.

Toţi pufniră în râs. Ian Unu replică:

— Îţi dai seama cât de nebunesc este ce propui, Linc? Nu o să rezişti prea mult. Aşa că nu înţeleg care este rostul.

— Ideea este că, dacă o să pierdeţi, o să mă lăsaţi în pace. Sunt gata să plătesc pentru ea cu sângele meu.

— Oricum o să plecăm acasă îndată ce apare MacGregor, sublinie Johnny.

— Acum nu este aici, aşa că nu e suficient de curând pentru mine, răspunse Lincoln. Şi, în plus, nu mă refeream la viitorul apropiat, ci pentru totdeauna. Nu vreau să vă mai văd vreodată, în nicio circumstanţă, niciodată.

— Este o aşteptare deloc realistă pentru un bărbat care vrea să se însoare cu una dintre rudele noastre.

— Ba deloc. Eu trăiesc în Anglia. Voi locuiţi în Scoţia. O să trăim astfel toţi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Când ajunsese Lincoln, Ian Şase abia se trezise din somn, dar acum se dezmeticise:

— Ar fi perfect pentru noi dacă ai renunţa la Meli.

— Nu renunţ.

— Nici nu am crezut asta, continuă tânărul Ian Şase. Dar ceea ce nu ai aflat încă sau poate pur şi simplu nu ai luat în considerare este cât de apropiată e Meli de familia ei. Iar dacă improbabilul o să se întâmple şi o să te însori cu

ea, nu o s-o poţi ţine departe de rude prea mult timp. Şi nu pentru că ele nu vor accepta asta, ci pentru că nici ea nu o să vrea.

— Nu am spus că o s-o ţin departe de părinţii ei, răspunse Lincoln, în schimb, voi, fraţii MacFearson, nu o să fiţi niciodată bine-veniţi în casa mea.

— Destul cu vorba, spuse Charles enervat. Hai să-l obligăm pe individ şi cu asta, basta. Începe tu, Ian Doi, ca să terminăm toată tărăşenia asta înainte să iasă rău.

Lincoln zâmbi şi urcă în ring. Zâmbetul lui îi enervă pe câţiva. Fusese o strategie bună să-l trimită primul în ring pe cel mai bun dintre ei. Chiar şi Lincoln ştia că el era cel mai priceput. Ar fi trebuit să-i zdruncine puţin încrederea, dar, dacă o făcuse, nu lăsase să se vadă.

Erau faţă în faţă în ring. Nu era nimeni care să dea startul sau care să pună capăt meciului. Ian Doi era cunoscut pentru loviturile lui iuţi, brutale, care ar fi doborât pe oricine în câteva secunde. Lincoln nu-i dădu ocazia să-i aplice vreuna. Doar câţiva dintre ei puteau vedea lovitura în gât pe care o primi Ian Doi şi care îl puse la pământ – atât de rapidă fusese.

— Următorul, spuse Lincoln.

Johnny era suficient de furios pentru a merge în ring, în timp ce alt frate îl scotea pe Ian Doi.

— Deci, vrei să joci murdar?

Lincoln zâmbi răutăcios.

— Există vreo altă posibilitate când vine vorba despre voi?

— O să te punem la punct imediat, spuse Johnny bombănind.

— O să vedem. Acum ai de gând să te baţi cu mine ori să mă plictiseşti de moarte?

Johnny ridică pumnii, dar lovitura veni într-un arc larg şi îl nimeri în ureche. Durerea fu îngrozitoare şi îl puse în genunchi. Se ţinu pe picioare numai cât să coboare din ring înainte de a primi o altă lovitură.

Următorul care urcă în ring fu Ian Cinci. Era de aceeaşi vârstă cu Lincoln şi cu doar câţiva centimetri mai

înalt. Pregătit şi fără să spună nimic, intră imediat în ofensivă. Îl lovi pe Lincoln în maxilar, ceea ce-l făcu să se poticnească înapoi. Lovitura îi oferi un avantaj, dar îl pierdu când Lincoln se aruncă spre el cu capul înainte, ţintind spre abdomen, apoi îl aruncă peste umăr. Ian Cinci căzu cu putere şi, ameţit, nu văzu venind lovitura care îl puse de tot la pământ.

Urmă George. Avea 33 de ani şi era puţin cam gras, şi asta din cauza proaspetei lui soţii care îl răsfăţa cu mâncăruri în exces. Asta accentua statura lui masivă, care îl făcea să pară greu de pus la pământ. Aşa că Lincoln se îndreptă spre zona pe care George o neglijase în ultima vreme, abdomenul. Trebui însă să lovească de câteva ori pentru a atinge punctul mai puţin previzibil, unde putea să îi provoace mai multă durere. Funcţionă. Aplecându-se în faţă, cu respiraţia tăiată, George se afla acum la mila lui. Lincoln nu se mai obosi să-i dea lovitura de graţie, ci doar făcu semn să vină cineva să îl ducă în tribună.

Dougall îi surprinse pe toţi când se îndreptă spre ring. Neill încercă să-l oprească, dar Dougall îl împinse la o parte. Mulţi dintre ei părură îngrijoraţi. De la ei pornise totul, de la cei doi prieteni care fuseseră foarte apropiaţi. Pentru o clipă, Lincoln avu o privire de nepătruns, dar apoi zâmbi, însă era greu de spus dacă i se părea ceva amuzant.

— Deci crezi că acum poţi lovi mai bine, Dougi?

Simţi cum i se aprind obrajii, dar îşi pierdu repede cunoştinţa. Lovitura fusese incredibil de rapidă. Dougall o văzuse, dar nu avusese timp să reacţioneze.

— Dacă nu i-am spart nasul nu e pentru că n-am încercat, spuse Lincoln, privindu-l fix pe William, care fusese acolo, la iaz. Şi, te rog să-i spui, când se trezeşte, că de data *asta* a fost intenţionat, adăugă el.

Remarca îi enervă pe fraţi. Ba chiar începură să se certe, neştiind cine să fie următorul în ring, căci fiecare îşi dorea să-l pună la pământ pe Lincoln, în acel moment uitând orice fel de vină.

De obicei, furia îi făcea pe unii bărbaţi neglijenţi. De regulă, era o tactică bună să îl enervezi la culme pe

adversar, până la limita absurdului. Dar nu fu cazul în această situaţie. Un membru al familiei MacFearson furios era un bărbat care ignora durerea, aşa cum avea Lincoln să afle în următoarele patru runde. Pentru că nu reuşise să le dea o lovitură decisivă de la început sau măcar să îi slăbească, începu să încaseze şi el lovituri serioase.

Dar şi Lincoln era obişnuit cu durerea. Se autodisciplinase atât de bine, încât se putea convinge să nu simtă. Şi totuşi, loviturile primite îi slăbeau puterile, dar nu-i întunecau judecata, ci mai degrabă îl oboseau fizic. Ironia era că, aşa cum se întâmplase cu ani în urmă, ei încă erau prea mulţi. Învinsese nouă dintre ei, dar mai rămăseseră şapte. El abia reuşea să-şi mai ridice pumnii, iar încrederea că îi punea răpune pe toţi îl cam părăsise.

Încă nu se confruntase cu Ian Unu, care se părea că avea să rămână ultimul. Când venea vorba de bătaie, cel mai mare dintre fraţii MacFearson nu avea nicio reţinere. Nu îl respectau doar datorită vârstei. Nu era la fel de rapid ca Ian Doi, dar se ştia că lovitura lui este de două ori mai puternică datorită staturii lui.

Următorul fu Charles, guralivul, cel la care toţi se aşteptau să fie pus la pământ imediat. Chiar şi fraţii lui aveau dorinţa asta uneori – de fapt, destul de des. Dar Charles avu noroc. Îi dădu lui Lincoln un pumn în ochiul stâng, care era deja pe jumătate închis din cauza umflăturii provocate de o altă lovitură încasată în acelaşi loc. Pe moment îl ameţi, dându-i lui Charles ocazia să-i mai dea două lovituri puternice, una în abdomen, alta în maxilar. Lincoln îşi reveni repede, îl prinse pe Charles de perciuni şi îi lovi capul de genunchi. Mişcarea nu îi sparse buza, dar îl puse la pământ.

După ultima repriză, Lincoln avu nevoie de câteva minute – sau mai multe – pentru a-şi limpezi gândurile, dar chiar el spusese că nu se permiteau pauze. Deşi era gata să continue până când nu mai putea sta în picioare, furia pe care o stârnise începea să se domolească, iar atunci când Jamie urcă reticent în ring, Ian Unul îl opri.

— Linc, dacă şi tu eşti de acord, eu cred că este

suficient, spuse cel mai mare dintre ei. Ai mers departe, mult mai departe decât s-ar fi aşteptat oricare dintre noi. Nu râde niciunul acum. Dar este suficient. Nu are rost să continuăm, având în vedere că e limpede că nu vei putea încheia lupta. Fii raţional măcar de data asta şi acceptă-ţi înfrângerea.

— Înfrângerea? Nu, nu o accept până când nu mă văd înfrânt. Dar, recunosc, poate că nu a fost o idee atât de bună şi, da, este suficient. Pot măcar să sper că toţi cei care au fost înfrânţi vor pleca acasă acum?

Ian Unu chicoti.

— Acum cam întinzi coarda, având în vedere că nu ai câştigat. Înainte să te răzgândeşti, aminteşte-ţi că ţi s-a spus că o să plecăm imediat ce ajunge aici MacGregor. Poate chiar astăzi. Este pe drum.

Capitolul 29

Melissa era încă prea furioasă pentru a se simţi uşurată. Megan îi dăduse vestea că Lincoln se întorsese în Londra cu o seară în urmă. Dacă i-ar fi spus-o unul dintre unchii ei, nu ar fi crezut. Ducesa însă nu avea cum să o mintă. Lincoln se întorsese. Ultimele cinci zile puteau îi date uitării. Dar nu avea să facă asta.

Şocul durase numai câteva zile. După şoc, se instalase o furie atât de puternică, încât nu voia să vorbească cu nimeni de teamă să nu-şi iasă din fire. Din dorinţa de a nu fi nevoită să-şi testeze voinţa de a se abţine să spună ceva ce putea regreta ulterior, se închisese în siguranţă în camera ei, vorbind doar cu servitoarea care îi aducea mâncarea în fiecare zi.

Nici nu se gândea să îşi continue sezonul. Nici nu voia să se gândească la ideea de a se mărita cu altcineva, când ea îl voia numai pe Lincoln… Ei bine, poate peste câţiva ani, nu acum.

Se hotărâse, în sfârşit, să meargă acasă, ba, mai mult,

îşi făcuse deja bagajele când Megan veni să-i spună că Lincoln se întorsese. Îşi pierduse orice speranţă – încă un motiv care o mânia. De obicei, era optimistă şi vedea partea plină a paharului de fiecare dată. De data asta, nu fusese la fel.

Însă Lincoln se întorsese. Iar pe ea o îngrijora din nou confruntarea cu tatăl ei în ceea ce privea relaţia cu Lincoln – asta, dacă o mai dorea după tot ce încercase familia ei să-i facă. Dacă se răzgândea, nu putea să-l condamne pentru asta. Încă un motiv să fie furioasă. Nu avea nicio idee încotro se îndrepta relaţia lor şi nici nu avea să afle până când nu-l vedea din nou.

Trebuia să încerce să afle. Spusese că nu avea să-l întâlnească până ce nu ajungea tatăl ei, dar asta fusese înainte ca unchii ei să comită un act atât de barbar.

În timp ce cobora să ia prânzul, se gândea dacă ar fi fost bine să meargă să le viziteze pe doamnele din familia Burnett. Când îl văzu pe Ian Şase intrând pe uşa din faţă, aproape că făcu cale întoarsă.

El o observă şi se apropie de capătul scărilor să o aştepte. Îl privi cu răceală şi continuă să coboare şi să se îndrepte spre salonul unde urma să ia prânzul.

El nu observă sau poate că doar decise să-i ignore gestul. O urmă, remarcând pe un ton vesel:

— Tot nu vrei să vorbeşti cu noi?

— Nu, răspunse ea în timp ce se aşeza şi îi făcea semn servitorului care aştepta să îi aducă mâncarea.

— S-a sfârşit cu bine, căci Linc a reuşit să coboare de pe corabie înainte să ajungă prea departe, îi aminti Ian în timp ce se aşeză pe scaunul de lângă ea.

— Norocul vostru, bombăni ea.

— De ce? Dacă tot nu vorbeşti cu noi, mi se pare că oricum nu mai contează.

— Pentru că, dacă nu s-ar fi întors, nu aş mai fi vorbit cu voi niciodată.

— Ah! Îi zâmbi. Dacă pui astfel problema, atunci îţi înţeleg mai bine punctul de vedere. Dacă te consolează cu ceva, s-a răzbunat pe unii dintre noi. Deşi, dacă nu vorbeşti

cu mine, presupun că nu vrei să afli.

Îl ignoră. Oricum îi vorbise prea mult. Dacă, pe lângă unchi, nu i-ar fi fost prieten, probabil nu i-ar fi adresat niciun cuvânt.

— Dai dovadă de o voinţă de fier, Meli, comentă el vesel după câteva momente de tăcere. Nu am mai văzut aşa ceva.

— Oh, taci şi spune-mi!

El râse, apoi îi răspunse:

— Eşti un munte de contradicţii azi, domnişoară. Astăzi, dimineaţa devreme, noi toţi ne-am întâlnit cu Linc la o sală de sport – la cererea lui, să ţii minte asta –, unde a început să se bată cu mai bine de jumătate dintre noi.

— Cât de rău este rănit?

Ian îşi dădu ochii peste cap auzind ce o preocupa.

— Ar trebui să întrebi cât de rău au fost rănite rudele tale.

— Având în vedere şansele de 16 la 1, nu cred că este cazul. Cât de rău este rănit? repetă ea.

Ian pufni.

— Aproape deloc, ceea ce nu este valabil pentru unii dintre noi.

Melissa spuse mirată:

— Tu pari teafăr şi destul de amuzat. Să înţeleg că nu te-ai aflat în jumătatea care a păţit-o?

— Nu chiar. Din fericire, a renunţat la ideea de a ne pune jos pe toţi înainte să-mi vină rândul.

— Să-ţi vină rândul? Se încruntă. Deci, nu a fost el împotriva tuturor?

— Nu.

— De ce nu ai început aşa? îl certă ea. M-ai lăsat să-mi imaginez că s-a repetat ceea ce s-a întâmplat în urmă cu mulţi ani.

— Ba deloc, recunoscu el. Intenţiile lui au fost în continuare nebuneşti, să se lupte cu noi, unul după altul, fără nicio pauză. Dacă ar fi sugerat să se bată cu unul pe zi, atunci ar fi fost rezonabil.

— Aţi fi fost de acord cu asta?

Se gândi o clipă, apoi îi răspunse:

— De ce nu? În 16 confruntări, măcar unul dintre noi ar fi fost mai norocos. Nu că ar fi contat. El ne-a chemat şi ne-a dovedit că este la fel de nebun ca întotdeauna.

— Prostii! Mi se pare chiar un mod onorabil de a face asta, dacă era în căutarea răzbunării. Măcar nu v-a luat prin surprindere. Deşi nu se aştepta să câştige, şi-a impus punctul de vedere.

— Oh, de fapt aici este problema, că se aştepta să câştige. Şi, ca să fiu mai exact, trebuie să-ţi mărturisesc că el susţine că nu a avut legătură cu răzbunarea şi nu voia să-şi ia revanşa după întâmplarea cu corabia.

— Atunci?

— A fost pentru tine, spuse pe un ton zeflemitor. Sau mai degrabă pentru a ne convinge să renunţăm, ca să te poată curta în continuare fără implicarea noastră.

Ea îi ignoră tonul şi îi zâmbi larg.

— Serios?

— Nici vorbă! Niciunul dintre noi nu a crezut asta, Meli! Ba chiar i-am spus că o să plecăm acasă îndată ce o să sosească tatăl tău, indiferent de situaţie. În aceste condiţii, nu era necesar să ne luptăm, cu excepţia situaţiei în care îşi dorea să ne facă să suferim măcar puţin pentru ceea ce i-am făcut.

— Nu cred, dacă priveşti lucrurile din perspectiva asta. El nu vede o singură persoană, ci 16 bărbaţi care stau în calea a ceea ce îşi doreşte. Încă trebuie să rezolve situaţia cu tata, ceea ce este suficient de descurajator. Însă nu există doar tata, ci şi alţi 16 care i-au făcut lucruri inimaginabile, precum îmbarcarea pe o corabie spre China. Da, e mai bine să crezi că voia să scape de tine şi de fraţii tăi, decât că îşi dorea să se răzbune.

Ian se încruntă, dar acceptă:

— Din perspectiva asta, este posibil ca el să fi spus adevărul.

Ea dădu din cap cu impertinenţă.

— Pe cine a învins?

Unchiul îi enumeră. Melissa păru surprinsă să audă

numele unora dintre ei.

— Ian Doi?

— Da, dintr-o lovitură.

Se miră şi mai tare.

— Serios?

— N-ar trebui să te surprindă. Asta a fost strategia lui, gândeşte-te, singurul lucru care l-ar fi ajutat ar fi fost să ne doboare unul câte unul, înainte de a fi el însuşi prea slăbit. Dacă am fi fost mai puţini, ar fi luptat până la sfârşit, fără îndoială. Dar pur şi simplu nu mai avea energie pentru ceilalţi şapte.

— A dovedit că este o persoană raţională, retrăgându-se când şi-a dat seama că nu poate câştiga, rosti ea triumfătoare.

Ian râse.

— Nu am zis niciodată că nu are momentele lui de om raţional.

— Ba da! Eu ţi-am spus că nu mai este acelaşi din copilărie. Recunoaşte că încerci să vezi în el lucruri care acum nu mai există!

— Singurul lucru pe care îl recunosc este că mi-a făcut plăcere să-l văd astăzi în acţiune. A devenit un luptător demn de temut. Din păcate, este încă o bilă neagră pentru el.

— De ce?

— Deoarece acum nu se mai pune problema că te-ar putea răni dacă şi-ar ieşi din fire. Astăzi, ne-a arătat că te-ar putea omorî cu uşurinţă doar cu un pumn.

Se ridică furioasă şi îi aruncă în drum spre ieşire:

— Dacă, dacă şi iar dacă! Refuz să-mi trăiesc viaţa astfel, Ian! Spune-le asta şi fraţilor tăi!

Capitolul 30

Kimberly era supărată pe el. De fapt, era furibundă. Lachlan încercase să o liniştească, dar fără să reuşească.

Asta nu îl surprinsese. Când îşi făcea griji pentru Melissa, devenea iraţională, mai ales că era foarte îngrijorată după ce primise biletul lui Ian.

Ea îşi dorise să plece imediat spre Londra pentru a afla ce se petrecea. El deja îşi organizase afacerile pentru a putea face călătoria în următoarea săptămână, programând toate activităţile în acele zile, inclusiv câteva întâlniri importante. Nu ar fi putut pleca mai devreme de sfârşitul săptămânii. Pentru soţia lui, nu era destul de repede şi tocmai de aceea era supărată pe el.

Voise chiar să plece fără el. El se opusese cu îndârjire, iar asta nu reuşise decât să o înfurie şi mai tare. Spre deosebire de ea, el nu era atât de îngrijorat din cauza biletului lui Ian. Trebuia să fie ceva prostesc, ceva ce se întâmplase şi acasă, când îi alungaseră pe primii pretendenţi ai Melissei. Lincoln Burnett nu era ca ei. Îl cunoscuse, îl plăcuse. Ştia că fraţii lui Kimberly exagerau de cele mai multe ori. Orice le-ar fi displăcut la Lincoln Burnett putea fi rezolvat, era sigur de asta.

Nici Kimberly nu era preocupată din cauza asta. O îngrijora faptul că Melissa era supărată. Acesta fusese cuvântul care îi declanşase starea de nervozitate. Furia faţă de el nici nu se compara cu furia pe care o simţea faţă de fraţii ei. Lăsaseră ca instinctele lor protectoare să le scape de sub control. Nu ar fi trebuit să meargă toţi la Londra. Numai Ian Şase trebuia să o însoţească pe Melissa. De data aceasta, îi supăraseră copila. Orice s-ar fi întâmplat, ei nu ar fi trebuit să acţioneze, iar ea avea să se asigure că nu aveau să mai facă asta vreodată.

Spusese toate aceste lucruri înainte să înceteze să-i vorbească lui Lachlan. Fusese o călătorie spre sud inconfortabilă. Din când în când, el ofta. Ea îl ignora. De obicei, îl amuza să o vadă pe Kimber a lui atât de ţâfnoasă, de afectată, de exagerată. Însă nu îi plăcea când ea se supăra pe el din cauza unei situaţii iscate de fraţii ei. Din nefericire, fusese ceva destul de frecvent în ultimii ani. Din acest motiv, nici el nu era foarte încântat de ei în acel moment.

Adesea, îşi dorise ca tatăl lui Kimberly să nu-şi fi adăpostit toţi bastarzii sub acelaşi acoperiş. Separat, n-ar fi auzit de ei atât de des. Însă împreună erau ca un ghimpe în coastă.

Încăpăţânarea lui Kimberly nu dispăru nici măcar când, spre după-amiază, ajunseră în Londra. Totuşi, dădea semne de nerăbdare cu cât se apropiau mai mult de reşedinţa familiei St. James.

În mod ironic, când ajunseră, se auzeau râsete – foarte multe –, inclusiv râsul Melissei, pe care îl recunoscură cu uşurinţă. Auzindu-l, Lachlan o privi pe Kimberly de parcă i-ar fi reproşat că nu îi dăduse ascultare, deşi avusese dreptate. Ea pufni şi se îndreptă spre salon, de unde se părea că se auzeau râsetele.

Ducele şi ducesa erau acolo, împreună cu fiul lor, Justin, Melissa şi fratele mai mic al lui Kimberly, Ian Şase. Devlin St. James le povestea întâmplările amuzante din timpul lungii lui călătorii prin Europa. Se părea că nici el nu ajunsese cu mult timp înainte acasă.

Melissa strigă de bucurie când îşi văzu părinţii în prag şi alergă spre ei să-i sărute şi să-i îmbrăţişeze. Ian Şase căuta cea mai apropiată ieşire, dar ei o blocau. Numai Lachlan observă dorinţa lui evidentă de a dispărea şi se întrebă de ce.

Se salutară. Megan spuse către soţul ei:

— Ce sincronizare perfectă! Mă gândeam că trebuie să te implici în drama care s-a dovedit a fi curtarea Melissei, dar acum, că au sosit părinţii ei, nu mai e nevoie.

El o privi mirat.

— De ce aş face asta?

— Deoarece este o treabă foarte încurcată. Pretendentul ei, Lord Cambury, este depăşit numeric de unchii ei, iar eu ştiu cât de mult îţi place să-i aperi pe cei în dezavantaj.

— Aş fi putut jura că peţirea ei o să fie o treabă uşoară.

Ducesa tresări.

— A fost. Dar cum era să ştiu că toţi cei 16 unchi ai ei

vor veni în oraş şi îmi vor zădărnici toate eforturile?

În timp ce Megan îl punea pe Devlin la curent cu ceea ce se întâmplase în absenţa lui, Kimberly îşi luă fiica deoparte şi o întrebă şoptit:

— Nu mai eşti supărată?

— Ba sunt, spuse Melissa cu un zâmbet contradictoriu.

Având în vedere zâmbetul, precum şi râsul care se auzise când intraseră, Kimberly nu putea fi învinuită că se gândise la asta:

— Atunci nu este nimic grav?

— Ba este.

Mirarea lui Kimberly se transformă în confuzie.

— Aşadar, ai luat doar o pauză de la starea de tristeţe?

— Nu, doar am aşteptat ca voi să veniţi mai devreme şi m-am gândit că, odată ce o să fiţi aici, totul o să se rezolve.

Kimberly îşi dădu ochii peste cap.

— Mă bucur că eşti atât de încrezătoare, Meli. Mi-ar fi prins şi mie bine ceva încredere săptămâna asta. Acum, spune-mi despre ce este vorba! În bilet, Ian spunea că eşti supărată, iar el şi ceilalţi fraţi ai mei se fac vinovaţi de asta.

— Fraţii tăi au fost tare ocupaţi. Ian Şase a aflat că ei toţi îl cunoşteau personal pe Lincoln al meu, deşi trecuseră nouăsprezece ani de când îl văzuseră ultima dată. El le-a spus celorlalţi, iar ei au venit în oraş, plini de prejudecăţi. Nu i-au dat lui Lincoln nicio şansă să le arate că nu mai este băiatul de altă dată.

— Ce au împotriva lui?

— Ei cred că este nebun sau, mai precis, că se poate pierde cu firea. Pentru ei, nu are importanţă că el pare perfect sănătos. Consideră că, dacă Lincoln se enervează, îşi pierde din nou cumpătul. Iar dacă face asta, poate răni pe oricine îi iese în cale, inclusiv pe mine. Iar acum, după ce l-au văzut luptându-se şi şi-au dat seama cât de priceput este, şi-au schimbat părerea şi spun că, dacă ar lua-o razna, m-ar putea omorî.

Kimberly se înspăimântă.

— Ce a dus la toate aceste scenarii?

— Lucrul acela care s-a întâmplat în urmă cu nouăsprezece ani. Am auzit ambele variante şi mi-am dat seama cum s-a ajuns aici. Tu şi tata ar trebui să-l ascultaţi pe Lincoln. Sunt convinsă că şi fraţii tăi abia aşteaptă să-şi expună versiunea.

— Ei cred că este nebun de-a binelea? întrebă Kimberly. Sau cred că pare nebun?

— Dacă îi laşi pe ei să spună, probabil îl consideră de-a binelea, răspunse Melissa dezgustată.

— Cred că prefer să te ascult pe tine.

— Acum, ca să fiu sinceră, eu nu pot fi imparţială. Am auzit tot şi încă vreau să mă mărit cu Lincoln. Dar, ca să îţi dau un indiciu, fratele tău Dougi a fost pe atunci cel mai bun prieten al lui Lincoln, singurul lui prieten. Tatăl lui a murit, mama lui s-a închis în sine din această cauză, aşa că Dougi a fost singura companie a lui Lincoln. Dar totul s-a terminat când tachinarea dintre ei a degenerat. Dougi a interpretat totul greşit şi a început o bătaie pe care au încheiat-o câţiva dintre fraţii tăi.

— Hm! Tipic lor!

— Exact! Şi l-au bătut destul de rău pe Lincoln. Acesta ar fi trebuit să fie finalul. Cel puţin, pentru ei. Probabil că ar fi fost şi pentru Lincoln, dar ei nu i-au permis să-şi rezolve problemele cu Dougi. Din acest motiv, situaţia a degenerat, deoarece, în mintea lui, Dougi era tot ce avea.

— Cum a degenerat?

— S-au bătut de mai multe ori, iar Lincoln nu s-a dat în lături să se lupte cu mai mulţi dintre ei în acelaşi timp, rănindu-se din ce în ce mai rău. Nu voia să renunţe şi a tot insistat să-l întâlnească pe Dougi. Ei însă l-au învinuit din cauza acelei prime confruntări şi au simţit nevoia să-l apere pe Dougi. Pe atunci, Lincoln era furios, dar atât de rănit, încât abia îşi mai aminteşte. Deci, da, probabil a părut nebun, dar de fapt şi-a dorit cu disperare să se împace cu Dougi.

— Cum s-a sfârşit totul?

— Pe el l-au trimis să locuiască în Anglia, spuse Melissa.

— Aşadar, nu a reuşit niciodată să se împace cu Dougall?

Melissa clătină din cap.

— Când îşi propun, fraţii tăi pot ridica un zid de netrecut.

Kimberly oftă.

— Da, ştiu. Şi ce crede Lincoln despre toate astea?

— E mâhnit, răspunse Melissa cu un oftat. Din cauza asta, şi-a pierdut mama, având în vedere că ea a rămas în Scoţia când l-a trimis să locuiască la rudele lui. Nu cred că a iertat-o pentru asta.

— Deci, îi urăşte pe toţi?

— Dacă nu i-a urât când au apărut toţi aici doar pentru a-i spune că nu o să se însoare niciodată cu mine, probabil că acum o face.

Kimberly tresări. Cunoscându-şi fraţii, întrebă:

— Ce au mai făcut?

— Pe lângă faptul că nu mi-au spus că l-au ameninţat, iar eu am tot aşteptat ca Lincoln să vină să mă curteze, fără să ştiu de ce nu-şi mai făcea apariţia, au aranjat să-l îmbarce pe o corabie care se îndrepta spre China.

— Să-l îmbarce? exclamă Kimberly.

Ian Şase ieşi din încăpere auzind asta, iar când Kimberly se întoarse să-i arunce o privire furioasă, el deja dispăruse.

Din cealaltă parte a încăperii, Lachlan se scuză şi întrerupse conversaţia pe care o purta cu Devlin, veni la soţia şi la fiica lui şi întrebă:

— Este ceva ce ar trebui să aflu?

Kimberly încă era şocată şi nu îi răspunse imediat. Nici Melissa nu îi răspunse, cel puţin nu la întrebarea lui. Îl îmbrăţişă şi îi spuse:

— După ce o să auzi totul, tată – şi o s-o faci îndată ce unchii mei află că aţi ajuns –, te rog să ţii cont de faptul că îngrijorarea lor se bazează pe fapte din trecut, nu din prezent. Şi nu uita că Lincoln Burnett este singurul bărbat

cu care vreau să mă mărit. Eu am ascultat ambele tabere. Am încredere în instinct, şi anume că el nu o să mă rănească niciodată. Însă o să mă supun deciziei tale. Cel puţin, aşa sper.

Capitolul 31

— Realizezi că, de fapt, Melissa mi-a spus că s-ar putea să iasă din cuvântul meu? bombăni Lachlan către Kimberly în timp ce se schimbau pentru cină, în singurul moment pe care îl petreceau singuri de când ajunseră. Ai auzit-o? Nu mi s-a părut?

— Dar tu realizezi că ea a stat cu noi optsprezece ani, dar cel mai probabil cu soţul ei o să-şi petreacă de trei ori mai mult? răspunse Kimberly.

— Şi ce are asta de-a face cu situaţia?

— Totul său, cel puţin în mintea ei, prioritatea o are acum problema „soţului”.

— Dar niciodată nu mi-a ieşit din cuvânt, Kimber! Nici măcar o dată.

— Sigur că nu a făcut-o. Este o fiică bună. Nu ne-am fi putut dori alta mai bună. Dar acum vorbim despre restul vieţii ei. Dacă nu o să facă aşa cum îi spunem, asta nu înseamnă că o s-o dezmoştenim aşa cum tata – sau bărbatul despre care am crezut că îmi era tată – m-a ameninţat. Şi apoi, pune-te tu în locul ei… De fapt, nu tu, având în vedere că nu ai fost atât de nerăbdător să te însori cu mine…

— Am fost.

— Nu ai fost, insistă ea. Decizia te-a cam luat prin surprindere. Nu era ceva la care să te fi gândit prea mult înainte.

— Kimber, să nu îndrăzneşti să spui că nu am vrut să mă însor cu tine! Odată ce am realizat că îmi doream s-o fac, numai la asta m-am gândit până când ne-am căsătorit.

— Pfui, nu mă laşi să termin! Am vrut să spun că, la

început, nu ai vrut. Asta nu are nicio legătură. De fapt, vreau să te întreb ce ai fi făcut dacă unul din părinţii tăi – da, ştiu, ai tăi nu mai erau printre noi –, dacă ai mai fi avut pe unul din ei alături şi ţi-ar fi spus să uiţi de mine şi să-ţi găseşti pe altcineva?

O privi încruntat.

— Ar fi fost alegerea mea, oricum.

Îl privi mirată.

— Pentru că tu eşti bărbat? Părinţii tăi nu ar fi intervenit din acest motiv?

O privi mâhnit.

— Ştii bine că pentru o femeie este diferit, Kimber. Nu are rost să ne certăm din cauza asta. Are numai 18 ani. Dacă s-a îndrăgostit de bărbatul nepotrivit, este de datoria noastră să o ajutăm să ia cea mai bună decizie.

De data aceasta, ea îl privi furioasă.

— Ştii care este părerea mea despre acest subiect, Lachlan. Mama a făcut alegerea greşită, şi-a ascultat părinţii şi s-a măritat cu bărbatul pe care îl dispreţuia, nu cu cel pe care îl iubea. Din această cauză, a fost nefericită toată viaţa. Nu vreau să i se întâmple acelaşi lucru fiicei mele. I-am dat numele mamei mele ca şi cum i-aş fi dat ei a doua şansă, nu pentru ca istoria să se repete. Aşa că, te rog, fii cu foarte mare băgare de seamă când iei decizia în privinţa bărbatului pe care ea îl doreşte!

— Vrei să spui că o să fii de partea ei dacă interzic relaţia? întrebă el.

Nu comentă, dar se întoarse cu spatele la el pentru a-şi aranja rochia de seară, ceea ce însemna că spera să nu se ajungă la asta. El îşi dorea acelaşi lucru, dar încă nu auzise ce aveau fraţii ei de spus împotriva alegerii Melissei. Kimberly ştia, dar, când el îi ceruse să-i povestească, îi spusese că nu ştia nici ea totul, ci numai câteva frânturi, aşa că ar fi făcut bine să aştepte şi să audă ce aveau de spus rudele ei. Deoarece urmau să discute în amănunt această poveste, el nu avea nevoie să audă totul de zeci de ori.

Ea spuse doar atât:

— Melissa a ascultat ambele părţi şi încă îşi doreşte să se mărite cu el. Trebuie să recunoşti că asta cântăreşte mult în favoarea lui. Aminteşte-ţi de prima lui impresie pe care ţi-a făcut-o. La urma urmelor, i-ai dat permisiunea de a o curta.

Lachlan nu mai spuse nimic, deoarece nu voia să recunoască faptul că prima lui impresie despre fusese influenţată de propriile preferinţe. Lincoln era scoţian şi avea o moşie în apropiere, ceea ce ar fi însemnat că Melissa nu s-ar fi mutat prea departe de casă, cel puţin nu permanent. Numai gândindu-se la acest aspect, şi Lincoln Ross Burnett îi intrase în graţii.

Nu-l cunoştea suficient de bine pentru a putea lua în considerare şi alte aspecte. Îi dăduse binecuvântarea de a o curta pe fiica lui, lăsând-o pe ea să decidă dacă îl voia sau nu. Aici ar fi trebuit să se sfârşească totul dacă fraţii lui Kimberly nu ar fi avut ceva împotriva lui.

Odată ce Kimberly termină de aranjat rochia, Lachlan o cuprinse de umeri înainte ca ea să se poată mişca. Îşi sprijini bărbia pe creştetul ei.

— Gata cu cearta? întrebă el.

— Da, cred că da, răspunse pe un ton formal, în stilul ei specific englezesc. Dar apoi se întoarse şi-l îmbrăţişă. De fapt, ştii că nu era chiar o ceartă. Doar că nu am putut suporta gândul că nu-mi pot ajuta fiica. Este prima dată când nu am putut rezolva imediat ceva care o supără.

— Această supărare nu este precum cele din copilărie, Kimber, răspunse el precaut. De data asta, s-ar putea să nu o putem rezolva.

— Ştiu. Suspină. Asta mă deranjează mai tare, faptul că a crescut, iar problemele pe care le are acum nu mai sunt uşor de rezolvat. E mult mai greu decât m-am aşteptat. Este o fată frumoasă. A avut parte de un debut în societate la care cele mai multe fete pot doar visa. M-am aşteptat să venim la Londra, să aprobăm alegerea ei şi să mergem acasă pentru a planifica nunta. Nu m-am gândit niciodată că o să ne găsim în situaţia de a nu fi de acord cu alegerea ei. Este o fată deşteaptă. Cum crezi că ar putea

lua o decizie greşită?

— Încă nu ştim dacă a luat o decizie greşită. Doar pentru că toţi fraţii tăi nu-l plac pe individ…

— Aşa este, Lachlan, spuse ea cu îngrijorare. Ei au tendinţa de a exagera, este adevărat. Sar calul. Dar când i-ai văzut tu să se pună toţi de acord asupra unui lucru? De obicei, există câţiva care se opun şi apare mereu un motiv de ceartă între ei. Dar acum toţi sunt împotriva lui Lincoln Burnett. Asta nu-l prea recomandă pe băiat.

— Doar că Meli tot îl vrea.

— Da, bine, este şi asta. Se sprijini de el, încruntată. Brusc, ne-am schimbat părerile?

El râse.

— Nu, doar că, în ceea ce o priveşte pe fiica noastră, întoarcem situaţia pe toate părţile. Avem amândoi aceleaşi griji. Amândoi vrem ce este mai bun pentru scumpa noastră. Dacă scoţianul devenit englez nu este bărbatul potrivit pentru ea, o să ştim şi o să fim de acord, nu am nicio îndoială. Nu este nevoie să ne certăm din acest motiv dacă încă nu este cazul.

— Ştiu şi îmi pare rău că mi-am vărsat frustrarea pe tine, spuse ea, îmbrăţişându-l.

— Nu ai făcut asta, doar ai agitat puţin apele, o mustră el. Data viitoare, descarcă-te aşa cum trebuie, ca să trecem mai repede peste moment.

Ea chicoti.

— Să sperăm că nu o să mai fie o dată viitoare. Şi să sperăm că fraţii mei excesiv de protectori vor veni la cină, ca să terminăm odată cu povestea asta.

— Abia aştept, spuse el, şi o sărută pe obraz, apoi pe gât. Eşti sigură că vrei să-ţi închid rochia?

— Ei bine, acum că veni vorba…

Capitolul 32

— Este furioasă, le spuse precaut Ian Şase fraţilor lui înainte de a intra în salonul unde familiile MacGregor şi St. James deja se strânseseră. Mi-am dat seama că a venit foarte mânioasă. Asta înseamnă că nici Lachlan nu este într-o dispoziţie prea bună.

William păşi primul pentru a cerceta atmosfera din încăpere, apoi şopti celor rămaşi în urmă:

— Kimber pare într-o dispoziţie foarte bună.

Charles, care îl urmă, şopti şi el:

— Obrajii ei sunt roşii, iar noi ştim ce înseamnă asta.

— Că a răcit? întrebă Neill.

— Nu, idiotule, că probabil a făcut dragoste înainte să coboare la cină. Binecuvântat fie Lachlan, nu ar fi putut alege un moment mai potrivit!

În încăpere se aşternu tăcerea când intrară ei. Ducesa se ridică pentru a-i primi. Acum, că îi cunoştea mai bine, nu glumea când îi preveni:

— Fără certuri, măcar până după desert!

Asta îi făcu pe câţiva să se simtă stânjeniţi. Kimberly nu spuse nimic, pur şi simplu îi privea pe fiecare în parte. Îl ocoli pe Dougall, dar se întoarse imediat spre el.

Primele ei cuvinte nu fură chiar de bun-venit:

— Ce naiba ai păţit la nas, Dougi?

— Lincoln i l-a spart iar, zise Neill.

— Iar?

— Ajungem şi la asta… după desert, interveni Callum, aruncându-i o privire blândă ducesei.

— Şi ochiul tău, Malcom? Tot el ţi l-a învineţit? întrebă Kimberly.

— Cam aşa ceva, bolborosi Malcom.

— Şi la tine la fel, William?

În loc să-i răspundă, acesta se înroşi. Atunci Lachlan izbucni în râs şi fu nevoie de 16 priviri mânioase pentru a se opri.

Ca de obicei, le ignoră privirile.

— Sunt impresionat, spuse el.

Îi cercetă şi pe ceilalţi, în timp ce se aşezau. Patru dintre ei aveau ochii vineţi, iar Jamie, chiar pe amândoi.

Alţii aveau buzele sparte şi vânătăi.

— Foarte impresionat, continuă Lachlan. Nu mi-aş dori ca fata mea să se mărite cu un bărbat care nu ar putea-o apăra, care s-ar intimida numai din cauza unei priviri mai încruntate. Mie mi se pare chiar un atu faptul că el nu se teme de familia MacFearson.

— Nu îi este teamă, este prea prost pentru a se teme, sublinie Adam.

Lachlan încuviinţă precaut.

— Da, dar pe primul l-aţi respecta, iar de al doilea aţi râde, deci, oricum ar fi, tot sunt impresionat. Cred că şi voi sunteţi, deşi bănuiesc că nu o să recunoaşteţi.

Se aşternu liniştea. Lachlan chicoti din nou, dar râsul i se transformă în tuse când observă că femeile de la masă îl priveau încruntate.

— De dragul gazdei noastre, o să discutăm despre mâncarea delicioasă, despre aglomeraţia îngrozitoare din oraş şi despre starea groaznică a drumurilor care duc aici.

— Trebuie? întrebă ducele scurt. Începuse să devină interesant.

Megan îi răspunse cu un zâmbet:

— Dacă nu ai fi stat la celălalt capăt al mesei, Devlin, ai fi tresărit de durere. Nu uita ce vârfuri ascuţite au noii mei pantofi!

Oricum, Devlin tresări. Celelalte persoane de la masă se relaxară. Servitorii începură să aducă felul întâi. Şi, deşi cele trei subiecte ale lui Lachlan nu fură discutate în timpul acelei lungi, dar delicioase cine, nici despre Lincoln Burnett nu se vorbi deloc.

După ce fu adus desertul, Devlin se ridică şi anunţă:

— Soţia mea mi-a amintit – fără cuvinte, căci se pricepe de minune la asta – că nu vreau să mă implic în această problemă de familie. Aşa că vă rog să ne scuzaţi, eu şi Megan avem multe să ne spunem după absenţa mea îndelungată.

Câţiva dintre unchii ei se aşteptau ca şi Melissa să plece, dar ea îşi încrucişă braţele la piept şi spuse cu încăpăţânare:

— Eu rămân. Am auzit tot, deci să nu aveţi nicio reţinere. Nu o să mă stânjeniţi vorbind despre mine, iar eu o să încerc să nu vă întrerup – ceea ce o să-mi fie oricum foarte uşor, având în vedere că nu vorbesc cu niciunul dintre voi. Am auzit şi cealaltă parte implicată, dar o să-l las pe Lincoln să vorbească. Cred însă că unchiul Dougi vrea să ne mărturisească totuşi ceva ce o să se afle oricum după ce tata o să vorbească cu Lincoln, aşa că sunt de părere că e mai bine să ne spună acum.

Afirmaţia îi făcu pe toţi să-şi îndrepte privirile spre Dougall, care părea confuz.

— Ce confesiune?

Melissa oftă.

— Ei bine, când o să-l auzi pe unchiul Ian Unu – presupun că el o să aibă cuvântul – spunând versiunea voastră a poveştii, o să-ţi dai seama ce ar mai fi de adăugat. Nu zic mai mult.

Se opri şi-l fixă cu privirea pe Ian Unu, care şi îşi drese vocea şi luă cuvântul, adresându-se surorii şi cumnatului său.

— În primul rând, de când am aflat cine este cel care o curtează pe Meli şi am venit la Londra pentru a-l opri, am făcut câteva greşeli. L-am ameninţat pe Linc să stea departe de ea, ceea ce a făcut până când a aflat că am omis să îi spunem şi ei ce am plănuit.

— Şi de ce nu i-aţi spus, când ea era cea curtată? întrebă Kimberly.

— Am avut două motive întemeiate – cel puţin aşa le-am considerat în acel moment. Nu am crezut că era atât de atrasă de el, astfel încât ar fi putut cu uşurinţă să-l uite şi să caute pe altcineva, fără să i se spună toate detaliile unei poveşti mai puţin fericite. Dar Linc i-a mărturisit tot.

— De aceea era supărată?

— Nu, a trecut peste asta, a spus că o să aştepte decizia ta şi că până atunci nu o să-l mai întâlnească. Apoi a fost vina că nu le-am spus fraţilor mei suficient de repede care e decizia ei. Jumătate din ei şi-au asumat responsabilitatea de a scăpa de Lincoln, având în vedere că

era limpede că nu intenţiona să ne dea ascultare.

— Să scăpaţi de el cum? întrebă Lachlan încruntat.

Ian îi povesti despre călătoria spre China şi, înainte ca Lachlan să se enerveze din cauza asta – şi arăta ca şi cum avea să o facă în curând –, adăugă rapid că Lincoln reuşise să se întoarcă singur în Londra.

— V-am trimis biletul înainte să aflu că s-a întors, când Melissa era atât de supărată, încât s-a încuiat în camera ei şi nu a mai vorbit cu nimeni.

Kimberly îl privi mânioasă pe fratele ei.

— Şi poţi să o învinovăţeşti?

— Nu, a fost o greşeală. Totuşi, înainte să-i acuzaţi, trebuie aveţi în vedere că, după părerea lor, Lincoln ne-a sfidat. Avea de gând să o curteze în continuare pe Meli, deşi noi l-am avertizat să înceteze. Ei încă nu aflaseră că se ajunsese la un consens. S-au gândit că era mai bine să-l scoată afară din ţară decât să-l bată. Au încercat să fie civilizaţi şi să evite violenţa.

— După cum arată unii dintre voi, este evident că violenţa a fost evitată, spuse Lachlan rece.

— După ce s-a întors Linc în oraş, a încercat să ne facă să plecăm, spuse Ian Unu, explicând existenţa vânătăilor. Nu a funcţionat.

— S-a gândit că, dacă ne pune la pământ pe toţi, totul se rezolvă, adăugă Adam.

Charles trase aer în piept.

— Ca şi când asta ne-ar fi împiedicat să ne protejăm familia.

— A vrut să se bată cu toţi? întrebă Lachlan neîncrezător.

— Nu a fost o idee atât de nebunească precum am crezut, recunoscu Ian Unu. Aproape că i-a ieşit. Dacă ar fi avut puţin noroc, chiar ar fi reuşit.

— Ceea ce a fost nebunesc, adăugă Ian Trei, este că a fost rănit fără niciun motiv. A zis că nu o face din răzbunare pentru călătoria pe mare. A spus că o face pentru Meli şi ca noi să nu ne mai amestecăm în relaţia lor. L-am asigurat că o să te lăsăm pe tine să decizi şi că o să soseşti în curând.

Aşa că nu mai avea niciun motiv să se bată cu noi. A fost doar un gest nebunesc.

Melissa vru să spună ceva, dar se opri. Ian Unu observă şi îi zâmbi.

— Nu trebuie să te abţii, Meli, doar pentru că ai spus că aşa o să faci. Dacă tu ştii vreun motiv pentru care Linc a insistat să se bată cu noi, deşi nu mai avea de ce, aş fi bucuros să-l aflu.

Charles i-o luă înainte:

— A negat, dar singurul motiv real a fost răzbunarea.

Melissa clătină din cap.

— Nu avea niciun motiv să vă mintă. A fost pur şi simplu modul lui de a-şi lua revanşa. Vă aşteptaţi la asta. Lincoln a refuzat. Asta spune multe despre el. Deşi nu a fost mai mult de atât, aţi încercat să-l ţineţi departe de ceea ce îşi doreşte cu adevărat, numai că de data asta este capabil să vă înfrunte, nu ca în urmă cu nouăsprezece ani.

— Aşadar, crezi că a fost doar o demonstraţie? Să ne arate că acum este un bărbat de temut?

— Lasă-mă să te întreb ce te-a făcut să crezi că poţi veni în oraş să-l ameninţi, considerând că el pur şi simplu o să bată în retragere şi o să mă uite? Că nu o să se lupte pentru mine? Doar pentru că voi sunteţi 16 şi el este unul singur? La început, a stat deoparte deoarece a crezut că aveţi dreptul să luaţi aceste decizii şi că eu am fost de acord să vă dau ascultare. Ei bine, sunteţi unchii mei şi vă iubesc, şi poate că într-o zi o să vă vorbesc din nou, dar nu aveaţi dreptul de a-mi decide soarta în locul meu. Poate că a vrut să vă arate că nu aveţi nici dreptul să decideţi soarta lui.

Fraţii îi aruncară câteva priviri vinovate şi nimeni nu recunoscu faptul că intenţia lor fusese greşită. Ca bărbaţi, simţeau justificată atitudinea lor faţă de Lincoln.

— Înainte să mă ameţiţi şi mai tare, spuse Lachlan nerăbdător, nu credeţi că ar fi timpul să-mi spuneţi despre ce vorbiţi?

Capitolul 33

Avură nevoie de aproape o jumătate de oră pentru a-i povesti totul. Ian Unu începu povestea, dar fraţii lui o completară cu consideraţii personale. Chiar şi Melissa află informaţii noi – o listă mai detaliată a rănilor lui Lincoln, despre care el îi spusese în treacăt, descrise acum în detaliu de cei care i le provocaseră.

Nu omiseră nimic – cum se împrieteniseră şi apoi el se întorsese împotriva lor, provocând prima ceartă, dar şi pe cele care i-au urmat. Spre sfârşitul poveştii, Melissa devenise palidă. Chiar şi ea putea vedea acum mai limpede de ce nu şi-l doreau în familie. Trăsese propriile concluzii, găsise propriile motive pentru a explica tot ce se întâmplase, dar dacă ei aveau dreptate, iar ea era cea care greşea? Dacă, într-adevăr, în acea perioadă se pierduse cu firea, dacă o făcea din nou?

Melissa se gândi la asta numai o clipă, apoi se mânie pe ea însăşi pentru gândul ce-i trecuse prin minte. Ei îl ştiau aşa cum fusese în trecut. Ea îl cunoştea cum era în prezent. În nouăsprezece ani, nu mai trecuse prin incidente similare. Orice i-ar fi declanşat acest comportament anormal în trecut, fusese o întâmplare izolată, care nu avea să se mai repete. De ce nu puteau înţelege şi unchii ei asta?

Nu fu singura care se lăsă afectată de poveste. Şi Dougall fu afectat când auzi pentru prima dată mare parte din poveste. Pe atunci, îi ascunseseră aceste detalii, având în vedere că el era cel pe care îl protejau.

— De ce nu mi-aţi spus toate astea când s-au întâmplat? îl întrebă pe Ian Unu.

— Pentru că nu am vrut să ţi se facă milă de el şi să te împrieteneşti iar cu el după tot ce ţi-a făcut. Eşti prea bun, Dougi.

— Dar nu mi-a făcut nimic, niciodată!

— Ţi-a spart nasul, îi aminti William. Sângerai foarte rău.

— Atunci nu mi l-a spart, doar sângeram foarte mult. Ştiţi cât de uşor sângerez.

— El a început cearta. Ştia foarte bine că nu-l poţi învinge, având în vedere că era mult mai dezvoltat decât tine.

Dougall se cufundă în scaun şi spuse împăciuitor:

— Cred că eu am început-o.

— Pe naiba! ripostă Callum. Am fost acolo, îţi aminteşti? Am auzit ce a zis.

— M-a insultat, da, dar îl cunosc şi probabil doar mă tachina. Chiar şi tu ai râs, din câte îmi amintesc. În alte circumstanţe, şi eu aş fi râs, dar Charlie şi Malcom râseseră de mine din acelaşi motiv în ziua respectivă, spunând cât de nepriceput eram la bătaie. Ei m-ar fi bătut măr dacă aş fi încercat să le dovedesc că se înşală, dar ştiam că Linc nu m-ar fi rănit prea rău dacă l-aş fi provocat.

— Vrei să spui că tot sângele ăla pe care l-ai vărsat nu a fost o rană serioasă? întrebă Callum.

— Nu înţelegi ce vreau să spun. Nu a început el cearta şi nici nu mi-a provocat sângerarea. Oh, ce mă bucur să mă eliberez de povara asta! Mult timp m-am simţit prea stânjenit pentru a vă mărturisi asta, apoi, cu trecerea timpului, nu a mai contat, căci Linc a fost trimis de acasă. Dar da, nu el a făcut să-mi sângereze nasul, ci eu! Se opri, simţind cum i se înroşesc obrajii, apoi recunoscu, în cele din urmă: S-a întâmplat când m-am împiedicat şi am căzut peste el.

— Şi nu te-ai gândit să le spui lui William şi lui Callum înainte să sară pe el? întrebă Adam.

— Au fost prea iuţi, erau deja peste el, dar am încercat, zise Dougall. Dar ei erau atât de furioşi, încât nu m-au auzit.

— Dumnezeule, Dougi! rosti William dezgustat. Mult timp m-am simţit prost pentru că l-am bătut atât de rău în ziua aia, iar acum îmi spui că nu ar fi trebuit să îl bat deloc? Îmi vine să-ţi sparg nasul iar!

— Începutul nu anulează sfârşitul, le aminti Ian Unu. Mi-ar plăcea să spun că o face, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că Linc a dovedit un comportament nebunesc. A fost rănit destul de grav, şi totuşi a încercat să treacă de

noi ca să ajungă la Dougi.

— Probabil pentru a-i rupe gâtul, spuse Callum, aruncându-i o privire mânioasă lui Dougi.

— Voia să îi ceară scuze, interveni Melissa. Îmi pare rău, ştiu că am spus că nu vă voi întrerupe, dar ăsta a fost singurul lucru pe care şi-l dorea Lincoln. Voia cu disperare să se împace cu Dougi, dar voi nu l-aţi lăsat.

Dougall se înroşi, vinovat. În încăpere se auziră înjurături. Izbucniră discuţii în contradictoriu. Înainte ca discuţia să se încingă prea tare, Lachlan se ridică şi le atrase atenţia:

— Ce încurcătură regretabilă, spuse el, privindu-i pe toţi cei aflaţi în jurul mesei. El vă cunoaşte şi totuşi vrea să devină parte din această familie – da, este un bărbat nebun!

— Noi ne protejăm familia, Lachlan, iar tu ştii asta, zise Adam în apărarea lor.

— Da, şi este un lucru demn de admirat, dar în cazul acesta protejaţi un prieten de alt prieten.

— Noi am văzut contrariul. Lincoln trădase prietenia lui Dougi sau cel puţin aşa am crezut.

Încă o dată, Dougall fu străfulgerat de o privire furioasă.

Lachlan oftă.

— Acum nu mă prea interesează cine este de vină şi cum a început totul, vreau să ştiu ce s-a întâmplat după aceea şi dacă s-ar putea repeta. O să trimit vorbă ca Lincoln Burnett să vină aici mâine-dimineaţă, să aud ce are de spus în apărarea lui. Mi-ar plăcea să fiţi şi voi aici, Ian, adăugă el, îndreptându-şi privirea spre Ian Unu. Vreau să fiu sigur că nu o să aud ceva ce mai târziu o să negaţi. S-a gândit vreunul dintre voi să-l întrebe pe băiat de ce era atât de hotărât să ajungă la fratele vostru?

— Era ca un fitil aprins, spuse Johnny. Nu am văzut în viaţa mea pe cineva mai furios. Şi este dificil să vorbeşti cu cineva care aruncă pumni spre tine.

Lachlan oftă din nou.

— Da, probabil aşa este.

Capitolul 34

Lincoln nu îşi putea aminti un alt moment în care să fi fost atât de emoţionat. În acele zile petrecute pe mare, când nu avusese altceva de făcut decât să mediteze, realizase că istoria avea tendinţa de a se repeta şi că încă o dată fraţii MacFearson se interpuneau între el şi ceea ce îşi dorea cel mai mult. Realizase, de asemenea, că Melissa nu avea să fie numai soţia ideală şi că urma să îi dea un sens vieţii lui, ci însemna mai mult de atât. Trebuia să fie a lui. Nu exista altă variantă.

Vedea însă foarte clar asemănările dintre situaţia prezentă şi ultima dată când ceva devenise atât de important pentru el. Concluzia fusese că era pe punctul de a înnebuni. Din cauza golului din amintirile acelor evenimente, nici măcar nu putea nega. De atunci până în prezent, nimic nu mai reuşise să-i ducă emoţiile la extrem, dar nu putea să nu simtă cum îi încolţea în suflet teama că avea să se întâmple iar. Ce avea să facă dacă îi interziceau relaţia cu Melissa?

Era tulburat deoarece ştia că asta nu depindea de el. Fericirea lui avea să fie decisă de Lachlan MacGregor, care, la rândul lui, urma să fie influenţat de fraţii MacFearson. Asigurările date de Melissa că părerea ei şi cea a mamei sale avea să fie luată în considerare nu-l mai linişteau acum, când izbucnise scandalul. În final, tot tatăl ei avea ultimul cuvânt.

Stabiliseră întâlnirea la ora 10 dimineaţă. Ajunse cu punctualitate şi intră imediat. O clipă mai târziu, Melissa alerga pe scări, pentru a-l întâmpina în hol.

— Ai venit, spuse ea pe nerăsuflate.

— Credeai că nu o să vin?

— După ce ţi-au făcut unchii mei, nu eram foarte sigură că mă mai vrei, recunoscu ea.

El îi zâmbi cu blândeţe.

— Sigur că te doresc în continuare. Familia ta nu a reuşit să mă facă să mă răzgândesc şi nici nu o s-o facă, adăugă el plin de înţeles.

Îi zâmbi şi ea.

— Ei te aşteaptă în salon.

— Ei?

— Mama şi fratele ei mai mare îl însoţesc pe tata, îl avertiză ea.

— Mă simt de parcă aş merge la judecată.

— Fii tu însuţi!

— Tu nu vii?

— Nu, am stat aseară, pentru a auzi versiunea unchilor mei. Tata mi-a interzis să fiu prezentă azi la întâlnire. Dar nu îmi fac griji.

— Mincinoaso! zise el şi îi zâmbi.

Ea nu-i răspunse, dar îl împinse spre uşa salonului. Lincoln inspiră adânc şi intră.

Ian Unu era acolo. Părea serios, dar mic de înălţime pe lângă constituţia lui Lachlan, care stătea lângă el, în faţa şemineului. Mama Melissei se aşezase pe canapea şi turna ceai în ceşti când intră Lincoln.

Se ridică, îi zâmbi şi se prezentă. Nu era aşa cum şi-o imaginase el, nu era deloc precum Melissa, care semăna mai mult cu tatăl ei. Era înaltă pentru o femeie, cu părul blond-închis şi ochii verzi. Nu era o frumuseţe şi probabil că nu fusese niciodată, dar zâmbetul ei schimba totul şi o făcea să radieze într-un fel anume, care îi dădea o altă mină.

Se întoarse spre Lachlan şi spuse ceea ce era deja evident:

— Vreau să mă însor cu fiica dumneavoastră. Ştiţi deja asta. De când am venit în Londra să o curtez, nimic nu a făcut ca dorinţa mea să se diminueze, nici măcar după ce am aflat cine sunt rudele ei.

Lincoln îşi îndreptă privirea spre Ian când spuse ultimele cuvinte. Cel mai mare dintre fraţii MacFearson îi întoarse privirea, deloc afectat de vorbele lui.

Lachlan îşi drese vocea.

— Au apărut câteva probleme.

— Da, sunt convins de asta, răspunse Lincoln. Nu am crezut niciodată că poate să se dovedească a fi adevărată vorba aceea care spune că trecutul revine ca să te bântuie.

— Fraţii soţiei mele mi-au spus versiunea lor despre acel trecut, explică Lachlan, deşi nu era necesar. Mi-ar plăcea să aud şi varianta ta, dacă nu te deranjează.

Lincoln încuviinţă. Se aşteptase să fie nevoit să-şi deschidă sufletul în faţa lor. Iar când un bărbat voia să o ia de soţie pe fiica ta, nu puteai să-l laşi singur cu demonii lui.

Cu calm, fără reţinere, le spuse totul aşa cum îşi amintea, tot ce îi spusese Melissei. Avu nevoie de aproape o oră, deoarece îl întrerupseră cu întrebări. Chiar şi Ian avu câteva întrebări.

Încheie prin:

— Ceea ce s-a întâmplat atunci a fost consecinţa unor circumstanţe mai bizare. Unele dintre ele erau legate de moartea tatălui meu. Nu l-am plâns aşa cum se cuvine. Ca mulţi băieţi la vârsta aceea, credeam că plânsul nu este pentru bărbaţi. În schimb, am simţit multă furie pentru că nu mai era. Nici mama nu mai era – nu fizic, dar era acelaşi lucru, deoarece după moartea lui am văzut-o foarte rar. Aşadar, i-am pierdut pe amândoi şi nu am avut pe nimeni care să umple golul, nu aveam fraţi, nici alţi copii de vârsta mea în apropiere, până când i-am întâlnit pe fraţii MacFearson, iar Dougi a devenit pentru mine fratele pe care nu l-am avut niciodată. Furia a revenit când l-am pierdut din cauza unei întâmplări prosteşti.

— Nu ne-a spus niciodată că s-a rănit când a căzut peste tine, zise Ian. Abia aseară ne-a mărturisit. Susţine că pe atunci s-a simţit foarte jenat să ne spună, dar nici el nu a ştiut că tu voiai să-l revezi sau că noi te-am împiedicat.

— Presupun că niciunul dintre aceste aspecte nu are importanţă pentru problema de faţă.

— Nu, furia ta – pe care o înţelegem acum, când ştim totul – te-a înnebunit. Nu există alt cuvânt care să descrie faptul că un băiat atât de rănit încât abia se mai putea ţine

pe picioare, aşa cum erai tu atunci, tot mai căuta revanşa. Ţi s-a cerut să renunţi, să o laşi baltă. Chiar eu ţi-am cerut asta cu singura ocazie când ai încercat să treci de mine. Îţi aminteşti asta?

— Nu, oftă Lincoln. Mi-l amintesc pe William spunându-mi să merg acasă şi, la un moment dat, m-am dezechilibrat, dar eram prea disperat să obţin iertarea lui Dougi pentru a-l asculta. Totuşi, sunt conştient că amintirile mele sunt prea vagi, iar de unele întâlniri nu-mi amintesc deloc. Două lucruri mă controlau pe atunci – durerea şi nevoia de a rezolva situaţia cu Dougi. Mi s-a spus că durerea a fost cea care mi-a determinat comportamentul iraţional.

— Uiţi al treilea lucru, furia ta, îi aminti Ian. La fiecare întâlnire, era acolo, clocotind. Era şi durerea pe care o simţeai, dar furia a fost cea care te-a aruncat în acele încăierări fără speranţă pentru tine. Nu-ţi păsa ce întâlneai în cale, Lincoln. Pentru a-ţi atinge scopul, erai gata să dărâmi totul din calea ta – fără succes, este adevărat, dar asta doar pentru că erai prea rănit pentru a-i mai putea răni pe alţii.

— Ian, ştiu ce gândeşti şi te înşeli. Nu aş răni-o niciodată pe Melissa. Nici atunci nu cred că înnebunisem. Sunt de acord că m-am comportat iraţional, da, orice ar fi cauzat asta – durerea, furia, o combinaţie între cele două, disperarea, orice ar fi fost –, nu am mai simţit niciodată după aceea. Asta arată că a fost o întâmplare nefericită, dar singulară.

— Poţi spune sincer că nu o să se mai întâmple niciodată? întrebă Lachlan încet.

Lincoln ar fi confirmat imediat dacă nu ar fi fost acele goluri din memorie.

— Nu, recunoscu el, ştiind că, spunând asta, îşi tăia singur craca de sub picioare.

— Atunci nu ţi-o pot da pe fiica mea, zise Lachlan cu regret. Sincer, îmi pare rău!

Tulburat, Lincoln nu mai putu să spună nimic. Ştia că ar fi fost posibil, dar chiar credea că nu avea să se

întâmple. Oare ei credeau că totul în viaţă putea fi atât de previzibil?

Era atât de afectat, încât abia putu spune:

— Înţeleg. De fapt, nu înţeleg, dar presupun că nu contează. Vă doresc o zi bună!

Imediat ce Lincoln părăsi încăperea, Lachlan îi spuse soţiei lui, înainte de a se întoarce spre ea să-i observe privirea:

— Nu mă privi aşa!

— Sunt de partea lui, ripostă ea. Nici eu nu înţeleg!

— L-ai auzit. Nu poate garanta că nu o să se piardă din nou cu firea.

— Nici eu nu pot garanta că într-o zi nu o să iau pistol ca să te împuşc, spuse ea furibundă. Ambele posibilităţi sunt destul de reduse. Şi de când ne trăim viaţa la extreme?

— Niciodată în copilărie nu ai cumpărat acel pistol şi nu ai tras cu el, Kimber. Dar el s-a pierdut cu firea în copilărie. În asta constă diferenţa, iar după părerea mea, este destul de importantă.

— Prostii! Ai face bine să-mi spui că doar l-ai pus la încercare, altfel o să-mi cumpăr un pistol!

— Te rog, Kimber, începu Lachlan.

Ian interveni:

— Ar trebui să fie pe jumătate mort dacă ar fi fost cu adevărat pus la încercare.

— Nici măcar să nu te gândeşti! De fapt, amândoi gândiţi prea mult. Aici este problema. Încetaţi!

Meli aştepta pe hol. Lincoln şi-ar fi dorit ca ea să nu fi făcut asta. Nu-l lăsa inima să-i spună. Dar nu trebui să o facă. Expresia feţei ei trăda nerăbdarea, entuziasmul. Asta, până când îi întâlni privirea.

Însă voia să audă.

— Te-a refuzat? Nu a fost de acord?

— Nu.

Melissa nu plânse, dar el îşi simţi ochii în lacrimi. Ea nu blestemă, dar el simţi că avea să explodeze.

Ea spuse doar atât:

— Atunci, ia-mă cu tine!

Nu se aşteptase la asta, dar nici la faptul că avea să fie refuzat. Auzind-o spunând acele vorbe, putu respira din nou. Dar tot simţi nevoia să o întrebe:

— Eşti sigură?

— Da, deja m-am gândit la asta pentru situaţia în care aveau să decidă împotriva ta. Chiar i-am scris un bilet mamei, pentru a nu se îngrijora. Am crezut că o să fie nevoie să-l rup şi să-l arunc, nu că o să fiu nevoită să îl las. Părinţii mei vor înţelege după ce o să ne căsătorim. Aşa că ia-mă cu tine şi fă-o repede, înainte să iasă şi să încerce să-mi explice de ce sunt atât de iraţionali!

Capitolul 35

Melissa voia să se grăbească deoarece, credea ea, toate cuplurile care hotărâseră să fugă împreună se îndreptau spre Scoţia pentru a se căsători, acolo unde nu exista niciun fel de piedică. Era vital să se grăbească, întrucât era sigură că familia ei avea să plece pe urmele lor, încercând să o împiedice să facă o greşeală, cum credeau ei, aşa că era nevoie să pornească din timp.

Lincoln nu părea însă prea preocupat de viteză. Când părăsiră oraşul, îndreptându-se spre sud, în loc să meargă spre nord, ea se gândi că probabil el cunoştea un drum care ducea spre Scoţia, altul decât cel obişnuit. Apoi se gândi o clipă…

De când părăsiseră reşedinţa, nu-i dăduse drumul la mână. Nu realizase asta în trăsură. Ea privea preocupată pe geam, până când îi simţi buzele sărutându-i mâna. Se întoarse spre el, încercând să respire. În public, privirile trebuiau să fie discrete, dar în privirea lui din acea clipă nu era niciun strop de discreţie. Era plină de o dorinţă evidentă. O trase spre el, până când trupurile lor se atinseră, iar inimile li se contopiră. Îi sărută fruntea, tâmpla şi, în cele din urmă, buzele. Îi lipsise atât de mult, crezuse

că îl pierduse pentru totdeauna! Sărutul acela purta toate sentimentele, dar şi disperarea, deoarece încă nu erau căsătoriţi şi orice putea să-i împiedice.

Nu fu un sărut lung. Dacă ar fi fost altfel, ar fi devenit începutul a ceva nu mai putea fi oprit. Pe ea nu ar fi deranjat-o, dar îi cunoştea părerea în această privinţă, ştia că el îşi dorea ca prima lor noapte de dragoste să fie perfectă. Însă nu îi dădu drumul, ţinând-o strâns în braţe, posesiv. Era reconfortant şi frustrant în acelaşi timp, dar se consola cu gândul că în câteva zile nu avea să mai existe niciun motiv pentru care să se abţină.

Când observă, câteva ore mai târziu, că se îndreptau tot spre sud, îl întrebă:

— Nu mergem în Scoţia?

Îi zâmbi, mai degrabă viclean.

— Nu te supăra, Melissa, dar ai în familie 16 însetaţi de sânge, care sunt sigur că se vor împărţi pentru a acoperi toate drumurile care duc spre nord. Vor ajunge în Scoţia şi vor sparge uşa fiecărei biserici înainte ca măcar să-i putem păşi pragul.

— Atunci unde mergem?

— La moşia mea. Nu se vor gândi să caute acolo… Cel puţin nu suficient de repede, iar atunci când o vor face, o să fie prea târziu. Ne căsătorim mâine-dimineaţă.

Ea radie de fericire deoarece călătoria în Scoţia dura mai mult şi nu se aştepta să se căsătorească atât de repede.

— Ai o licenţă specială?

— Nu, un vicar special, ceea ce e acelaşi lucru, răspunse el.

— Cum?

El chicoti când văzu că era nedumerită.

— Este un scoţian get-beget. I-am construit o biserică pe domeniul meu în urmă cu mulţi ani, unde trăieşte fericit cu soţia lui englezoaică. Este cam neortodox, cel puţin în ceea ce priveşte dezacordul lui faţă de amestecul unei ţări în treburile Domnului prin reguli şi legi. Având în vedere că a fost crescut în Scoţia, una dintre nemulţumirile lui este

citirea anunţului de căsătorie. Crede că, dacă oamenii vor să se căsătorească, ar trebui să o facă şi să se laude cu asta după aceea, nu înainte.

— Dar este legal? În Anglia, adică?

— Dacă se ajunge la asta, sunt sigur că o să jure că a făcut acest lucru trei săptămâni la rând.

— Crezi că o să mintă în privinţa asta?

Lincoln tuşi.

— O să-ţi spună că încâlcite sunt căile Domnului.

Ea izbucni în râs şi se relaxă… preţ de vreo douăzeci de minute. Apoi tresări la gândul că într-adevăr a doua zi avea să se căsătorească.

Ajunseră acasă după-amiaza târziu, când încă nu se lăsase seara şi putu vedea cât de frumoasă era moşia lui. Conacul era mare, nu la fel de mare precum castelul Kregora, dar la fel ca reşedinţa familiei St. James din Londra. În spate erau grădini asemănătoare unor parcuri, cu un iaz mic pentru a patina pe timp de iarnă şi unul mai mare mai departe – aproape cât un lac –, artificial şi plin cu peşte, deoarece atât Lincoln, cât şi anteriorul Lord Cambury se delectau pescuind.

Grajdurile erau încăpătoare. Melissa se gândise deja să ceară să îi fie trimis calul. Asta, deoarece se gândea că aveau să trăiască acolo o perioadă. El avea şi o moşie în Scoţia, unde ea se aştepta să locuiască cel puţin o parte a anului.

După un tur al casei, fu condusă în camera ei pentru a se putea odihni înainte de cină, în timp ce Lincoln făcea aranjamentele pentru nuntă. Dar ea nu voia să se odihnească. Era prea agitată din cauza emoţiilor. În dimineaţa următoare, aveau să se căsătorească. Lincoln avea să fie al ei în cele din urmă, putea fi liberă să-l sărute oricând, să-l atingă, să facă dragoste cu el când îşi dorea… el. Nu, chiar şi asta putea fi alegerea ei. Oare nu-şi văzuse ea mama trăgându-l pe tatăl ei în dormitor în numeroase ocazii?

Curând, foarte curând, avea să ştie şi ea despre ce era vorba. Să aştepte încă o zi era un test de voinţă pe care

nu era sigură că avea să-l treacă, dar nici nu voia să încerce. De ce trebuiau să aştepte, când oricum îşi asumaseră aceste riscuri?

Lincoln probabil că nu se gândea la asta. La urma urmelor, el fusese cel care se abţinuse, deoarece nu voia să o compromită în cazul în care ceva avea să se interpună între ei. Asta fusese însă înainte ca ei să decidă să se căsătorească, indiferent cine s-ar fi împotrivit. Oare voia să aştepte chiar dacă ea i-ar fi sugerat că nu mai era cazul? Oare avea curajul să-i propună asta?

Nu trebuia să fie lăsată singură cu gândurile ei. Când coborî la cină, era deja extrem de agitată, dorindu-şi să facă dragoste cu el în acea noapte, dar temându-se că el o putea considera prea îndrăzneaţă dacă îi spunea. Se părea însă că, de când îl întâlnise, tot ce făcea era să aştepte: ca el să apară în Londra, ca el să o curteze, aşa cum spusese. Ceva – în mare parte, unchii ei – împiedicase relaţia să evolueze normal. Acum depăşiseră momentul. Amândoi ştiau că erau făcuţi unul pentru celălalt, ştiuseră asta de la început. Nimic nu avea să stea în calea lor. De aceea i se părea inutil să mai aştepte, chiar şi numai o zi.

Fu o cină plăcută, agreabilă, numai ei doi aşezaţi la capetele unei mese lungi, cu sfeşnice şi servitori care le făceau pe plac fără să deranjeze. Melissa s-ar fi putut bucura mai mult de moment dacă ar fi încetat să se gândească la noaptea de amor. În schimb, îşi fixase privirea asupra gurii lui Lincoln în timp ce mânca, începând să vadă în fiecare expresie a feţei lui conotaţii sexuale. Desigur, totul era în imaginaţia ei. De fapt, el părea mai discret ca niciodată, încercând să-şi ia ochii de la ea în cea mai mare parte a timpului. Oare avea şi el aceeaşi problemă?

Când fu adus desertul, trebuia neapărat să găsească ceva care să le distragă atenţia. În ciuda gândurilor ei scandaloase, de când ajunsese acolo, îi auzise pe servitori, inclusiv în timpul cinei, zicând Lady Henriette în sus, Lady Henriette în jos. Aceea fusese casa lui Henriette şi avea să fie mereu a ei, indiferent cu cine s-ar fi căsătorit actualul Lord Cambury. Cât timp locuia Henriette acolo, servitorii

urmau instrucţiunile ei. Melissa voia să aibă casa ei, unde să nu simtă că ocupă locul altcuiva. La fel ar fi fost în casa lui din Scoţia. Mama lui trăia acolo, aşa că ar fi fost acelaşi lucru.

Ce neaşteptat era să se gândească la asta chiar acum, dar măcar o ajuta să îşi abată gândul de la altele. Însă Melissa nu ezită să deschidă subiectul.

— O să locuim aici? Cu mătuşa şi verişoara ta?

— Este o casă mare, Meli, cu siguranţă suficient de mare pentru a primi o familie numeroasă.

— Da, dar este casa mătuşii tale. Dacă vreau o casă numai a mea?

— Vrei?

Se înroşi, lăsând lăsă privirea în podea, jenată.

— Cred că da.

— Atunci presupun că trebui să-ţi construim o casă numai a ta.

Îl privi mirată.

— Vorbeşti serios?

— Deşi nu pare, te înţeleg. Da, vei avea casa ta, zece case, dacă asta îţi doreşti. Vreau să te fac fericită, Meli, cu orice preţ!

Ea îi zâmbi.

— Una e suficientă, dar crezi că poate fi oriunde îmi doresc?

— Oriunde, în limita bunului-simţ.

— În Scoţia?

El îşi dădu ochii peste cap, apoi zâmbi.

— Nu pot spune că nu mă aşteptam la asta. Foarte bine, în Scoţia, atât timp cât nu se află aproape de… acea parte insuportabilă a familiei tale.

— De fapt, este o bucată de pământ foarte potrivită nu departe de Kregora, pe care, de când mă ştiu, nimeni nu a vrut-o. Tata se gândise să o cumpere cândva, dar nu cred că a găsit vreodată proprietarul.

— Nu m-ar surprinde să aflu că eu sunt acela.

— Nu eşti sigur?

El ridică din umeri.

— Una dintre pasiunile tatălui meu era să cumpere proprietăţi, virane sau nu. Având o moşie însemnată lăsată de unchiul meu şi nedorind să am de-a face cu mama, care administra moşia tatălui meu, nu am aflat niciodată până unde se extind proprietăţile din Scoţia, îmi amintesc vag că mergeam cu tata, când aveam vreo patru ani, să căutăm o bucată de pământ pe care voia să o cumpere în apropiere de Kregora. Poate că nu este aceeaşi. Sunt totuşi câteva zeci de kilometri între Kregora şi casa tatălui meu.

— Dacă ar fi aceeaşi, ar fi perfect! spuse ea încântată.

El zâmbi.

— O să vedem.

Apoi, dintr-odată, Melissa îi zise:

— Ne putem căsători în noaptea asta, Lincoln?

Capitolul 36

Întrebarea Melissei îl luă prin surprindere pe Lincoln. Şi pe ea. Nu voise să întrebe asta, dând posibilitatea să fie întrebată, la rândul ei, din ce motiv nu mai putea aştepta până dimineaţă. Se înroşi imediat.

Începu prin a spune că nu contează. De fapt, era gata să alerge în camera ei, atât de ruşinată se simţea. Răspunsul lui, binecuvântat fie, fu simplu şi direct:

— Şi eu m-am gândit la asta, recunoscu el. Dar l-am căutat pe vicar şi mi-am amintit că aceasta este singura zi din săptămână când nu este niciodată acasă. E ziua în care îi vizitează pe cei bolnavi şi răniţi din parohie. Deoarece este o zi fixă, ei îl aşteaptă. Lumea ştie că, dacă este nevoie, vicarul îşi petrece cu unii dintre ei chiar şi jumătate de noapte.

— Ei bine… La naiba! replică ea.

El tuşi. Ea se îmbujoră şi mai tare.

— Am vrut să spun… Nu contează. Nu o să înţelegi.

El se ridică, se duse în spatele ei şi îi trase scaunul ca să se ridice.

— Nu ai dreptate, spuse el, şi o ridică pe braţe, ieşind cu ea din încăpere. Înţeleg perfect şi sunt de acord pe deplin.

— Da? întrebă ea pe nerăsuflate, plină de speranţă.

— Meli, ai fost de acord să te măriţi cu mine. Eşti de acord să petrecem noaptea nunţii înainte?

— Şi eu am vrut să te întreb acelaşi lucru... Oricum, nu credeam că o să am curaj.

— Asta înseamnă că accepţi?

Încuviinţă, ascunzându-şi faţa în scobitura umărului lui. O strânse şi mai tare şi grăbi pasul. O duse în camera lui, o încăpere mare, dar ea abia o observă, deoarece nu îşi putea lua ochii de la el după ce o aşeză cu grijă pe marginea patului. Îşi dădu haina jos. Ea începu să se descalţe, dar el clătină din cap.

— Vreau să fac eu sta, îi spuse el. Dacă ai şti de câte ori te-am dezbrăcat în minte, ai şti deja cât de multă plăcere o să-mi facă să-ţi scot hainele una câte una.

Ea se aşeză pe spate, îşi puse mâinile sub cap şi îi oferi un zâmbet în care se citea aprobarea.

— Iar tu dacă ai şti de câte ori mi te-am imaginat dezbrăcându-te... O să stau şi o să te privesc, dacă nu te deranjează.

Nu-l deranja deloc, ba din contră, îşi încetini mişcările. Cu fiecare haină pe care şi-o scotea şi pe care o arunca pe scaun, respiraţia ei devenea şi mai greoaie. Nu glumise. Îşi imaginase, într-adevăr, acest moment de atâtea ori, dar, pentru că nu experimentase nimic asemănător până atunci, îi era greu să creadă că era reală imaginea lui dezbrăcându-se.

Era mult mai musculos decât ar fi crezut ea. Hainele puteau fi atât de înşelătoare! Mâini ferme, păr negru ce îi acoperea pieptul, coborând uşor pe linia abdomenului. Niciuna dintre rănile pe care le avusese în tinereţe nu-l afectase. Era perfect din toate punctele de vedere, în ciuda vânătăilor pe care le căpătase după încăierarea recentă cu unchii ei.

Când îşi descheie pantalonii, ea se pierdu toată. Era

ceva complet nou. Fascinată, nu închise ochii, deşi o cuprinse teama. Bărbăţia lui, plină de dorinţă, era pur şi simplu prea mare, după părerea ei. Nu credea că l-ar fi putut primi – sau cel puţin aşa gândea.

E bănui asta când îi văzu expresia, aşa că îi spuse cu tandreţe:

— Ai fost făcută pentru mine, Melissa MacGregor. O să ne potrivim perfect, îţi promit!

— Serios?

Se aşeză pe pat lângă ea şi o strânse în braţe, pentru a-i alunga teama.

— Serios. Bărbaţii au diverse mărimi, dacă nu ţi-ai dat seama până acum. Dar trupul unei femei este ceva miraculos, făcut parcă să prevadă asta. Cu o pregătire potrivită…

— Ce fel de pregătire? îl întrerupse ea.

— Cea care o să te lase cu o dorinţă arzătoare de a mă avea cât mai repede înăuntrul tău, îi spuse el.

— Oh! Arată-mi! ceru ea înroşindu-se.

— Chiar asta voiam să fac, spuse el, şi începu să o sărute.

Era ciudat cum sărutul lui o putea face să simtă fiori în altă parte a trupului. O dorinţă de necontrolat o făcu să-şi dorească să fie dezbrăcată, să fie goală ca el. Dorinţa lui de a o scăpa de temeri era sinceră, iar faptul că îi putu simţi mirosul, trupul o făcu să nu se mai gândească dacă aveau să se potrivească sau nu în momentul în care el se ridică să o dezbrace. În schimb, se întrebă cât mai dura până când aveau să facă asta.

Nu o dezbrăca pur şi simplu. Tot ce făcea era extrem de senzual: o săruta pe pielea dezgolită, înlăturându-i hainele cu o tandreţe de parcă ar fi mângâiat-o. Abia apoi începu adevărata mângâiere, ceea ce o înnebuni de dorinţă, aşa cum îi spusese. Buzele lui îi cuprindeau fiecare geamăt – şi erau destule – în timp ce mâinile lui îi explorau trupul de sus până jos, oprindu-se în cele mai intime locuri.

Era mai mult decât pregătită când el se aşeză deasupra ei. Era fierbinte, umedă, plină de dorinţă, gata ca

el să o pătrundă cu uşurinţă. Apoi, el se opri brusc, iar ea se sperie. Lincoln mai făcuse asta. Avea să insiste din nou asupra acelei bucăţi de hârtie, nu-i aşa? Nu acum, când, în mintea ei, el era deja al ei!

Voia să-l întrebe, când îl auzi spunând ezitant:

— Acum o să te doară puţin. Nu, nu te încorda. Vrei să-ţi explic?

— Nu, mama mi-a explicat. Numai că am uitat...

Se relaxă. În mintea ei, să mai aştepte, chiar şi numai o zi, avea să fie mai rău decât durerea pe care urma să o simtă la prima ei experienţă de acest fel.

Îi prinse capul în mâini şi îl sărută.

— Mi-ai arătat atât de multe! Acum arată-mi restul!

— Te iubesc! spuse el tandru, inundându-i inima de bucurie, înainte să-i inunde corpul.

Nu avu timp să răspundă. Ţipătul ei fu scurt, iar eliberarea care urmă, că nu fusese atât de rău, îi permise să se bucure mai mult de ceea ce o pătrundea. Era minunat sentimentul că acum erau într-adevăr uniţi. Plăcerea pe care o simţi când el începu să se mişte înăuntrul ei o luă prin surprindere, dar se intensifică, apoi simţi o explozie de tandreţe care o făcu să strige iar. Aproape imediat, urmă eliberarea lui.

Mulţumită, satisfăcută peste măsură, se ghemui şi adormi în braţele lui. Dimineaţă, urmau a se căsători cu adevărat, dar în inima ei erau deja căsătoriţi.

Capitolul 37

Lincoln se trezi cu acelaşi sentiment euforic cu care adormise. Melissa era a lui, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Gândul acesta îl făcu să se simtă mult mai liniştit ca înainte. Fusese o experienţă incredibilă să facă dragoste cu ea, o trăire cum nu mai avusese parte. Nimic nu se compara cu satisfacerea unei nevoi – o experienţă care putea fi uitată cu uşurinţă dacă nu era profundă –, cu

plăcerea de a face dragoste cuprins de toate emoţiile, aşa cum făcuse el noaptea trecută. Dar faptul că făcuse dragoste cu ea oricum era mai puţin important decât gândul că de acum înainte ea îi aparţinea.

Îi declarase că o iubeşte, dar asta tot nu reuşea să exprime sentimentele pe care le avea pentru ea. Ea îi umplea toate golurile pe care le simţise în viaţa lui. De acum, nu avea să se mai simtă singur.

Faptul că se trezise singur, cu locul de lângă el gol, îl îngrijoră. Nu visase că o adusese la el acasă şi că făcuseră dragoste. Noaptea aceea avea să-i rămână mereu în amintire. Sigur era pe undeva, iar el nu trebuia decât să o găsească. Se ridică şi se îmbrăcă repede.

Ultimul lucru la care se aşteptase fusese să o vadă în capătul scărilor, cu genunchii strânşi la piept, părând nefericită. Se sperie. Fu cuprins de o frică atât de puternică, încât aproape simţi durere fizică.

Se aşeză lângă ea, îşi trecu braţul pe după umerii ei şi o strânse atât de tare în braţe, încât ea gemu. Îşi mai slăbi îmbrăţişarea, dar nu îi dădu drumul.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, o rugă el.

Ea îi simţi teama şi îl linişti repede.

— Şşşt, nu este ceea ce crezi.

Se dădu în spate să o privească, dar nu reuşi să îşi alunge teama.

— Atunci?

— Când m-am trezit şi m-am îmbrăcat, m-a şocat gândul că la nuntă trebuie să port aceeaşi rochie obişnuită pe care am avut-o şi ieri şi că nu am nimic frumos de îmbrăcat pentru unul dintre cele mai importante evenimente din viaţa mea.

Oftă uşurat şi îi spuse:

— Îmi vine să te omor că m-ai speriat atât de tare. Dar cred că asta nu-i tot, spuse el observând că ea nu-i zâmbeşte.

— Am o rochie deosebită de nuntă în Scoţia. Este adorabilă! Tata a făcut comandă tocmai la Bruxelles pentru dantela aceea albă. A fost nevoie de câteva luni pentru a

găsi satinul cel mai potrivit, atât de strălucitor încât, în contrast cu dantela albă, zici că este argint. Eu şi mama ne-am petrecut săptămâni întregi să o creăm!

— Melissa, căsătoria nu are legătură cu îmbrăcămintea. Pentru mine, o să fii cea mai frumoasă mireasă chiar dacă o să porţi un sac.

— Ştiu, dar…

— Dar?

— Nu pot face asta, Linc.

Panica reveni, de data asta mult mai intensă.

— Nu poţi să faci asta? Am făcut dragoste. Te-am compromis, fără cale de întoarcere!

— Nu, m-ai înţeles greşit. Vreau mai mult ca orice să mă căsătoresc cu tine, dar în Scoţia, la Kregora, acolo unde am visat mereu că o să se întâmple, având prietenii şi familia alături. Am nevoie de binecuvântarea părinţilor mei. Vreau ca ei să fie de acord că tu eşti bărbatul potrivit pentru mine.

— Am încercat asta, îi aminti el.

— Ştiu, dar trebuie să încercăm iar şi iar, de câte ori o să fie nevoie. Pot fi încăpăţânaţi, dar sunt nişte oameni rezonabili.

— Îmi aruncă trecutul în faţă. Chiar crezi că este posibil să-i facem să se răzgândească?

— Cu siguranţă! Tata i-a lăsat pe unchii mei să-i trezească instinctul protector, atâta tot. Totul o să se aranjeze după ce vor ajunge să te cunoască mai bine. Nu pot să suport gândul că în acest moment îşi fac atâtea griji pentru mine. Vreau ca ei să fie prezenţi la nuntă, să-mi fie alături pentru a-mi împărtăşi bucuria. Sunt prea apropiată de ei, Lincoln, pentru a-i priva de acest moment important din viaţa mea. Nu cred că poţi înţelege cât de important este pentru mine acest lucru, având în vedere că tu nu ai fost atât de apropiat de părinţii tăi.

El tresări, dar nu avea de gând să deschidă acel subiect. Fusese apropiat de părinţii lui – înainte de moartea tatălui său. De aceea fusese atât de furios. Fuseseră prea apropiaţi. Ei însemnau totul pentru el, aşa cum se pare că

însemnau părinţii ei pentru ea.

— Vrei să spui că îţi doreşti să ne întoarcem şi să încercăm să rezolvăm problema înainte să ne căsătorim?

— Da. Eşti dezamăgit? întrebă ea.

— Cu siguranţă.

— Dar înţelegi?

— Da. O îmbrăţişă din nou strâns, apoi recunoscu: Mă tem că o să te pierd dacă facem asta.

— Nu! exclamă ea categoric. Nu, nu ai înţeles nimic, Lincoln. O să mă mărit cu tine indiferent ce ar fi! Dacă insişti, mă mărit cu tine chiar azi. Te las pe tine să decizi. Mi-ar plăcea însă să fii de acord să depunem puţin efort, care nu ar răni pe nimeni, pentru a-mi convinge părinţii că, de fapt, căsătoria noastră este un motiv de sărbătoare atât pentru noi, cât şi pentru ei. Nu pe mine trebuie să mă convingi că eşti bărbatul potrivit, ci pe ei. Dacă nu vor renunţa, o să fugim din nou. Să nu te îndoieşti de asta!

Îi cuprinse obrajii în palme şi o sărută tandru.

— Asta este tot ce îmi doresc să aud. Hai să mâncăm ceva, apoi plecăm.

— Vorbeşti serios?

— Meli, ţi-am spus că intenţionez să te fac fericită. Dacă mai întâi trebuie să facem asta, atunci o facem. Oricât m-ar costa, o să-l fac pe tatăl tău să mă placă.

— Oh, cred că deja te place!

Lincoln îşi dădu ochii peste cap.

— Ştiu, dar crede că sunt nebun.

Capitolul 38

Era după-amiaza devreme când ajunseră în Londra. Majordomul familiei St. James le spuse pe scurt cine se afla în reşedinţă înainte să trimită un lacheu să o anunţe pe mama Melissei că se întorseseră.

Melissa intră în salon, dezamăgită că tatăl ei nu era casă. Sperase ca problema să se rezolve până la sfârşitul

zilei. Era o speranţă nerealistă, dar mai ales imposibilă acum, când tatăl ei nu era prezent.

Observându-i expresia, Lincoln spuse:

— Chiar credeai că nu o să bată ţara în lung şi în lat în căutarea ta?

Îl privi cu asprime, iar el se aşteptase la asta.

— Având în vedere că am mulţi unchi însetaţi de sânge, nu, nu m-am aşteptat ca el să meargă să mă caute, ci m-am aşteptat să fie aici şi să o consoleze pe mama.

Îşi puse mâna pe umărul ei pentru a o linişti, amintindu-i:

— I-ai lăsat mamei tale un bilet, spunându-i să nu se îngrijoreze.

— Da, dar asta nu ar fi împiedicat-o să se îngrijoreze. Aşa fac mamele.

— Unele presupun că da.

Tonul vocii lui o făcu să-l îmbrăţişeze, de data asta ea fiind cea care îl consola:

— Ah, am spus-o fără să mă gândesc. Îmi pare rău!

— Să nu-ţi pară rău, rosti el. Am sperat ca, înainte să mă însor, să scap de amărăciunea asta, recunoscu el. De aceea am mers în Scoţia.

— Şi ai reuşit?

— Nu, nici nu mai ştiu cât de multe resentimente au ieşit la suprafaţă doar văzând-o. Să nu crezi că trebuie să îţi cântăreşti vorbele sau să eviţi anumite subiecte doar pentru că ar putea deschide răni mai vechi. Să spui mereu ce gândeşti…

Conversaţia lor fu întreruptă brusc de zgomotul paşilor grăbiţi. Nu avură timp decât să se depărteze unul de celălalt, căci Kimberly intră valvârtej în încăpere. Îşi îndreptă imediat privirea spre Melissa, fixând-o pentru câteva clipe şi cercetând-o din cap până în picioare.

— Da, ştiam că eşti bine, nu m-am îndoit deloc, spuse în cele din urmă Kimberly.

Afirmaţia ei era contrazisă de graba cu care intrase, precum şi de privirea atentă cu care o cercetase. Nici Lincoln, nici Melissa nu considerară că era nevoie să o

contrazică.

— V-aţi căsătorit? întrebă Melissa.

— Nu, răspunse Lincoln. Nu încă, adăugă el foarte serios.

— De ce nu?

Se vedea pe chipul lui Lincoln că nu se aşteptase la această întrebare, cel puţin nu spusă atât de direct şi cu un ton acuzator, ca şi cum Kimberly ar fi vrut să spună: „Ar fi trebuit!”

Melissa se apropie de ea să-i explice.

— Voiam să ne căsătorim, am fi putut să o facem. Nimic nu ne-ar fi împiedicat, dar Lincoln şi-a dat seama că fericirea mea nu ar fi completă fără ca familia şi prietenii mei să nu fi prezenţi la ceremonie. M-a adus acasă pentru a face lucrurile cum se cuvine, pentru că asta înseamnă mult pentru mine, iar fericirea mea înseamnă mult pentru el.

Kimberly încuviinţă din cap.

— Ştiam că am un motiv bun să-mi placă de el – în afara faptului că tu îl placi.

Lincoln nu se aşteptase să audă asta.

— Deci dumneavoastră nu vă împotriviţi relaţiei noastre? întrebă el.

— Deloc. Sunt de partea voastră, am fost din momentul în care Meli mi-a spus că pe tine te vrea. Apoi, ţi-am ascultat povestea impresionantă şi te-am văzut plecând după ce ai primit o lovitură devastatoare, fără a manifesta niciun comportament anormal. În această privinţă, nu sunt de acord cu soţul meu.

— Vă sunt recunoscător pentru sprijin, spuse Lincoln.

— Nu trebuie. Se ştie că Lachlan se încăpăţânează şi mai tare când eu sunt împotriva lui, aşa că în această situaţie părerea mea v-ar putea face mai mult rău decât bine.

— Ceea ce vrea să spună este că tatălui meu nu-i place să se certe cu mama, spuse Melissa.

— Oricum ar fi, apreciez încrederea pe care mi-o arată…

— Opreşte-te! îl întrerupse Kimberly cu o privire

aspră. Sprijin ideea fiicei mele de a se mărita cu tine pentru că am încredere în instinctele şi sentimentele ei faţă de tine şi cred că ai reacţionat admirabil în situaţii de stres. Să nu crezi că nu sunt indignată că ai fugit cu ea, dar totodată sunt încântată de motivele care te-au determinat să o aduci înapoi. Pur şi simplu, nu te cunosc suficient de bine pentru a-mi forma o părere despre tine, una care să nu fie influenţată de părerea ei. Pentru a merge mai departe, cred că ar trebui să facem ceva în acest sens. Ştiu că există şansa să-mi fac soţul să se răzgândească.

Lincoln încuviinţă din cap solemn, iar Melissa îi zâmbi încurajator.

— Nu este atât de rău precum sună.

— Ştiu. Familia ta nu mă cunoaşte, îmi ştie numai trecutul. Dacă trecutul nu ar fi fost aşa şi dacă aş fi rămas în Scoţia, sunt convins că ne-am fi întâlnit mai devreme, poate chiar am fi fost prieteni în copilărie.

Tonul vocii lui o determină pe Melissa să-i spună:

— Oh, nu te amărî şi din cauza asta. Este la fel de posibil să nu ne fi întâlnit mai devreme, chiar dacă ai fi rămas acolo şi ai fi fost în continuare prieten cu unchii mei. Nu mi-au prezentat niciodată prea mulţi dintre prietenii lor.

— Probabil pentru că nu prea au, în afară de faptul că se au unul pe celălalt.

Observaţia lui sarcastică o făcu să se încrunte, dar nu putea să-l contrazică în acel moment. Kimberly însă o făcu.

— Aveau prieteni, dar nu aşa de apropiaţi. Când ai 16 fraţi, nu mai ai nevoie de alţi oameni, presupun. Prietenia legată cu tine, Lincoln, este meritul tău. Ceea ce a urmat însă nu mai poate fi schimbat. Şi totuşi voi doi v-aţi întâlnit. A fost mâna destinului!

— Da, aşa este, spuse Melissa, dar mama ei încă nu încheiase.

— Acum, să ne întoarcem la problema noastră, spuse Kimberly. Este fiica mea compromisă în vreun fel?

Melissa simţi cum i se înroşesc obrajii. În drum spre Londra, ea şi Lincoln discutaseră despre asta şi deciseseră împreună să nu menţioneze ce se întâmplase între ei, căci

nu avea decât să îi stânjenească, aşa cum se întâmpla în clipa aceea. Exista, de asemenea, posibilitatea ca asta să înrăutăţească situaţia, fiindcă tatăl ei ar fi putut crede că Lincoln o făcuse pentru a forţa căsătoria.

Lipsa unui răspuns imediat, precum şi roşeaţa din obrajii Melissei o făcură pe Kimberly să adauge:

— Înţeleg că este. Bine, nu o să-i spunem tatălui tău dacă putem evita asta. Să sperăm că nu întreabă, deoarece nu vă ajută cu nimic să negaţi, căci feţele voastre vă trădează.

— Când crezi că se întoarce? întrebă Melissa mai degrabă pentru a schimba subiectul.

— Nu ştiu, răspunse Kimberly.

Toţi auziră însă vocea nervoasă a lui Lachlan din direcţia uşii de la intrare.

— Unde este?

Presupuseră că majordomul îl informase deja de sosirea Melissei.

Kimberly adăugă:

— Cred că acum.

Capitolul 39

Lachlan intră valvârtej în salon. Era neîngrijit, prăfuit, obosit, dar, şi mai important, furios. Un gigant gata de luptă era, într-adevăr, înfricoşător. Primele cuvinte pe care li le adresă nu dădură de înţeles că furia lui avea să fie uşor de domolit.

— Dă-mi un motiv suficient de bun pentru a nu-ţi rupe gâtul! îi spuse el lui Lincoln.

Melissa răspunse prima:

— Pentru că mie îmi place cum arată la locul lui.

— Atunci dă-mi tu un motiv bun pentru care să nu te încui în camera ta pentru următorii zece ani sau până când nu o să-ţi mai placă!

— Pentru că o s-o deschizi chiar tu după numai o zi,

având în vedere că nu suporţi gândul de a mă pedepsi.

— Pe lângă asta, bombăni el.

Melissa se apropie de Lincoln. Ştia că nu avea de ce să se teamă de tatăl ei, dar deja se întorcea, instinctiv, spre Lincoln, pentru suport emoţional şi protecţie. Kimberly observă gestul ei, deşi Melissa nu realizase asta.

— A adus-o înapoi, spuse Kimberly calmă. Este un motiv suficient de bun. Şi nu s-au căsătorit. Ar fi putut să o facă, dar el a adus-o acasă…

— Acum nu o mai vrei? îl întrebă Lachlan pe Lincoln neîncrezător, gata să schimbe cursul discuţiei.

— Din contră, vreau ca ea să fie soţia mea mai mult decât orice pe lume. Pentru mine, fericirea ei este mai importantă decât a mea, iar dacă înseamnă să obţin binecuvântarea voastră, de dragul ei, o să fac orice pentru a o obţine.

— A fost decizia lui, sublinie Melissa. Eu m-aş fi măritat cu el oricum şi încă aş face-o. Prefer însă să am nunta la care am visat întotdeauna, îmi doresc ca tu să mă duci la altar, ca toată familia mea să îmi împărtăşească fericirea, iar el a ţinut cont de asta. Ştiu că este bărbatul potrivit pentru mine. Îmi doresc ca şi voi să vă convingeţi de asta.

— Aş putea spune că nu este alegerea potrivită şi aş vrea ca şi tu să realizezi asta. Te laşi purtată de emoţii.

— Ce înseamnă căsătoria dacă nu emoţie? Dragostea chiar nu mai contează?

— Dacă o să te rănească, atunci nu, nu contează deloc.

Melissei i se tăie respiraţia.

— Nu-mi vine să cred că ai spus asta!

— Eşti fiica mea, răspunse Lachlan. Siguranţa ta este pe primul loc, chiar înaintea dorinţelor şi vrerilor tale. Ce mai rămâne de făcut dacă, într-un acces de furie, o să te lase moartă pe podea pentru că a distrus tot ce i-a ieşit în cale? O să spui că ai murit fericită?

— Nu ar…

— Ştiu că nu te-ar răni intenţionat. Nu trebuie să mă

convingi de asta, recunoscu Lachlan. Eu de răul neintenţionat mă tem.

— Ceri imposibilul. Este suficient că eu am încredere în sentimentele lui profunde, în faptul că îşi poate stăpâni furia dacă o să fie vreodată cazul, deşi nu cred. Când a încercat să îi bată pe unchii mei, îi ura, era furios pe ei. Iată diferenţa şi motivul pentru care nu o să mă rănească niciodată!

Lachlan clătină din cap.

— Nu a fost capabil să garanteze asta, Meli, şi nici tu nu poţi.

Melissa tăie aerul cu mâinile, frustrată.

— Încăpăţânatule!

În plină dispută, Kimberly spuse rece:

— Doreşte cineva ceai?

Era felul ei de a spune că discuţia nu avea să-i ducă nicăieri şi că trebuiau să se calmeze. Lachlan îşi trecu mâna peste faţă şi se apropie de şemineu.

Kimberly încercă să schimbe subiectul, deşi, din nefericire, alese unul nepotrivit, întrebându-l pe Lachlan:

— De ce te-ai întors aşa devreme? Am crezut că mai stai o zi sau două.

— Am presimţit că s-a întors, căci îmi cunosc fata destul de bine şi ştiu că nu ar suporta să ne facă să suferim prea mult.

Dojana din tonul lui o determină pe Melissa să adopte o atitudine defensivă:

— Este adevărat, tată, dar şi eu te cunosc bine şi de aceea nu înţeleg cum poţi alunga cu atâta uşurinţă singurul lucru pe care mi-l doresc cel mai mult. Chiar nu te-ai gândit cât de mult m-ai face să sufăr?

— Este puţin nedrept, Meli, protestă Kimberly.

— Opriţi-vă! spuse Lincoln nervos. Nu am adus-o acasă pentru a se certa cu voi. Spuneţi lucruri pe care nu le credeţi cu adevărat şi o să regretaţi. Este inutil. Vreau să mă însor cu ea, ea vrea să se mărite cu mine, asta ar trebui să fie tot ce contează. Dar nu este aşa, pentru că din cauza trecutului meu voi credeţi că aş putea reprezenta un pericol

pentru ea. Dacă există vreo modalitate prin care să vă dovedesc contrariul, aş face-o cu plăcere. Gândiţi-vă la asta!

— Bine spus, remarcă Kimberly.

Îşi privi soţul de parcă i-ar fi spus: „Iată soluţia, profită!” Nu înţelese imediat intenţia ei, dar apoi îşi dădu seama. Oftă şi fu gata să facă această concesie pentru a menţine pacea în familie.

— Foarte bine, o să-ţi sugerez ceva, zise Lachlan. Dar să nu credeţi că fac asta pentru a pleca mai repede din oraşul ăsta pe care îl urăsc. Vino cu noi la Kregora! Fii oaspetele nostru o vreme, pentru a te cunoaşte mai bine!

— Desigur, răspunse Lincoln.

— Asta nu înseamnă că părerea mea o să se schimbe, îl avertiză Lachlan când fiica şi soţia lui îi zâmbiră. Dar în acest moment nu cred că strică să te observăm şi să vedem ce se întâmplă.

Capitolul 40

Călătoria înapoi în munţii Scoţiei nu fu atât de tensionată şi de inconfortabilă precum ar fi crezut. Plecară a doua zi, dimineaţa târziu. Niciunul dintre fraţii MacFearson nu se întorsese din căutarea cuplului fugit, dar fură înştiinţaţi că totul era bine, iar familia MacGregor se afla în drum spre casă, împreună cu Melissa şi cu peţitorul ei.

Lincoln îşi luă cu el propria trăsură pentru a-şi căra bagajul, precum şi calul, pe care ultima oară îl lăsase în urmă. Trăsura lui era folosită şi pentru cea mai mare parte a bagajului Melissei, pentru a nu fi nevoie să ia cu ei a treia trăsură doar pentru asta. În fiecare dimineaţă şi după-amiază, petrecea ore bune călărind alături de familia MacGregor. Nu avea sens să aştepte să ajungă în Scoţia pentru a începe să se cunoască mai bine.

Tacit, se puseseră de acord să nu menţioneze trecutul, fuga lor eşuată sau orice altceva care ar fi putut să işte o dispută, cel puţin cât se aflau pe drum şi erau obligaţi să stea împreună. Ba chiar fură câteva momente amuzante, nu multe, dar de bun augur. Nu există însă niciun moment de intimitate în care Melissa şi Lincoln să poată discuta. Părinţii ei nu îşi luau ochii de la ea, fie intenţionat, fie din pricină că erau îngrijoraţi.

Şase dintre fraţii MacFearson îi prinseră din urmă. În loc să se întoarcă acasă acum, când totul era bine, ei nu credeau asta deloc. Ca nişte paznici, mergeau în urma trăsurilor lor. După o discuţie aprinsă cu Lachlan, cel puţin nu provocară nicio problemă.

Sosirea lor nu tensionă mai mult atmosfera, cel puţin nu mai mult decât era de aşteptat din partea acelui grup, cu eternele lor nemulţumiri la adresa lui Lincoln. Exista însă o problemă serioasă care provoca destulă încordare. Melissa şi Lincoln nu se gândiseră la asta. Gustând din fructul interzis, amândoi erau acum încercaţi de frustrarea că nu puteau avea parte de apropierea la care tânjeau.

Nu se puteau bucura nici măcar de o atingere nevinovată fără a fi priviţi dezaprobator.

Situaţia era atât de serioasă, încât nici nu mai puteau să se privească, de teamă ca nu cumva să facă un gest care să distrugă toate eforturile lor ca familia ei să-l accepte. Cu siguranţă, situaţia devenea stânjenitoare.

De fiecare dată când Lincoln se uita mai înflăcărat spre Melissa sau când ea era prinsă privindu-l plină de dorinţă, Kimberly, care ghicise deja care era problema, ştiind că îşi petrecuseră noaptea nunţii înainte de căsătorie, îi distrăgea iute atenţia lui Lincoln. În ultima zi petrecută pe drum, Lincoln, folosind drept scuză privarea de somn, se mută în propria trăsură.

Desigur, nu putu dormi. Se gândea în mod serios la un plan pentru a rămâne singur cu Melissa, chiar şi numai un moment, fără a se compromite. Călătoria spre nord nu-i oferea însă nicio speranţă. În fiecare noapte petrecută pe drum, se cazau în două camere la han, una pentru bărbaţi –

ceea ce devenise un iad pentru el după ce fraţii MacFearson îşi făcuseră apariţia –, iar cealaltă pentru Melissa şi mama ei.

După ce o avusese pe Melissa, faptul că acum nu putea să o sărute şi nici măcar să o atingă îl înnebunea. Îşi doriseră o dovadă că era instabil? Cu siguranţă, urmau să o aibă dacă nu el nu găsea o modalitate de a rămâne singur cu ea în următoarele săptămâni.

Ajunseră în Scoţia la timp, dar încă era drum lung până în munţi, ceea ce însemna să rămână încă o noapte la han. Din nefericire, spre dimineaţă, încă unul dintre unchii Melissei îi ajunse din urmă. Deşi acum numărul lor necesita încă o cameră pentru a-i putea găzdui pe toţi bărbaţii, hanul nu mai avea niciuna liberă. Li se oferiră saltele, mai mulţi dintre ei fiind nevoiţi să doarmă pe podea.

Lincoln chiar încercase să doarmă, însă fraţii MacFearson erau la fel de zgomotoşi în somn din cauza sforăielilor, aşa că fu nevoit să iasă din cameră. Plănuia să găsească în grajduri o căpiţă de fân, dar nu ajunse atât de departe. Coborând scările, se întâlni cu alt membru al familiei MacFearson, care însă nu aflase veştile.

— Aşadar, aici vă ascundeţi, spuse Charles furios înainte să-i pună piedică lui Lincoln şi să se rostogolească amândoi pe scări.

Niciunul nu fu serios rănit în urma căzăturii, cu excepţia unor cucuie şi a unor vânătăi. Însă povestea nu se sfârşi acolo. Charles era furios, nu dormise bine de câteva nopţi, ceea ce-l împiedica să gândească limpede, şi era hotărât să-l pedepsească pe Lincoln pentru că fugise cu Melissa după ce aceasta îi fusese refuzată. Se părea că voia să se ocupe singur de asta şi nu avea de gând să asculte scuzele lui Lincoln.

Răfuiala deveni o luptă. Pur şi simplu, la capătul scărilor nu exista suficient spaţiu ca, în sfârşit, cei doi să se poată ridica. Charles îl imobilizase pe Lincoln, având un avantaj. De fiecare dată când Lincoln voia să-i dea un pumn, cotul lui se lovea de perete sau de podea. Iar de fiecare dată când încercă să-l facă pe Charles să renunţe,

era întrerupt de altă lovitură.

Se luaseră serios la bătaie, fiecare încercând să dea cea mai bună lovitură. În cele din urmă, Lincoln îl luă prin surprindere pe Charles. Asta îl linişti câteva clipe, suficient cât să-i permită lui Lincoln să se desprindă din încăierare:

— Da, este aici, dar părinţii ei sunt tot aici, precum şi o bună parte dintre fraţii tăi. Merg la Kregora în calitate de oaspete.

Asta ar fi trebuit să calmeze spiritele. Cel puţin Lincoln asta sperase, aşa că începu să se ridice. În schimb, fu din nou pus la pământ.

— Dracu' să te ia! De parcă te-aş crede! spuse Charles bombănind, apoi porni din nou încăierarea.

Nici Neill nu putuse dormi şi auzise zgomotul făcut de cei doi când se rostogoliseră pe scări. Ieşind să vadă ce se întâmplă, hotărî să îşi trezească fraţii înainte să acţioneze. Acum erau toţi adunaţi în capătul scărilor, cei mai mulţi distrându-se pe seama încăierării.

În cele din urmă, Neill îi spuse unuia dintre fraţii care îi stăteau alături:

— Nu ar trebui să intervenim şi să-l ajutăm?

— Pe cine? întrebă Malcom, arătând spre vânătaia pe care încă o avea la ochiul stâng. Nu cred că Charlie merită, dar nu aş vrea să îl ajut pe Linc.

— Măcar i-am putea opri, sugeră Jamie.

— Şi să fim acuzaţi că ne-am băgat din nou? spuse Ian Patru ironic.

— Hangiul o să fie nemulţumit, sublinie Neill.

Adam era prea amuzat pentru a se abţine să nu râdă.

— De ce? Îi şterg podeaua de praf.

— Taci, Neill, este prea amuzant ca să-i întrerupem, adăugă Ian Trei, zâmbind şi el. Se vor potoli îndată.

Însă nu fu aşa. Charles era prea încăpăţânat şi nu părea suficient de rănit ca să renunţe, lucru pe care Lincoln încercă să-l facă, până când îşi pierdu răbdarea. Enervat şi cu câteva vânătăi în plus, deşi era o ocazie excelentă pentru a se descărca, era prea obosit să facă asta.

— Suficient, îi strigă lui Charles. Aşa nu o să ajungem

nicăieri!

— Te-ai scrântit, omule? Nu vezi că eu câştig?

— Dacă e aşa, tontule, ridică-te! îl provocă Lincoln.

Încă întins pe podea, deşi se afla deasupra lui Lincoln, Charles era imobilizat de braţul acestuia, care i se încolăcise în jurul gâtului. Strânsoarea îl împiedica să se ridice. Totuşi, din acea poziţie, Charles putea vedea capătul scărilor şi, deşi singura lumină era o lumânare dintr-un sfeşnic, putu zări cu precizie audienţa.

— Oh, spuse el, de ce nu mi-ai zis că sunt şi ei aici?

Lincoln se ridică suficient ca să-i poată vedea, apoi îşi lăsă capul să se lovească de podea, spunându-i:

— Ţi-am zis, idiotule!

Imediat se ridicară amândoi în picioare. Conştient de gafa lui, Charles bolborosi:

— Nu-mi voi cere scuze. La urma urmei, ai fugit cu Meli şi ai meritat-o, dacă nu ai încasat-o până acum de la alţii.

— Nimeni nu a făcut asta, şi fii sigur că nici tu, îi spuse Lincoln, scuturându-se de praf.

În stilul său caracteristic, Charles îi răspunse bombănind. Lincoln îi ignoră şi privi spre capătul scărilor:

— Presupun că trebuie să vă mulţumesc că nu aţi participat la tâmpenia asta.

Adam ridică din umeri.

— Ţi-ai expus recent punctul de vedere, omule. Acum nu mai suntem copii şi nici dezavantajaţi fizic. Dacă Charlie nu se descurcă prea bine, este vina lui că nu a învăţat mai mult – sau a ta pentru că te-ai apărat prea bine.

Lincoln îi primi complimentul stângaci cu o mişcare a capului, prea enervat, iar acum stânjenit pentru a-l aprecia.

— Dacă îmi permiteţi, o să-mi continui drumul spre grajduri, în speranţa că o să pot dormi în noaptea asta, ceea ce îmi doream să fac, având în vedere că voi, cei din familia MacFearson, nu numai că vă comportaţi ca nişte sălbatici, dar şi sforăiţi ca ei.

— Are dreptate, remarcă Lachlan, aflat în spatele lor, care asistase în linişte la cele întâmplate. Chiar sforăiţi!

Capitolul 41

Sosirea lor imediată fusese anunţată la castel. Camerele fuseseră aranjate, o masă generoasă era pregătită pentru seară – o masă mare, având în vedere că fraţii MacFearson aveau să rămână la Kregora. Se părea că intenţionau să rămână acolo pe durata vizitei lui Lincoln, până când aveau să îi facă pe toţi să realizeze că era o pierdere de timp şi până când acesta avea să fie trimis înapoi în Anglia, fără nepoata lor.

Nu avea să funcţioneze. Ar fi mers dacă fraţii MacFearson s-ar fi îndreptat spre casă, iar Lincoln ar fi trebuit să îi facă faţă numai lui Lachlan. Melissa ştiuse că dacă avea să pună iar piciorul în casa lor, urma să fie testat. Şi cine altcineva să îl testeze dacă nu cei mai aprigi duşmani ai lui?

Poate că ar fi reuşit să facă faţă adversităţii pe care o întâlnea la fiecare pas, dacă voinţa lui nu ar fi fost deja pusă la încercare până la extrem. De aceea, ştia şi el că nu avea să funcţioneze. Era atât de frustrat că nu se putea apropia de Melissa, încât nu mai era mult până când avea să îşi piardă cumpătul. Exact asta aşteptau şi sperau toţi să se întâmple. Iar el ştia. Deşi era conştient de acest lucru, nu credea că putea face ceva pentru a evita acea situaţie.

Fu dus în camera lui, unde avea să rămână pe perioada vizitei. Era o cameră impresionantă, cum de altfel era întreg domeniul Kregora. Pe dinafară, arăta ca o construcţie antică, dar interiorul era foarte modern, pereţii reci din piatră erau lambrisaţi, ferestrele mărite, geamurile schimbate, toaletele decente, mobilierul confortabil.

Cuferele lui fuseseră puse la capătul patului uriaş în care avea să doarmă… singur. Nu le deschise. Urmărea razele de soare care intrau prin cele trei ferestre înalte situate pe un singur perete, când o voce îl întrerupse, făcându-l să se întoarcă spre colţul unde era ascunsă în

umbră, deoarece soarele lumina mijlocul camerei.

— Nu te poţi ascunde aici, îi spuse Ian Şase. Asta nu o să ajute cu nimic.

— De unde dracu’ ai apărut? Nu am auzit uşa.

— Pentru că eram deja aici. Erai atât de distras, încât nu m-ai observat.

— Dacă îmi spui că trebuie să împărţim camera, jur că te omor!

Ian Şase râse cu poftă.

— Atunci mă bucur să-ţi spun că o să stau în camera de la capătul culoarului. Kimberly nu are mustrări de conştiinţă când îşi îngrămădeşte câte doi fraţi în aceeaşi cameră – în plus, are câte două paturi mari în fiecare cameră pentru asta –, dar ar fi îngrozită de gândul că trebuie să-şi instaleze oaspeţii cu noi în cameră. Din fericire, Kregora este suficient de mare pentru a nu fi pusă în situaţia asta. Ţi s-a oferit camera tatălui meu, o onoare având în vedere că este, fără îndoială, cea mai bună cameră de oaspeţi. Bănuiam că o să te instaleze aici, de aceea am ajuns înaintea ta în cameră.

— Şi legendarul tău tată unde o să stea dacă vrea să pună în practică zicala „cu cât mai mulţi, cu atât mai bine”?

În cuvintele lui sarcastice se simţi neliniştea. Ian Şase îi răspunse:

— Nu o să apară. Nu mai pleacă departe de casă. În ultima vreme, au început să i se umfle picioarele dacă merge prea mult, aşa că rămâne aproape de casă. Dar presupun că o să-l întâlneşti destul de curând. Nu te gândi la el ca la o legendă, omule! Este bunicul lui Meli şi este suficient dacă ştii asta despre el.

Lincoln nu se putu abţine şi îi puse o întrebare care îl tot măcinase:

— De ce nu mi-aţi permis să-l întâlnesc?

Ian zâmbi.

— Pentru că noi, copiii lui, eram toţi mândri de „legendă” şi am încercat să-i păstrăm imaginea intactă. Dacă l-ai fi întâlnit, ai fi văzut că este un bărbat ca oricare altul, singuratic, într-adevăr, arţăgos pe vremea aia, dar un

om normal.

Lincoln pufni auzind răspunsul lui. Ian râse şi se aşeză şi mai comod pe scaunul din colţ. Văzând că se face şi mai confortabil în loc să plece, Lincoln îl privi mânios.

— Ce faci aici, MacFearson, în afara faptului că mă enervezi?

— Oh, ce agresiv eşti! Poate că sunt aici ca să facem pace.

— Puţin probabil.

— De fapt…

— De fapt, i-o tăie Lincoln, am nevoie de intimitate în casa asta…

— Castel, îl corectă Ian.

— Mă rog, continuă Lincoln. Un spaţiu în care tu şi fraţii tăi nu aveţi loc. Să consideraţi camera asta ca pe un sanctuar – al meu al cărui prag nu trebuie trecut, care nu trebuie violat sau călcat de vreunul dintre sălbaticii care îţi poartă numele!

— Ne-ai scuti pe amândoi dacă ai face linişte o clipă şi ai asculta ce am de spus.

Lincoln se îndreptă spre pat şi se aşeză dezarmat. Îşi duse mâna la ochi, numără până la zece, apoi până la douăzeci. Avea nevoie de mai multe mâini, căci, numărând în continuare, Ian era tot acolo.

— Meli nu îmi este numai nepoată, îmi este şi prietenă. Şi lasă-mă să-ţi spun de ce, pentru a înţelege ce o să-ţi povestesc.

— Ce-ar fi să te abţii şi să-ţi păstrezi părerile pentru tine? bombăni Lincoln.

Ian Şase îl ignoră, iar el încercă să-l ignore pe Ian, însă fără succes.

— Nu ştiu dacă ţi s-a spus vreodată, dar mama a murit la aproximativ un an de la naşterea mea, înainte chiar de a putea avea o amintire cu ea.

— Nu ştiam asta, spuse Lincoln stânjenit.

Ian încuviinţă din cap, apoi continuă:

— Îţi spun asta pentru a-ţi explica de ce, atunci când a apărut sora noastră, imediat după plecarea ta, ea fiind

mai mare decât noi toţi, am văzut-o mai degrabă ca pe mama pe care nu am avut-o. De atunci, am stat mai mult la Kregora decât acasă, mai ales după ce s-a născut Meli. Toţi fraţii mei au avut fraţi mai mici, dar eu, fiind cel mai tânăr, nu am fost niciodată mai apropiat de vreunul dintre ei, astfel încât am fost pur şi simplu fascinat de copilul lui Kimber.

— Ajungi odată la subiect?

— Ce vreau să spun este că o înţeleg pe Melissa mai bine decât fraţii mei deoarece noi doi am devenit prieteni. Aşa cum se întâmplă cu prietenii, îi înţeleg sentimentele, uneori chiar înainte ca ea să le conştientizeze.

— Deci?

— Deci ştiu că voi doi aveţi o legătură încă din ziua în care v-aţi întâlnit. Nu era dragoste, dar era… ceva. După o singură întâlnire, ea ştia că vrea să se mărite cu tine. Ştiai şi tu asta, de aceea ai venit chiar a doua zi să ceri permisiunea de a o curta. Am observat şi am ascultat. În drum spre Londra, a vorbit numai despre tine. Oricare ar fi fost natura legăturii, era prea puternică pentru a dispărea, chiar şi atunci când tu nu ai reuşit să îţi faci apariţia la timp, chiar şi atunci când ea începuse să creadă că nu o vei mai face.

Lincoln se ridică şi-l privi încruntat pe Ian.

— Nu-mi spui nimic din ce nu ştiu.

— Ceea ce vreau să-ţi spun este că şi eu ştiu. Şi vreau să te asigur că şi eu îmi doresc să te văd însurat cu ea la fel de mult ca tine. Dintr-un motiv anume, amândoi aţi ştiut de la început că sunteţi făcuţi unul pentru celălalt… din instinct sau ce o fi fost. Am permis ca părerea mea despre tine să umbrească acest fapt. Îţi spun, omule, sunt de partea ei, deci şi a ta! Ea este sora mea. Îţi spun că nu eşti singur împotriva tuturor. Aşadar, nu-ţi pierde speranţa şi nu-i lăsa să te învingă!

— Îţi dai seama că, având în vedere circumstanţele, nu mai pot avea încredere în tine?

Ian oftă.

— Da, mi-am imaginat că aşa o să fie. Dar, când o să

crezi că nu poţi să treci peste obstacole, gândeşte-te la asta: poţi! Şi află nu sunt împotriva ta toţi fraţii mei. Da, ştiu că nici asta nu crezi. Unii cred că o să eşuezi şi că o să clachezi din nou, dar alţii speră că o să demonstrezi că se înşală.

Lincoln se abţinu să nu râdă. Nu era sigur de intenţiile lui Ian cu aceste încurajări, poate spera că avea să lase garda jos. Nicio şansă! Se simţea cumva încurajat şi, deşi nu-i mulţumi lui Ian pentru asta, era exact ce avea nevoie. Era capabil să mai facă faţă măcar câteva zile.

Capitolul 42

— Crezi că a fost înţelept din partea ta să-l aşezi acolo, cu ei toţi? îi şopti Lachlan soţiei lui în acea seară, la cină.

— Nu am făcut-o eu, îi şopti Kimberly, fiind evident deranjată de subiect. Dacă nu ai observat, fraţii mei s-au asigurat că intră primii în salon şi au început să ocupe strategic locurile din acest capăt, ca Lincoln să nu poată ocupa decât un loc cât mai îndepărtat de noi şi înconjurat de ei. Mi-aş dori să vorbeşti cu ei. Iau lucrurile prea în serios şi nu mă ascultă dacă le spun să-i dea pace.

— Nicio şansă, dragă! îi răspunse el. Nu vreau să-l lase singur, deşi omul ar trebui lăsat să mănânce liniştit.

— Doar o excepţie? spuse ea. La naiba, eşti la fel de rău ca ei!

— Nu, ei fac în locul meu ceea ce mi se pare mie dificil să fac!

— Jocul cu scaunele?

Se strâmbă la răspunsul ei, deşi era mai degrabă amuzat văzându-i fraţii care tot trăgeau scaunele de lângă Lincoln, până când acesta realiză ce făceau şi, cu demnitate, se mută în capătul mesei.

— Trebuie provocat, Kimber, şi ştii asta, răspunse Lachlan. Trebuie să-l vedem pierzându-şi controlul şi reacţia

lui când o s-o facă. Cum altfel aş putea trece peste această nelinişte în privinţa comportamentului din trecut?

— Ai putea să crezi în instinctul fiicei tale, aşa cum o fac eu, se răsti ea. Ea nu este îngrijorată de aşa-zisul lui temperament.

— Pentru că încă nu l-a văzut, sublinie el. Recunosc că băiatul a dat dovadă de o răbdare remarcabilă, cel puţin până acum. Chiar şi când Charles l-a atacat aseară la han, Lincoln s-a arătat doar exasperat, nu furios.

— Un exemplu excelent…

— Dar nu definitoriu.

Îl privi încruntată.

— Cât de mult vrei să-l mai faci să sufere?

— Oh, nu o face să sune de parcă l-am tortura! se plânse el.

— Cât de mult?

Oftă.

— Cât o să fie nevoie. Şi nu te enerva pe mine, draga mea. Deşi tu nu crezi, aş vrea să ai dreptate. Pe de altă parte, gândeşte-te că, dacă greşeşti, dacă explodează şi începe să lovească în tot ce-i iese în cale, cum te-ai simţi? Atunci ai mai avea încredere că fiica noastră o să fie în siguranţă cu el?

Muştruluiala ei nu încetă.

— Nu o să fim niciodată martorii unui astfel de moment.

— Atunci, încetează să mă certi. Lasă-mă să-mi găsesc liniştea. Nu-l cunoaştem, Kimber, îi spuse el. Nici Meli nu-l cunoaşte cu adevărat. Dorinţa ei se bazează doar pe sentimente, nu pe fapte. Îi ofer şansa să ne arate cine este cu adevărat, dar, dacă o să fie lăsat singur, nu o să dovedească nimic, căci nu o să aibă ocazia să reacţioneze.

— Să-ţi amintesc că nu-l cunoşteai nici când i-ai dat permisiunea să o curteze?

— Nu te prosti! o dojeni el. Nici pe tinerii pe care i-a întâlnit în Londra nu-i cunoşteam, dar am trimis-o să găsească pe cineva pe placul ei. Megan le-ar fi închis uşa acelora pe care i-ar fi considerat nepotriviţi. Când l-am

cunoscut pe Lincoln, l-am judecat superficial, aşa cum ar face orice bărbat. S-a prezentat corespunzător, iar sentimentele lui erau evidente. Era suficient, căci nu exista niciun amănunt care să-l discrediteze. Dar acum cunoaştem amănunte care nu pot fi ignorate, oricât de mult ne-am dori.

— Să nu crezi că pe mine nu mă deranjează ce a făcut când a fost copil. La fel ca Meli, tind să cred că a fost un episod izolat, care nu o să se repete şi că, orice l-a cauzat, a trecut.

— Atunci de ce te temi? I se oferă şansa de a ne dovedi şi nouă asta.

— Mă tem pentru că, asmuţindu-i pe fraţii mei – şi să nu crezi că nu ştiu ce ai făcut –, nu este foarte frumos din partea ta.

El îi zâmbi larg.

— Sunt fraţii tăi, Kimber. Nu le-am spus eu să-l provoace. Doar că nu le-am spus să nu o facă.

— Ceea ce este acelaşi lucru cu a le da permisiunea.

Lachlan ridică din umeri.

— Dacă băiatul vede lucrurile astfel, foarte bine. Eu am ales să le văd ca pe un mod acceptabil de a rezolva situaţia. Sau îţi doreşti ca perioada în care vrem să îl cunoaştem să se prelungească la nesfârşit, fără să tragem o concluzie?

— Am înţeles, bombăni ea.

Se aplecă spre ea şi o sărută pe obraz.

— Renunţi cu atâta graţie, draga mea!

— Oh, mai taci!

La capătul celălalt al mesei, Lincoln era prea încordat pentru a putea aprecia masa foarte bogată întinsă în faţa lui. Părea delicioasă. Nu avea însă poftă să mănânce. Încerca, pe de o parte, să se concentreze astfel încât să-şi ia ochii de la Melissa, care stătea aproape de părinţii ei, foarte departe de el, iar pe de altă parte, se întreba când aveau să renunţe unchii ei la planul lor.

Până în clipa aceea, nu îi adresaseră niciun cuvânt. Însă glumele pe care le făceau atunci când intra el în

încăpere îl determinau să creadă că aveau anumite intenţii. Puseseră exact 20 de scaune, iar lui îi lăsaseră numai unul. Puteau fi mai multe. Într-o cameră de asemenea dimensiuni încăpeau o masă mai lungă şi mai multe scaune aliniate la perete pe ambele părţi, care puteau fi trase la masă dacă era nevoie, ori se puteau aduce încă o masă sau chiar două.

Când unul dintre fraţi i se adresă în cele din urmă, se simţi uşurat şi surprinzător de calm, deşi se aşteptase să se enerveze imediat.

— Eşti aici pentru a fi răsfăţat, Linc, îi spuse Johnny. Stătea la trei scaune distanţă, aşa că majoritatea celor din capătul mesei îl putură auzi. Mâncarea este franţuzească şi nu presupune înecarea unei bucăţi de carne în apă, aşa cum faceţi voi, englezii.

— Gusturile nu se discută, îi răspunse el.

— Serios? Mie mi se pare foarte simplist. Dar, de regulă, cei lipsiţi de inteligenţă fac astfel de alegeri.

Lincoln se rezemă de spătarul scaunului şi chiar zâmbi.

— Încerci să mă insulţi insultându-i pe englezi? Ai uitat cumva unde m-am născut?

— De parcă ar mai conta. Te-ai potrivit acolo ca peştele în apă, comentă Charles. Ai căpătat chiar şi accentul lor. Asta arată cu cine te asemeni.

— Nu, asta arată cât de mult dispreţuiesc englezii alt accent, mai ales copiii englezi. Dar lucrul ăsta poate fi spus despre copiii de oriunde.

Încercară să găsească ceva ofensator în răspunsul lui calm, dar nu reuşiră, astfel că Ian Patru continuă subiectul:

— Cât de mult ţi-a luat să cedezi în faţa batjocurii?

— Doi ani, 14 bătăi şi trei suspendări de la şcoală. Asta nu a rezolvat nimic, dar nu puteam să mă bat şi cu profesorii. Chiar şi când îmi mai pierdusem accentul, refuzau să înţeleagă ce le spuneam şi îşi pierdeau răbdarea din cauză că alţi copii din clasă întrerupeau ora pentru că râdeau de mine. După multe plângeri, unchiul meu a fost nevoit să angajeze un profesor care să mă înveţe engleza

de la început.

— Ai câştigat vreo confruntare? întrebă Neill cu o curiozitate sinceră.

— Probabil jumătate dintre ele, răspunse Lincoln. Nu prea le-am ţinut şirul.

— Atunci ai învăţat să lupţi murdar? întrebă Malcom.

Întrebase fără sarcasm, aşa că Lincoln îi răspunse la fel:

— Nu, deja terminasem şcoala, apoi am căutat câteva mijloace de a mă proteja. Când eram tânăr, nici nu mă gândisem la asta. În plus, ultimii mei ani de şcoală au fost mai degrabă plăcuţi, aşa că nu a fost nevoie.

— Atunci de ce?

Lincoln ridică din umeri.

— Am fost atras într-un grup… oarecum indisciplinat, când aveam vreo 20 de ani. Având în vedere locurile rău famate în care ajungeam, părea un lucru înţelept.

Câţiva dintre ei încuviinţară, fiind de acord cu el. Realiză, odată cu ei, că purtau o conversaţie oarecum normală, dar era sigur că ei nu intenţionaseră să facă asta. Ian Cinci avu grijă să-i demonstreze.

— Este nevoie de ceva aptitudini pentru a lupta corect. Desigur, dacă nu ai norocul să deţii aceste aptitudini din cauza stângăciei sau chiar a prostiei, atunci, da, singura opţiune pare aceea de a apela la trucuri.

— Stai jos, Linc, îi spuse Callum când se ridică brusc. Dacă nu poţi accepta câteva insulte, atunci nu o vrei cu adevărat pe Meli.

— Ce legătură are una cu cealaltă, idiotule? După ce o să mă însor cu ea – şi o s-o fac –, nu o să vă mai accept grosolăniile.

— Dacă reuşeşti să te căsătoreşti cu ea, nu mai trebuie să faci asta, remarcă Adam. O să devii un membru al familiei, iar noi îi protejăm pe ai noştri.

— Scuteşte-mă de acest titlu dubios, dacă nu ţi-e cu supărare, spuse Lincoln. Plec pentru că nu mi-e foame şi, în loc să jignesc pe vreunul din voi, o să mă duc în camera mea să râd de încercările voastre patetice de a mă insulta.

Vă doresc o seară bună, domnilor!

Capitolul 43

Melissa merse la culcare foarte supărată pe tatăl ei. Începuse să se simtă prizonieră, deşi ştia de ce făcea el asta. Deşi nu pusese un paznic la uşa ei pentru a se asigura că nu avea să iasă din dormitor în timpul nopţii, ea aşa se simţea.

Când se retrăsese, el zăbovea pe holul din faţa camerei ei. Deoarece nu putu să adoarmă imediat, decise să meargă până în bucătărie, o oră mai târziu, şi îl găsi stând în hol şi vorbind cu una dintre rudele lor. Închise uşa înainte să fie văzută.

În cele din urmă, reuşi să adoarmă, în ciuda nervilor, dar avu un somn neliniştit, plin de vise zbuciumate şi chiar un coşmar care o trezi brusc spre dimineaţă. Nu era nimic nou în acel coşmar. Îl avusese de mai multe ori, într-o formă sau alta, cu lacul şi dragonul pe care îl adăpostea în străfundurile lui. De obicei, se trezea înainte să fie mâncată. De data aceasta, se trezi înainte ca Lincoln să fie mâncat.

De când îl întâlnise, nu mai visase lacul şi era prima dată când îl regăsea într-unul din coşmarurile ei. Totuşi, nu i se părea ciudat. De-a lungul timpului, mulţi dintre prietenii şi membrii familiei apăruseră în coşmarurile ei şi fuseseră înghiţiţi de dragon, căci nu reuşea mereu să se trezească înainte ca bestia să iasă victorioasă. Era un efort eroic, dar inutil, pentru că, în final, dragonul câştiga de fiecare dată.

Încercă să alunge coşmarul, ca de obicei. Acele vise nu o ţineau trează mult timp, cel puţin cât fusese copil. Nu erau premoniţii şi nu făceau rău nimănui, mai puţin propriei sale liniştii. Se obişnuise cu ele şi nu o mai deranjau, doar că o mai enervau puţin, deşi acum nu mai era copil.

Trează în mijlocul nopţii, se lăsă cuprinsă de curiozitate şi deschise uşa. Cum era de aşteptat, unul din

clan stătea pe o băncuţă, aproape de perete, şi citea o carte la lumina lumânării. Voia să iasă din cameră şi să meargă să vadă ce făcea, chiar dacă avea să o avertizeze că trebuia să se întoarcă sau că urma să-i anunţe tatăl. Era însă evident ce făcea, căci nu avea niciun alt motiv să se afle acolo.

În mod ironic, nici nu-i trecuse prin cap să meargă să-l vadă pe Lincoln singur, în timpul nopţii, până în acel moment, când realiză că tatăl ei chiar se gândise la asta. Ea însă plănuia să-l găsească singur în timpul zilei şi intenţiona să aibă câteva ore doar pentru ei în dimineaţa următoare.

Ian Şase avea să o ia cu el la călărie, iar ea voia să îl invite şi pe Lincoln. Atât timp cât erau însoţiţi, părinţii ei nu puteau să se opună. Le promiseseră că aveau să-i lase să vorbească singuri, dar, aşa cum sublimaseră, numai asta aveau voie să facă.

Iar ea numai la asta se gândise. Avea nevoie de acest lucru, având în vedere că nu mai purtaseră o conversaţie din timpul călătoriei – cel puţin, nimic personal. Nimeni nu se aştepta să nu, îşi vorbească deloc, dar nu puteau să-şi spună ce aveau pe inimă când erau înconjuraţi de atâtea urechi atente la tot ce ziceau.

Era îngrijorată că Lincoln avea să se sature şi să se întoarcă în Londra fără ea, fără să îşi dea seama ce victorie importantă ar fi fost pentru el cucerirea familiei ei. Nici ea nu realizase, deoarece se gândise că părinţii ei aveau să îi acorde imediat prezumţia de nevinovăţie.

Călătoria spre casă ar fi trebuit să fie plăcută. Având în vedere cât de înghesuiţi fuseseră, trebuia să fie o ocazie excelentă pentru părinţii ei să afle mai multe despre Lincoln şi să-şi alunge îndoielile. Însă, din cauza apariţiei unchilor ei şi a animozităţilor dintre ei, el nu spusese prea multe. Cu o seară în urmă, la cină fusese limpede că nu aveau să-i dea pace.

Iar ea fusese prea ocupată, încercând să nu se holbeze la el în timpul cinei, pentru a realiza că era provocat fără milă la celălalt capăt al mesei. I se păruse că

tot ce făceau era să poarte o conversaţie normală. Observase însă că, în timp ce toţi ceilalţi mâncau, el nu o făcea. Apoi se ridicase de la masă fără să guste nimic.

Furia lui era evidentă, chiar dacă nu era vocală şi era foarte bine ţinută în frâu. Şi furia ei era evidentă din cauza faptului că el fusese provocat. Dar ea nu avea să tacă.

Tatăl ei i-o luă înainte şi îi muştrului aspru pe unchii ei, îndată ce Lincoln ieşi din cameră. Lachlan era gurmand şi credea că toţi oamenii erau la fel, astfel încât nu avea să tolereze ca oaspetele lui să fie deranjat în timpul mesei. În orice alt moment al zilei, i se părea corect să o facă.

Melissa se grăbi spre grajduri, bucuria ei crescând cu fiecare pas. Nu se aştepta la nimic de natură sexuală. Nu la asta râvnea inima ei. Se aşteptase însă ca Lincoln să o ia în braţe şi să capete curaj pentru a se întoarce la Kregora, convinşi amândoi că, în final, totul avea să fie bine.

Aveau nevoie de asta – cel puţin ea –, având în vedere că amânarea căsătoriei fusese ideea ei, una pe care spera să nu o regrete. Dacă petreceau puţin timp împreună, aveau să fie capabili să înfrunte orice, era sigură de asta.

Ian Şase se afla deja la grajduri, pregătind caii. Era singur, cu numai doi cai.

— Nu a ajuns încă? întrebă ea.

El nu o privi, încercând parcă să o evite.

— Ei bine?

— Nu vine.

— Poftim?! De ce?

Se opri din ceea ce făcea, se aşeză pe un coş şi încă evita să o privească în ochi.

— Este vina mea.

Ea oftă.

— Ce ai făcut?

— Mai degrabă ce nu am făcut, explică el. Am sperat că o să aibă încredere în mine, aşa că nu i-am spus că vei veni şi tu cu noi. I-am spus că o să se bucure de plimbarea călare când l-am invitat. Am repetat că o să se bucure foarte mult. A fost un indiciu evident, care să-l pună pe gânduri.

Ea îşi duse mâna la gură.

— De ce ar avea încredere în tine sau în fraţii tăi, când toţi aţi fost atât de răutăcioşi cu el?

În sfârşit, îşi ridică privirea spre ea.

— Pentru că deja l-am asigurat că sunt de partea lui.

— Eşti?

— Da, spuse el cumva spăşit. Ştiu că am fost reticent la început şi că am sperat că o să găseşti pe altcineva. Am văzut însă suficient pentru a fi de acord cu tine. Nu cred că o să-şi mai piardă controlul aşa cum a făcut-o când era copil. Apoi, nu putem să trecem peste faptul că tu îl iubeşti, iar dragostea nu cred că este ceva ce putem controla. Trebuie să credem că tot răul este spre bine. Nu avem de ales.

Se aplecă şi-l sărută pe obraz.

— Îţi mulţumesc! Să înţeleg că nu te-a crezut?

Ian oftă.

— Nu. Bine, poate că în dimineaţa asta are alte planuri sau nu crede că te-ar putea avea singură un moment. Vrei să renunţăm la planul nostru?

— Nu, vreau doar ca el să ne însoţească, spuse Melissa. Mă voi ocupa de asta, adăugă ea pe un ton hotărât.

Capitolul 44

Melissa se îndreptă spre castel, se opri în capătul scărilor şi începu să strige:

— Lincoln Ross Burnett? Mă faci să aştept zadarnic? Ai întârziat! Caii sunt înşeuaţi şi aşteaptă!

Toţi ieşiră imediat din camere pe hol, vrând să afle de ce striga – servitori şi membrii familiei. Trei dintre unchii ei împreună cu tatăl său ajunseră imediat în salonul unde se servea micul dejun. Unchii erau încruntaţi, iar tatăl părea mai degrabă curios.

— Unde mergeţi, de ce strigi aşa? întrebă Lachlan.

— Să călărim, îi spuse ea. Ian Şase ne-a invitat. S-a gândit că ne-ar prinde bine puţin timp departe de ochii şi urechile care ne spionează.

— Este înţelept? întrebă Malcom.

— Ce legătură are asta cu înţelepciunea? ripostă Melissa. De când m-a adus înapoi la Londra, nu am mai reuşit să vorbesc cu el în privat.

— Aşa şi trebuie, râse Charles.

— Puteam fi căsătoriţi chiar în acest moment, unchiule Charles. Oferă-ne puţină încredere, căci încercăm să facem totul corect, ca toată lumea să fie fericită pentru noi – sau cel puţin liniştită. Nu fugim nicăieri. Mergem să călărim împreună cu Ian.

— Ian nu este un însoţitor bun. Este prea apropiat de tine şi o să-ţi permită să faci ce vrei.

Melissa îşi dădu ochii peste cap.

— Încerci să îmi umpli capul cu idei greşite, unchiule Charles?

El se înroşi şi bolborosi ceva pentru sine. Lachlan râse. Nu-l îngrijora o ieşire nevinovată, aşa că nu obiectă. Ea se gândise că, dacă era sinceră, reuşea să facă lucrurile mai uşoare.

Lincoln încă nu îşi făcuse apariţia, ceea ce o determină pe Melissa să ridice tonul, adresându-se tuturor, retoric:

— Credeţi că m-a auzit?

— Toţi ceilalţi te-au auzit. Cum ar putea să nu te audă? îi răspunse Lachlan.

— Poate că l-ai închis în beci. Este sus, da? Nu ar rata…

Nu avu timp să încheie. Lincoln – sau altcineva – se auzea venind în grabă pe culoar.

El şi se opri în capătul scărilor o clipă, puţin ezitant la vederea mulţimii care se adunase la baza scărilor. Imediat ce o zări pe Melissa, se grăbi să li se alăture.

Melissa zâmbi.

— Deci, nu mă laşi să aştept degeaba? Încă mergem să călărim, da?

— Sigur!

Îi zâmbi pentru că intrase în jocul ei fără să o întrebe despre ce era vorba. Îl luă imediat de mână şi-l trase afară. Îi salută pe tatăl şi pe unchii ei şi ieşi.

— Ne întoarcem într-o oră, poate două sau trei, promise ea. Sau cel târziu înainte de prânz.

— Ştiu, draga mea, spuse Lachlan. Nu o să mă faci să mă îngrijorez.

— Oh, bombăni ea imediat ce ieşiră. Trebuia să zică asta.

— Ce pui la cale? întrebă Lincoln.

— Mergem să călărim, aşa cum a sugerat Ian, desigur, şi mă întrebam de ce nu ai vrut să ne însoţeşti.

— Să vă însoţesc? Nu mi-a spus că vii şi tu.

— Ţi-a sugerat că o să vin şi eu.

— Pe naiba!

— Nu ţi-a spus că o să-ţi placă?

— Ei bine… să-l ia naiba, de ce nu a fost mai direct, în loc să mă lase să ghicesc ce e în mintea lui?

— Deoarece vrea să ai încredere în el. Să ştii că poţi să ai încredere. Vrea ca totul să fie bine pentru noi. A fost ideea lui să ne însoţească la călărie, pentru a avea puţin timp pentru noi.

Lincoln oftă.

— Apreciez asta mai mult decât pot spune, dar mă îndoiesc că o să ajung vreodată să am încredere în vreunul dintre fraţii MacFearson.

— O să ai.

— Când ei încă fac tot posibilul să mă ţină departe de ce-mi doresc mai mult pe lume?

Melissa se opri, se întoarse spre el şi-l asigură:

— Dacă nu aş crede că există o şansă să îi facem să se răzgândească, ţi-aş sugera să plecăm chiar acum.

— Dumnezeule, aş vrea să fiu la fel de sigur ca tine, Melissa! Astfel, nu aş mai fi pe cale să înnebunesc.

— Oh, ăsta este singurul lucru pe care nu ni-l putem permite, îl dojeni ea. Suntem aici să le dovedim că se înşală.

O privi mirat.

— Mă certi?

— Ai dubii?

Îi zâmbi, o luă de mână şi îşi continuară drumul. Ian avea cei trei armăsari gata şi îi aştepta la grajd.

Singura lui întrebare fu:

— Tatăl tău nu a avut nimic de obiectat?

— Nu, de ce ar fi avut? Este ceva normal. Atât timp cât nu încercăm să-i ascundem ceva, nu are niciun motiv să ne impună limite.

Ian încuviinţă şi încălecă.

— Atunci să pornim!

Planul era să călărească până la lac, căci oferea o privelişte minunată, dar, având în vedere coşmarul încă proaspăt în gând, Melissa le sugeră să călărească pe coastă. Nu era foarte departe. O oră până acolo, alta înapoi, având timp să se întoarcă până la prânz.

Ian călărea în spatele lor pentru a nu fi nevoit să-şi tot întoarcă privirea. Voia să le ofere spaţiu pentru a discuta în linişte, dar îşi lua în continuare rolul în serios, astfel încât să nu-i scape din ochi.

Avură parte de soare, dar nu pentru mult timp. Vremea era încă frumoasă, fiindcă nu ploua, iar ei nu se grăbeau să ajungă undeva anume. Călăreau unul lângă celălalt la galop, suficient de repede ca să poată discuta, deşi încă nu vorbeau, ci mai degrabă îşi petreceau timpul privindu-se, mai ales că acum nu mai era nimeni care să le strice bucuria. Subiectele pe care le aveau de discutat nu erau la fel de plăcute.

Melissa se aşteptase ca el să se plângă. Sigur lui Lincoln nu îi era uşor. Deschise subiectul după ce ajunseră pe coastă. Se opriră pe un deal mai înalt, de pe care vedeau oceanul şi ţărmul. Ian descălecă pentru a verifica dacă era uşor să coboare la mal sau dacă era nevoie să mai călărească puţin.

— Cum rezişti? întrebă ea. Încă nu simţi că vrei să omori pe cineva?

— Nu ştiu. Aproape că am înnebunit acum două zile.

— Mă tachinezi.

— Dacă aş fi vrut să fac asta, ţi-aş fi răspuns „da”.

Ea oftă, descălecă şi se îndreptă spre marginea piscului. Fusta el fu înfoiată de o pală de vânt atât de puternică încât fu nevoită să şi-o ţină. Iar părul ei era cauză pierdută, ciufulit după ce călărise.

Privea apa gri şi norii şi mai gri de deasupra.

— Îmi pare rău.

— Nu este vina ta că te tragi dintr-un neam de sălbatici, auzi în spatele ei.

Se întoarse spre el respirând greu şi-l găsi aproape de ea, zâmbindu-i. Vântul făcea ravagii şi în părul lui, şuviţele negre acoperindu-i faţa. Uitase cât de puternic şi de rece era vântul pe coastă.

Îi puse mâinile pe umerii ei şi o trase aproape. Vocea lui Ian îi despărţi.

— E un drum pe aici, strigă Ian, apropiindu-se de ei. Mi-am amintit de el că obişnuiam să vin aici cu ani în urmă.

— De ce veneai? întrebă ea.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Eu, Charlie şi Neill ne bucuram să venim aici şi călăream pe coastă preţ de când ore. Am găsit chiar câteva peşteri. Mă rog, aşa le-am numit noi, deşi erau doar nişte fisuri vechi de secole săpate de apa oceanului care dansa în jur.

— Devii poet la vârsta asta, Ian? îl tachină ea.

— Eh, nu, dar mi s-a părut că sună mai bine decât să le numesc nişte găuri în peretele stâncii. Să lăsăm caii aici! Drumul este cam îngust pentru ei.

— Ce sens are să coborâm la mal? întrebă Lincoln.

— În afara faptului că este interesant? Nu, în afara faptului că o să mă ţină ocupat cât timp vorbiţi voi.

— Atunci, să mergem!

Era doar o fâşie îngustă de pietre pe mal, între stând. Era pitoresc, ca un golfuleţ, cu oceanul care lovea stânca şi bloca drumul, pe care se putea înainta doar înotând. Asta făcea ca locul să fie foarte intim. Melissa şi Lincoln îşi doreau ca Ian să nu fi fost cu ei când ajunseră la capăt şi văzură ce retrasă era zona.

— Peşterile tale sunt aici, Ian?

— Una da. E ascunsă după bolovanul ăsta mare.

Merseră să vadă. Cum era de aşteptat, erau mult pământ şi rod acoperite de muşchi. Ar fi trebuit să se târască pentru a intra.

— Crezi că se află ceva înăuntru?

— În afară de arici de arid de mare şi păienjeni?

Ea zâmbi.

— Lucrurile pe care le explorează tinerii. Eu m-aş mulţumi cu aerul rece şi… Oh, de unde a apărut asta?

Ploaia atingea suprafaţa oceanului atât de iute încât niciunul nu se aşteptase la asta. Acum nici nu se mai punea problema să exploreze golful. Se grăbiră toţi să intre în peşteră. Nu găsiră decât o cavitate erodată în peretele stâncii în care abia încăpeau două persoane înghesuite, cu atât mai puţin trei. Ian, ultimul care intră, fu udat până la piele până ce reuşi să se strecoare înăuntru. Era destul de uscat în interior, iar pereţii erau dintr-un amestec de piatră şi pământ, nefiind atât de întuneric, căci lumina zilei reuşea să pătrundă. Nu existau nici păienjeni, cel puţin niciunul care să să-i întâmpine pe cei care dăduseră buzna.

După câteva minute, ploaia se mai domoli, transformându-se mai degrabă în burniţă. Cu Lincoln stând atât de aproape de ea, Melissa începu să se gândească la alte lucruri. Îl privi pe Ian suficient de insistent încât, în cele din urmă, acesta înţelese mesajul.

— Oh, draga mea, ai milă, se plânse el. Plouă cu găleata!

— Ba tu să ai milă, îi răspunse ea. Iar ploaia pe cale să se oprească. Dă-mi cinci minute singură cu el! Eşti deja ud. Ce crezi că putem face în cinci minute?

— Îmi rămâi datoare, bombăni el în timp ce îşi strângea haina deja udă.

— Îţi sunt deja datoare. Îi zâmbi. Primul meu copil o să poarte numele tău.

— Doamne fereşte! zise el în timp ce ieşea.

Nici nu se îndepărtă bine, că Lincoln o luă în braţe.

— Mai întâi ar fi trebuit să ne căsătorim şi apoi să te

aduc acasă şi să ne căsătorim încă o dată de dragul lor. Mi-ar fi fost mult mai uşor să trec peste asta dacă ai fi fost deja a mea, îi şopti el la ureche.

— Dar sunt deja a ta. Crezi că m-aş fi dăruit ţie dacă nu aş fi fost sigură că o să fiu a ta pentru totdeauna?

El rânji.

— Îmi doresc atât de mult să fac dragoste cu tine, încât abia mă pot abţine!

— Şi eu îmi doresc asta, dar o să se întoarcă în câteva minute, în

răspunse ea plină de dorinţă.

— Atunci lasă-mă să-ţi simt gustul cât încă pot!

O strânse în braţe. Sărutul era răscolitor şi purta dorinţa pe care şi-o înăbuşise atât de mult. O strânse şi mai tare. Ei părea să nu-i pese. Îl trăgea de păr foarte tare, dar nu îşi dădea seama. Nici el nu simţea. Dumnezeule, iubea să-l sărute! Ea nu-i putea simţi mirosul – izul de pământ umed din acel loc era prea puternic –, dar îi putea simţi gustul, dorindu-şi mai mult…

— Ieşi!

Lincoln fu cel care strigă. Fu atât de surprinsă, încât nu putu să reacţioneze imediat. Nu auzise sunetul pietrişului care cădea în jurul lor. Deşi acum auzea, el o trase imediat afară, printr-un impuls brusc, violent.

Nici nu reuşi să iasă din grotă că el o luă în braţe, strângând-o atât de tare încât nu mai putea respira.

— Eşti bine? Spune-mi că eşti bine!

— Sunt bine, Linc, serios, îl asigură ea. N-au fost decât nişte pietre care se rostogoleau.

Făcu un pas în spate, îşi puse o mână la ochi şi încercă să îşi revină. Era încă destul de agitat, deşi nu-i mai tremura vocea.

— Ştiu. Îmi pare rău că am exagerat. Dar tatăl meu a murit astfel. A supravieţuit numai câteva zile, suficient cât să-l scoatem de acolo şi să-l ducem acasă. Asta mi-a amintit de acel moment.

— Taci, nu trebuie să-ţi ceri scuze.

— Mă întreb dacă trecutul o să înceteze vreodată să

mă bântuie.

— O să înceteze, îi spuse Melissa, iar acum ea era cea care îl strângea în braţe cu toată forţa. Când o să ne căsătorim, nu o să mai ai timp să te gândeşti la trecut. În trusoul meu, se găsesc numai zâmbete şi zile senine.

Se aplecă să-i vadă faţa şi îi zâmbi.

— Îmi promiţi, Meli?

— Da, îţi promit!

Ian veni în fugă spre ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu suntem în siguranţă aici, spuse Melissa. Pereţii au început să se prăbuşească.

— Atunci haideţi să mergem acasă şi să sperăm că nu ne îmbolnăvim pe vremea asta.

Uşor de zis, greu de făcut. Speriaţi de primele tunete, caii lor fugiseră.

Capitolul 45

Îi găsiră târziu spre amiază, la jumătatea distanţei de casă, traversând un câmp deschis. Călăreţii veneau în spatele lor dinspre coastă, căci nu-i văzuseră când trecuseră prima dată, probabil când se adăpostiseră sub ruinele arse ale unui case abandonate după ce începuse să plouă iar cu găleata.

Erau 23 de călăreţi. Păreau ca o armată pe urmele lor, sau un grup cu gânduri criminale. Vremea urâtă sigur nu-i ajutase să se tempereze, iar Lachlan îşi pierduse şi el cumpătul în urmă cu câteva ore din cauza îngrijorării.

— Nu mai ieşiţi din casă până când nu reuşim să dăm de cap acestei situaţii, fu primul lucru pe care i-l spuse Melissei. Încerci să faci din asta o situaţie normală, dar este departe de a fi. Gata!

Melisa oftă.

— Chiar nu vrei să întrebi ce s-a întâmplat? Sau crezi că ne distram alergând prin ploaie?

— V-aţi pierdut caii, îi răspunse Adam. Ştim deja asta.

— Calul tău şi al lui Ian s-au întors la grajd, iar atunci am pornit să vă căutăm, adăugă Ian Patru.

— Calul lui Lincoln încă nu s-a familiarizat cu împrejurimile. Probabil rătăceşte pe undeva şi trebuie să-i dăm de urmă, spuse Johnny. Merg împreună cu câţiva dintre fraţii mei şi o să încercăm să-l găsim înainte de lăsarea serii, se oferi el.

— Ar fi trebuit să vă întoarceţi acasă când aţi văzut că stă să plouă, îi dojeni Lachlan.

Lui Lincoln nu-i venea să creadă că stăteau acolo certându-se din cauza asta, când Melissa tremura.

— A răcit, spuse el scurt. Nu aveţi decât să ne dojeniţi într-un loc cald!

Nu îl ajută faptul că, prin vorbele lui, îl critică pe Lachlan. MacGregor se aplecă şi o urcă pe Melissa pe calul lui, apoi porni fără să mai spună nimic. Ar fi fost prea mult să spere că unul dintre ei i-ar fi putut oferi un cal pentru a o duce chiar el acasă.

Lincoln nu ar fi fost deloc surprins dacă l-ar fi lăsat să se întoarcă pe jos. Fu însă mirat când Ian Unu se oferi să-l ia cu el pe cal şi să pornească în urma lui Lachlan.

— Te îmbunezi la bătrâneţe, MacFearson, spuse Lincoln când calul lui Ian Unu încetini după câteva minute.

Ian zâmbi.

— Aşa crezi? Atunci, lasă-mă să-ţi spun cum văd eu lucrurile. Când Dougi a mărturisit că într-un fel el a fost cel care a provocat totul, mi-am schimbat puţin punctul de vedere.

— Pe dracu’! Încă eşti împotriva căsătoriei mele cu Melissa.

— Da, dar acum am un singur motiv. Înainte de confesiunea aia, erau mai multe – faptul că l-ai trădat pe Dougi şi că ai pornit atâtea certuri. Dacă nu ai fi luat-o razna, eu şi fraţii mei ţi-am fi datorat multe scuze.

— Să înţeleg că nu crezi că sunteţi vinovaţi pentru că m-am pierdut cu firea?

— Serios, ne învinuieşti pentru asta?

— Având în vedere că eu nu cred că mi-am pierdut minţile atunci, nu. Însă vă învinuiesc că nu aţi vrut niciodată să ştiţi ce s-a întâmplat cu adevărat şi că aţi crezut că faptele mele sunt rezultatul faptului că am înnebunit. Eram instabil emoţional din cauză că îmi pierdusem cel mai bun prieten şi nu puteam rezolva problema direct cu el. Tu şi fraţii tăi nici măcar nu aţi vrut să mă lăsaţi să încerc. Pentru asta vă învinuiesc, Ian.

— Da, acum nimic nu mai poate schimba asta şi nici nu o să schimbe faptul că te-ai comportat ciudat. Şi fără vreun alt motiv pe care să-l invoci…

— Deja ţi-am oferit suficiente motive.

— Da, disperarea, durerea, furia, o combinaţie nefericită şi totuşi insuficientă pentru a justifica pierderea controlului şi iresponsabilitatea faţă de propria persoană. Vrei să o vezi pe Melissa, pe care spui că o iubeşti, pusă într-o astfel de situaţie?

— Acum îmi spui că îi pun viaţa în pericol pentru că o iubesc? Nu îţi dai seama ce greşit este modul tău de a gândi, Ian, având în vedere că nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva de atunci? Au trecut nouăsprezece ani şi nu a existat nici măcar un incident care să sugereze că în interiorul meu sălăşluieşte o nebunie care ar putea pune stăpânire pe mine în orice moment.

— Dar s-a întâmplat, îi aminti Ian. Şi ceea ce se întâmplă o dată…

— Scuteşte-mă! îl întrerupse Lincoln dezgustat. Lasă-mă să-ţi spun părerea mea. Toţi sunteţi prea vinovaţi pentru propriile acţiuni de atunci pentru a recunoaşte că aţi greşit.

Ian oftă.

— Dacă aşa vezi lucrurile, omule, fie! Noi vrem doar ca nepoata noastră să fie fericită şi în siguranţă cu cel pe care o să-l aleagă drept soţ. Nu vrem să ne petrecem restul zilelor făcându-ne griji pentru ea. Până acum nu s-a întâmplat nimic care să-ţi dovedească punctul de vedere.

— Nu, ceea ce vreţi voi este ca punctul vostru de vedere să se confirme. Asta însă nu o să se întâmple. N-

aveţi decât să mă provocaţi până când o să rămâneţi fără idei şi tot nu o să se întâmple, pentru că nu sunt nebun. Îţi jur, dacă cineva poate înnebuni pe cineva, aceia sunteţi voi, cei din familia MacFearson.

Ian râse.

— Aşa crezi, băiete? Asta ar merge bine cu legenda.

Lincoln râse şi el şi nu mai spuse nimic. Începu din nou să plouă. Până să ajungă la zidurile Kregorei, amândoi strănutau deja.

Îngrijorarea lui Lachlan ar fi trebuit să se mai domolească, însă, dimpotrivă, se accentuă. Melissa nu încerca să-l facă să-i ceară scuze pentru că se gândise la ce era mai rău. Nu spunea nimic. Nu era ceva normal ca fiica lui să fie atât de tăcută.

O înfăşură în mantia lui groasă, care era puţin mai uscată decât a ei, deşi nu foarte mult. Când ajunseseră pe coastă, fuseseră şi ei prinşi de ploaia torenţială înainte să se întoarcă.

— Cât de rău ai răcit, draga mea? o întrebă el.

— Nu foarte rău, deşi am puţină febră, îi răspunse.

Abia o putea auzi.

— Mama ta o să te îngrijească îndată ce ajungem acasă.

— Ştiu, îi răspunse ea oftând. Dar cine o să aibă grijă de Lincoln dacă o să se îmbolnăvească şi el? Nu are pe nimeni aici care să-i poarte de grijă, în afară de mine.

— Voi avea eu, îi spuse Lachlan fără tragere de inimă.

— Promiţi, tată?

Nu-i plăcea faptul că, deşi era bolnavă, grija ei nu se îndrepta asupra propriei persoane, ci a bărbatului pe care îl iubea. Dumnezeule, cât de mult îşi dorea să fi avut încredere în acest bărbat şi să-i poată oferi ceea ce ea îşi dorea, binecuvântarea lui! Niciodată nu-i refuzase nimic. Desigur, niciodată ea nu-i ceruse ceva care ar fi putut să o pună în pericol.

Capitolul 46

Mai bine de jumătate dintre fraţii MacFearson răciseră în ziua aceea. În ziua următoare, aproape toţi cei din Kregora strănutau. Nu fusese o răceală gravă, dar unii fuseseră mai afectaţi decât alţii. Dureri de cap, febră şi o stare generală proastă. Imediat ce unul dintre ei se simţea mai bine, altul strănuta în direcţia lui şi o lua de la început.

Febra Melissei fusese mai mare decât lăsase ea să se vadă, iar Kimberly insistase ca fiica ei să mai stea câteva zile în pat. Kimberly luă răceala de la ea şi fu şi ea ţintuită la pat, la insistenţele lui Lachlan, care trebuia acum să se asigure că ambele îşi luau medicamentele la timp şi se odihneau. Dar, în ce o privea pe soţia lui, nu era o sarcină uşoară. El nu luă răceala.

Din fericire, răceala lui Lincoln fu uşoară, fără febră, şi îi trecu în câteva zile, astfel încât Lachlan nu fu nevoit să-l îngrijească şi pe el, aşa cum îi promisese Melissei.

De aceea, două zile mai târziu, sfârşiră prin a lua cina împreună, singuri. Nimeni altcineva nu se simţea suficient de bine ca să vină la masă. Lincoln aproape că nu mai vru să intre în salon când îşi dădu seama că aveau să fie numai ei doi.

Lachlan îi observă ezitarea şi spuse:

— Nu te îngrijora. O să discutăm numai despre ce îţi face plăcere sau nu vorbim deloc. Îmi iubesc prea mult stomacul pentru a-l deranja cu discuţii dezagreabile la masă.

Lincoln încuviinţă şi ocupă locul de lângă el.

— Fără cumnaţii dumneavoastră, care îmi analizează fiecare vorbă, încercând să vâneze vreo insultă pentru a mă provoca, o conversaţie normală cred că ar fi bine-venită.

Lachlan zâmbi.

— Ştii că te-am plăcut de prima dată când te-am întâlnit. Obiecţiile mele privind mariajul vostru nu au nicio

legătură cu asta.

— Ştiu. Cum se simte Melissa?

Lui Lachlan îi veni să râdă din nou, căci Lincoln îl întreba asta de fiecare dată când îl vedea, dar se obişnuise cu grija lui excesivă. La urma urmei, nu întreba şi Melissa acelaşi lucru de fiecare dată când se ducea să o vadă? Cei doi nu îşi puteau lua gândul unul de la celălalt.

— Febra a început să scadă, cred că deja i-a trecut. În fine, este destul de bine, deci probabil că o să se ridice din pat cel târziu mâine la amiază.

— Dacă nu, o pot vedea?

— Da, dacă eşti de acord să o vezi din uşă, răspunse Lachlan. Asta nu are nicio legătură cu ce s-a întâmplat, ci doar încerc să evit transmiterea bolii, îl asigură el.

— Am înţeles.

— Bine. Acum, spune-mi despre tine ceva ce nu ştiu.

Lincoln se gândi puţin, apoi îi zise:

— Îmi place să pescuiesc. Şi unchiului meu îi plăcea atât de mult încât şi-a construit un iaz în propria curte. M-a învăţat să pescuiesc la puţin timp după ce m-am mutat în Londra.

— Oh, da, este un sport frumos! Şi mie îmi place.

— Cum să nu vă placă dacă aveţi un lac aşa de încântător în spatele casei?

— Aşa este.

— Mi se pare unul dintre cele mai relaxante moduri de a-ţi petrece timpul.

— Cred că îţi lipseşte, îi spuse Lachlan. Am un set de undiţe. Poţi împrumuta una cât timp eşti aici.

— Vă mulţumesc, sigur voi accepta oferta, răspunse Lincoln. Dar sunt convins că nu astfel de informaţii încercaţi să pescuiţi.

Lachlan izbucni în râs la această aluzie.

— Sunt atât de previzibil?

— Când vine vorba de fiica dumneavoastră, da. Este totuşi ceva ce poate vi s-ar părea interesant în ceea ce mă priveşte.

— Da?

— Poate că vă întrebaţi de ce vorbesc ca un englez, începu Lincoln.

— Ne-ai explicat deja asta, ai spus că profesorii tăi au fost responsabili.

— Nu a fost chiar cea mai corectă explicaţie, ci doar cea mai scurtă.

— Şi versiunea lungă?

— O persoană nu uită limba pe care o învaţă încă de la naştere, iar eu mi-am petrecut primii zece ani din viaţă nu departe de aici. Există încă în mine, la fel de puternică.

— Nu sunt sigur că înţeleg.

— Ceea ce m-a adus aici a fost disciplina. Unchiul meu mi-a găsit un perceptor excelent. Tratând engleza ca pe o nouă limbă, în loc să o consider aceeaşi limbă, dar cu accente diferite, am fost capabil să vorbesc precum cei din jurul meu. Unchiul meu era mulţumit, perceptorul era mulţumit, profesorii erau mulţumiţi. Eu nu eram, dar asta nu conta.

— Lăudabil, dar cred că tot nu ai ajuns la subiect.

Lincoln zâmbi.

— Cred că şi eu sunt la fel de previzibil. Deoarece încă prefer limba pe care am învăţat-o de mic, fiecare cuvânt pe care îl pronunţ este o alegere conştientă.

— Nu este o greşeală din neatenţie?

— Nu.

— Imposibil.

— Nu, de fapt este dificil, dar posibil datorită disciplinei pe care mi-am dezvoltat-o.

Lachlan se încruntă.

— Vrei să-mi spui că disciplina ţi-a folosit şi în alte aspecte ale vieţii? Precum temperamentul tău?

— Într-adevăr.

— Nu, niciun bărbat nu-şi poate controla emoţiile tot timpul, insistă Lachlan.

— Nu spun că nu mă înfurii, replică Lincoln. Totuşi, cred că am simţit emoţiile cu mai multă intensitate în ultima lună, de când fraţii MacFearson au reintrat în viaţa mea, decât mi s-a întâmplat în ultimii zece ani. Ce vreau să

spun este că, dacă mă enervez, probabil nu vă daţi seama.

Lachlan râse la auzul acelor vorbe, dar se opri imediat când îşi dădu seama ce voia Lincoln să spună.

— Aşadar, nu poţi fi provocat? Nu există nicio modalitate de a recrea trecutul pentru a vedea dacă se repetă? Asta vrei să-mi spui?

— Mulţumesc, dar trecutul are multe părţi pe care nu mai vreau să le retrăiesc. Ca să fiu mai clar, durerea. Furia mea nu a mai atins acelaşi punct niciodată. Disperarea însă este aproape să o facă.

Lachlan zâmbi înţelegător.

— Văd că tu crezi cu toată fiinţa ta ceea ce spui. Dar eu sunt genul de om care crede că orice persoană are punctele ei sensibile. Tu ai dovedit-o cu ani în urmă, când erai doar un copil, iar de atunci ai învăţat să-ţi stăpâneşti emoţiile, pentru a nu ţi se mai întâmpla asta. Pe de o parte, mi se pare foarte liniştitor. Pe de altă parte, mă face să-mi fie şi mai greu să iau o decizie.

Lincoln oftă.

— Nu există nicio modalitate de a dovedi că sunt la fel de sănătos ca dumneavoastră.

Lachlan oftă şi el.

— Încep să realizez asta. Dar nu-ţi pierde speranţa, băiete! Trebuie să mă gândesc bine.

Capitolul 47

Melissa era nervoasă pe ea însăşi şi mai ales pe corpul ei, pentru că nu se refăcea după o simplă răceală fel de repede ca de obicei. Nu mai avusese de mulţi ani febră atât mare şi, aşa cum se întâmpla de obicei, temperatura îi creştea peste noapte.

Din nefericire, asta însemna că şi visele ei erau afectate, iar în fiecare noapte când febra era mai mare, avea coşmaruri cu lacul din spatele casei. Unele dintre ele fuseseră de-a dreptul groaznice, trezindu-se plină de

sudoare.

Mai rău, aproape toţi se recuperaseră, dar ea încă trebuia să stea în pat patru zile. Îi ajunsese! Avea să păstreze distanţa faţă de toţi, pentru a nu-i îmbolnăvi, dar nu mai voia să stea în pat.

Poate că ar fi avut mai multă răbdare dacă cei din familia ei ar fi recunoscut că se înşelaseră în privinţa lui Lincoln. Nu ar fi deranjat-o să nu poată ieşi din cameră dacă şi-ar fi putut planifica nunta în timp ce se afla în pat, în loc să stea să se întrebe dacă avea să aibă o nuntă aşa cum visase.

Fuga încă era o posibilitate. Era însă dezamăgitor numai să se gândească la asta. Avea încredere în familia ei. Dacă nu ar fi avut, niciodată nu i-ar fi sugerat lui Lincoln să se întoarcă.

Trebuia să stea de vorbă deschis cu tatăl ei. Nu, de fapt trebuia să vorbească mai întâi cu mama ei. Kimberly ştia dacă Lachlan era aproape de luarea unei decizii.

Înainte de asta, Melissa trebuia să afle ce se mai întâmplase cât timp ea zăcuse în pat şi cum rezistase Lincoln. Se temuse tot timpul că, fără prezenţa ei care să-i dea curaj, din cauza animozităţilor care veneau din toate părţile, el s-ar fi putut gândi să renunţe.

Se duse să-l caute, dar mulţi dintre cei pe care îi întrebase despre el nu-l văzuseră în acea dimineaţă. În final, unul dintre ei ştia şi îi spuse că plecase la pescuit.

— Unde? întrebă ea.

— Unde altundeva?

Îşi muşcă buza. Lacul era numai bun pentru pescuit. Desigur, nu exista niciun dragon acolo. Nu o deranjase niciodată când familia ei mergea cu bărcile pe lac. O deranja însă atunci când mergea tatăl ei, dar el ştia despre visele Melissei şi încerca să nu îi spună când avea chef de pescuit.

Era o zi numai bună pentru pescuit. Soarele strălucea blând. Vremea era perfectă pentru sfârşitul verii, deşi ea încă simţea fiori reci din cauza febrei de care nu reuşise să scape complet.

Spera ca Lincoln să pescuiască pe mal. Erau foarte multe locuri potrivite pentru asta, precum şi la capătul micului debarcader, unde erau legate toate bărcile de pescuit.

Malcom şi Charles se îndreptaseră şi ei către lac când auziseră că Lincoln plecase la pescuit. Ian Şase îi însoţea, pentru a avea grijă ca lucrurile să nu scape de sub control, dacă asta ar fi fost posibil. Ştia că fraţii lui voiau să provoace probleme, mai ales Charles. Era un instigator înnăscut. Nu avea nevoie de Lincoln pentru a demonstra cât de ticălos putea fi, căci se descurca de minime şi singur.

În ceea ce îl privea pe Lincoln, Charlie chiar avea pentru el o listă de insulte pe care o consulta frecvent – atunci când credea că nu-l vedea nimeni tăindu-le pe rând pe cele care nu-l făceau pe Lincoln să reacţioneze. Era foarte hotărât să devină eroul familiei, cel care avea să-l aducă pe Lincoln la capătul răbdării, făcându-l să-şi arate instabilitatea, dacă ar fi existat.

Ajunseră însă târziu. Lincoln se afla deja pe lac, într-una din bărcile de pescuit. Rămaseră însă prin preajmă o vreme, pentru situaţia în care avea să se întoarcă mai devreme, hoinărind pe la debarcader până când ajunseră într-un loc umbros şi se aşezară să se relaxeze. La debarcader, soarele strălucea atât de tare, încât le era imposibil să vadă pe lac. Însă locul ierbos şi umbros pe care îl găsiseră le oferea o vedere clară.

— Mă întreb cine a fost atât de tâmpit să îi spună că a plecat la pescuit? întrebă Ian Şase.

— Să-i spună cui? întrebă Charles.

— Lui Meli. Vine spre debarcader, răspunse Ian, privind în acea direcţie.

— De ce tâmpit? întrebă Malcom curios, uitându-se şi el în aceeaşi direcţie.

— Nu ştii? zise Ian mirat.

— Aş mai fi întrebat acum dacă aş fi ştiut?

— Pentru că se teme foarte tare de lac, îi explică Ian. De ce crezi că nu a mai intrat din momentul acela în care

era să se înece, când era copilă?

— Nu şi-ar mai aminti asta, spuse Charles ironic. Abia ieşise din scutece când s-a întâmplat. Nu se teme să înoate. Mereu şi-a dus verişoarele la iazul din apropierea casei.

— Se teme de lac, neghiobule, nu de înotat, replică Ian. Odată, mi-a mărturisit că ea crede că pe fundul lacului se află... un peşte foarte mare, atât de mare încât ar putea înghiţi o persoană cu totul.

— Peşte? se încruntă Charles.

— Peşte? chicoti Malcom.

Ian îi privi mânios pe amândoi.

— Bine, un dragon, al dracului de mare, pentru a fi mai exact.

Charles se rostogolea pe iarbă de râs, dar Malcom spuse serios:

— Nu glumeşti, aşa-i?

— Da.

— Pare un lucru copilăresc de care trebuia să scape, zise Malcom.

— Da, ştie şi ea asta. Pur şi simplu este ceva de care nu poate scăpa, o frică profundă pe care nu o poate controla, aşa că stă departe de lac.

— Atunci ce face la debarcader, făcându-i cu mâna ticălosului? întrebă Charles.

— Poate că încearcă să-i atragă atenţia, spuse Malcom cu asprime.

Şi chiar reuşise. Lincoln îi făcea şi el cu mâna. Evident, ea nu putea vedea. Încă îl striga şi îi făcea cu mâna, deşi nici el nu o putea auzi. Probabil el îşi dăduse seama că nu îl putea vedea, căci se ridicase în barca lui mică pentru a-i face semn că o observase.

— Trebuie să fii englez pentru a fi atât de prost, remarcă Charles laconic în timp ce priveau cum barca lui Lincoln începu să se clatine nesigur pe apă.

— Sau să fii un bărbat atât de îndrăgostit care ar pune pe primul loc mai degrabă liniştea femeii iubite decât siguranţa lui.

— Prostii! exclamă Charles batjocoritor. Când ai

devenit apărătorul lui?

— Nu sunt apărătorul lui, dar nu cred că este nebun, iar asta este singurul lucru care i se mai impută şi îi împiedică mariajul cu fata. Şi, chiar de-ar fi, în 99% din timp este foarte sănătos sau cel puţin în toată perioada în care noi am fost prezenţi de când ea a început să nutrească astfel de sentimente pentru el. Îl iubeşte…

— Prostii, aşa crede. Curând, o să găsească pe altcineva, odată ce Lachlan pune capăt tărăgănelii ăsteia şi îl dă afară.

— Ţi-a spus cineva ce nenorocit eşti, Charlie? îi replică Ian.

Charles vru să îi dea un pumn lui Ian, dar acesta era foarte iute şi se dădu într-o parte. Charles decise să nu îşi ia revanşa şi-şi aranjă haina pe el nervos. Râsul lui însă sugera că avea să-şi revanşa mai târziu.

— Tu şi Meli sunteţi foarte apropiaţi, sublinie Charles cu răceală. Cum poţi să te gândeşti să-l laşi pe Linc să o aibă?

— Pui greşit întrebarea, îi răspunse Ian.

— Luminează-mă!

— Scuteşte-ne! i-o tăie Ian. Mintea ta nu e făcută pentru a fi luminată.

De data asta, Charles se aruncă asupra lui Ian. Se rostogoliră pe iarbă câţiva metri buni înainte ca Malcom să-i poată despărţi. Amândoi îşi aranjară cu furie hainele de data asta.

Malcom îi opri şi reveni la subiect.

— Deci, care este întrebarea corectă?

— Charles nu ar fi capabil să înţeleagă…

— Eu sunt cel care întreabă acum, nu Charlie, i-o tăie Malcom.

— Foarte bine. M-a întrebat de ce îi permit lui Linc să se apropie de ea. Întrebarea corectă ar fi cum de m-aş putea gândi să-l împiedic când inima ei insistă să-l aibă?

— Nu-mi poţi demonstra că îl iubeşte atât de mult, ripostă Charles, iar în voce i se simţi furia. Femeile sunt foarte capricioase.

— Vrei să spui că Lachlan este un capriciu pentru Kimberly?

— Kimber face excepţie, bombăni Charles.

— Kimber a crescut-o pe Meli.

— Regret să vă întrerup acest schimb de absurdităţi, îi întrerupse Malcom din nou. Dar de ce ţipă Meli?

Cei doi fraţi mai tineri îşi îndreptară privirile spre lac şi spre debarcader. Lincoln, aşa cum bănuiseră, căzuse în apă, deşi barca lui era încă dreaptă, plutind lângă el. Melissa ţipa înspăimântată pe marginea debarcaderului. Deşi nu puteau auzi ce striga din cauza distanţei, era clar că striga după ajutor.

— Crede că se îneacă, spuse Ian.

— Să sperăm!

— Nu este amuzant, Charles. Ar fi mai bine să mergem să o liniştim. Nu cred că poate vedea că este bine şi că încearcă să ajungă la barcă. Soarele străluceşte prea puternic pe lac, iar de acolo de unde se află, nu-l poate vedea. Probabil că nu reuşeşte să vadă decât barca goală.

— O să se urce în barcă înainte să ajungem noi la ea, spuse Malcom.

— Chiar şi aşa, o să se liniştească atunci când o să vadă că venim să o ajutăm.

— Nu cred că mai apucă să facă asta. A sărit!

— La dracu’, spuse Ian disperat. Înoată spre el, vrea să-l salveze singură! Este îngrozită de lac, dar îl iubeşte atât de mult încât s-a aruncat în lac după el. Vezi, Charlie? Voiai o dovadă, ai primit-o!

Charles nu-i răspunse. În schimb, zise:

— S-a scufundat!

Ian sări în picioare şi nu o mai putu vedea pe Meli în apă.

— Înoată pe sub apă, spuse el panicat, de parcă ar fi încercat să se convingă de asta. Asta trebuie să fie.

— Nu, s-a scufundat, de parcă ceva ar fi tras-o la fund.

Ian nu auzi ultima parte. Alerga deja pe mal, spre debarcader, urmându-l pe Malcom, care pornise înaintea

lui. Niciunul dintre ei nu reuşi să ajungă la timp. Erau amândoi prea departe.

Capitolul 48

Kregora era învăluită într-o linişte deplină. Nimeni nu râdea, iar servitorii erau şi ei tăcuţi. Toate conversaţiile erau şoptite. Nimeni nu voia să tulburea liniştea apăsătoare.

Lachlan stătea într-un colţ în camera fiicei lui, cu capul în mâini. Obrajii îi erau umezi, căci lacrimile curgeau neîncetat. Niciodată în viaţa lui nu se simţise atât de neputincios. Nu putuse să-şi ajute fiica. Iar acum nu-şi putea ajuta nici soţia, ale cărei eforturi de a o aduce pe Melissa înapoi îi frângeau inima.

Kimberly îngenunchease la patul Melissei, vorbindu-i de parcă aceasta ar fi putut-o auzi. Ochii Melissei erau deschişi, dar fără viaţă. Erau pustii, goi.

Kimberly se opri un moment din încercarea de a o trezi pe Melissa şi veni să plângă în braţele lui Lachlan. În sfârşit, putea face şi el ceva pentru ea. Suspinele ei însă îl distrugeau. Nu suporta să o vadă atât de îndureratã.

— Este absentă! Are ochii deschişi, dar nu mă poate auzi!

— Doctorul spune că poate să-şi revină!

Spusese, de asemenea, că era posibil să nu-şi revină, dar asta îi mărturisise doar lui Lachlan.

— E din cauza fricii foarte puternice. A fugit de ea şi nu se mai întoarce. Au fost toate coşmarurile ei la un loc. Lac nenorocit! Ar fi trebuit să-l secăm!

— Nu, ar fi trebuit să o băgăm înapoi în lac de prima dată când s-a speriat, în loc să fim atât de indulgenţi şi să o ţinem departe de el.

Lincoln o salvase. Fusese singurul suficient de aproape pentru a face asta, capabil să înoate până la ea şi să o găsească sub apă înainte ca unchii ei să ajungă pentru

a-i ajuta. O trăsese la mal. Crezuseră că murise. Nu respira. Însă eliminase apa din plămâni. În acelaşi timp, ochii ei se deschiseseră, iar de atunci, nu se mai închiseseră. Nu era cu adevărat acolo, nu vedea nimic. Era ca şi cum era inconştientă.

Doctorul spusese că era din cauza şocului, dar nu avea suficient de multă experienţă cu astfel de cazuri pentru a le sugera cum să o vindece. Le vorbise despre câţiva doctori care puteau şti mai multe, deşi nu părea prea optimist nici în această privinţă. Îi sfătuise doar să o ţină la căldură, confortabil, pentru că altceva nu puteau face. Ea însă nu era trează cu adevărat pentru a putea fi îngrijită, hrănită. Dacă nu ieşea din starea asta, sigur avea să piară…

Nu auziră bătaia din uşă. În cele din urmă, Lincoln deschise uşa, neştiind dacă trebuia să atragă sau nu atenţia părinţilor Melissei. Probabil că părea şi el la fel de distrus ca ei. I se spusese şi lui verdictul doctorului. Se simţea amorţit. Era prea greu să accepte că Melissa putea să nu îşi mai revină, era inacceptabil. Nici nu înţelegea care era problema şi de ce se retrăsese în ea, de ce erau toţi atât de speriaţi din cauza ei.

Unchii ei, care aşteptau afară împreună cu el, îi povestiseră despre frica ei de lac şi de ce nu mai intrase niciodată. Un monstru al lacului. Era ceva la care se gândeau copiii, dar gândul acela pe ea nu o părăsise niciodată. Pentru ea, era adevărat. Dacă intra în lac, cu siguranţă murea. Ceea ce făcuse pentru Lincoln îi uimise, iar unii dintre ei îşi reevaluau părerea despre el.

Orele treceau veghind-o, iar părinţii ei păreau să-l ignore. Unchii ei credeau că el nu-i putea auzi atunci când şuşoteau. Lincoln reuşi însă să prindă frânturi din ce discutau – ca de obicei, despre el.

— Îl iubeşte cu adevărat.

— A fost mereu o fată sensibilă. Probabil că a văzut în el ceva ce noi nu am putut vedea.

— La început, nu l-a iubit, dar a fost ceva la acea primă întâlnire care i-a făcut pe amândoi să ştie că vor să

se căsătorească unul cu celălalt. Ea era sigură de asta. El a venit chiar a doua zi să ceară permisiunea de a o curta. Pe atunci, nu era dragoste, era numai atracţie. Ce vă spune asta? Ştiau – fie că a fost soarta sau vreo legătură inexplicabilă –, ştiau că erau făcuţi unul pentru celălalt.

— Ca şi cum, dacă nu ar fi fost trimis în Anglia, s-ar fi întâlnit oricum şi ar fi curtat-o în condiţii normale?

— Da, exact. Legătura exista, numai că s-au găsit mai târziu.

Lincoln nu avea mari speranţe că ei urmau să îşi amintească prea multe din această conversaţie după ce Melissa avea să-şi revină. Pentru că el ştia că urma să îşi revină. Dacă ar fi avut vreo îndoială, probabil că până acum şi-ar fi ieşit din minţi.

— Pot să o văd? îl întrebă pe Lachlan. Vă rog!

Bărbatul încuviinţă din cap, dar nu se mişcă. După o clipă, Lincoln adăugă:

— Singur?

Trecu aproape un minut până când Lachlan încuviinţă din nou. Se ridică şi o ajută şi pe soţia lui să se ridice şi, cu o mână în jurul ei, ieşiră din cameră. Fusese prea distrasă pentru a-l observa. Uşa se închise în urma lor. Lincoln nu se aşteptase la atât de multă intimitate.

Melissa era palidă, dar nu din cauza luminii slabe din încăpere. Chiar era palidă, palidă ca un mort…

Hainele ei ude fuseseră scoase, iar acum purta o cămaşă de noapte albă, cu mâneci lungi şi cu guler, dar care părea confortabilă, dintr-un material moale. Părul îi era uscat şi desprins, acoperind perna, deşi o şuviţă castanie cârlionţată trecea peste pătura albastră, cu care era acoperită până la gât.

Era atât de frumoasă, chiar şi aşa, palidă! Era însă ciudat faptul că ochii ei erau deschişi. Când o adusese înapoi la castel, îl făcuseră să creadă că se simţea bine, fiind doar puţin speriată. Dar erau goi, fără viaţă.

Se aşeză pe marginea patului. Unul din braţe era afară, peste pătură. O luă de mână şi îi duse palma pe obrazul lui, ţinând-o acolo. Mâna ei era rece, iar degetele,

amorţite. Dacă nu ar fi văzut mişcarea pieptului ei în timp ce respira, ar fi crezut că era moartă. Îl făcu să simtă fiori reci în tot corpul.

— Melissa?

Nicio reacţie.

— O să consider că mă auzi, aşa că o să-ţi spun câteva lucruri care ţi se vor părea interesante. Dragonul a murit.

Nicio reacţie. Chiar credea că asta avea să ajute, contase pe ea. Era motivul pentru care mintea ei decisese să se retragă. Poate trebuia să fie mai clar.

— Chiar eu l-am ucis – nu am avut încredere în nimeni altcineva. Nu a fost uşor, dar l-am trimis pe fundul lacului, acolo unde o să putrezească şi de unde nu o să te mai deranjeze vreodată. Ai auzit, Meli? Acum eşti în siguranţă! Chiar credeai că îi voi permite dragonului să te rănească?

Nicio mişcare, nicio clipire. Probabil nu se ascundea de dragon, aşa cum credeau cei mai mulţi. Reuşise să trăiască mult timp cu dragonul. Poate că nu avea un motiv suficient de bun să se întoarcă. I-ar fi putut da cel puţin unul.

— Meli, este timpul să te întorci pentru a ne putea căsători. Părinţii tăi nu se mai opun. Nu fusese suficient de convingător. Am primit binecuvântarea lor. Ne putem căsători îndată ce eşti pregătită.

Degetul ei se mişcă pe tâmpla lui. Inima lui tresări de entuziasm, dar la fel de repede se linişti. Ochii ei încă priveau tavanul, în gol. Fusese numai o mişcare involuntară a muşchilor. Simţea că moare, dar îşi controlă dezamăgirea.

Îi sărută interiorul palmei. Mâna ei se încălzise într-a lui.

— Serios?

O privi în ochi. Vocea ei era slăbită, răguşită, dar şi ea îl privea. Se întorsese. Nu ştia dacă trebuia să plângă sau să râdă, căci simţea că voia să le facă pe ambele. În schimb, strigă de bucurie:

— Da!

Uşa se deschise brusc în spatele lui. Jumătate din membrii familiei intrară. Ascultaseră la uşă, dar nu se aşteptaseră ca Lachlan să o deschidă imediat la auzul strigătului lui Lincoln.

În timp ce Kimberly veni în grabă şi o îmbrăţişă pe Melissa, plângând de fericire, Lachlan îl trase pe Lincoln deoparte şi-l întrebă:

— Cum ai făcut asta?

— Am minţit-o, spuse Lincoln, iar în tonul vocii lui nu se simţea nicio urmă de regret pentru fapta sa. I-am spus că am primit binecuvântarea voastră pentru a ne căsători.

Lachlan se opri un moment pentru a înţelege mai bine, apoi izbucni în râs:

— Nu este o minciună, băiete! Nu am avut nevoie de altă dovadă decât faptul că a intrat în lac pentru tine. Nu pot să neg dragostea voastră. Orice ar fi, fiica mea trebuie să se simtă împlinită!

Lincoln fu fericit să audă asta în cele din urmă, dar nu însemna nimic pe lângă uşurarea că Melissa era din nou printre ei, cu mintea intactă. Nu voise să accepte că se putea ca ea să nu îşi revină, refuzase chiar să se gândească la asta. Şi totuşi, existase acea posibilitate.

Se strecură printre cei care se adunaseră la patul Melissei chiar la timp pentru a-l auzi pe Adam întrebând:

— Ce-i cu vocea asta, scumpa mea?

— Cred că din cauza faptului că am strigat prea mult după ajutor. Este doar puţin răguşită, asta-i tot. Mi-ar prinde bine nişte apă.

— Cred că pentru azi ai avut parte de suficient de multă apă, zise Johnny. Ce-ai zice de o gură de whisky?

— Eu cred că o cauţi cu lumânarea, Johnny, îl avertiză Kimberly pe fratele ei. Mergi şi spune-i bucătăresei că avem nevoie de nişte ceai cu miere. O să-i facă bine.

Plecă fără tragere de inimă, dar găsi imediat un servitor căruia să-i dea sarcina, aşa că se întoarse şi-i anunţă:

— Băutura este pe drum!

— Deci, ce s-a întâmplat? întrebă Adam. Înoţi bine. De

ce te-ai scufundat în apă?

Melissa se înroşi. Culoarea în obraji îi revenise.

— Am simţit ceva care îmi atingea picioarele. Probabil că era fusta, dar mintea mea îmi spunea altceva. Toate coşmarurile mele au fost readuse la viaţă, au părut reale. Cred că am leşinat.

— Apa nu este un loc potrivit în care să leşini, la dracu'! se plânse Ian Şase.

Din cauza fricii, probabil îmbătrânise câţiva ani. Alergase spre Melissa, deşi ştia că nu putea să ajungă la timp. Apoi faptul că ea nu îşi revenise imediat...

— Presupun că nu, zise ea şi îi zâmbi.

— Ţi se pare amuzant?

Îi prinse mâna şi i-o strânse.

— Sunt atât de uşurată că dragonul nu mai există sau că nu ne-a băgat în seamă, încât acum totul mi se pare amuzant.

— Tu crezi în continuare că se află acolo? întrebă Ian Patru mirat.

— Ştiu că nu există niciun dragon. Logic, cu mintea de adult, ştiu asta. Însă copilul din mine refuză să creadă asta. Dar acum glumesc. Ştiu că nu mai există. Linc al meu l-a alungat pentru totdeauna.

Lachlan nu fusese unul dintre cei care stătuseră cu urechea lipită de uşă, aşa că întrebă:

— Şi cum a făcut asta?

— Mi-a zis că l-a omorât.

— Tu îl crezi?

— Da.

Lachlan o privi neîncrezător, iar ea îi zâmbi.

— Depinde ce vrei să crezi, tată. De acum încolo, voi avea în minte imaginea dragonului scufundându-se mort în apă, pentru a se odihni pe fundul lacului. Deşi ştiu că nu a existat niciodată, acum ştie şi copilul din mine.

Capitolul 49

Era foarte ciudat să se afle printre fraţii MacFearson fără ca ei să-l privească încruntaţi. I se părea chiar şi mai ciudat că nici măcar unul nu-l provoca. Lui Lincoln situaţia i se oprea deranjantă şi confuză, mai ales că problema nu se rezolvase. Aveau ei oare să permită sentimentelor Melissei să câştige în faţa temerilor lor asupra fricilor lor, aşa cum părea?

Mulţi dintre fraţii MacFearson se întorseseră acasă acum, când Lachlan îi anunţase pe toţi că îi dăduse binecuvântarea lui Lincoln. O parte din ei rămăseseră însă la Kregora şi probabil aveau să rămână acolo până după nuntă. Oare pentru că încă nu aveau încredere în el? Sau pentru că nu aveau soţii sau iubite la care să se întoarcă, iar atmosfera era mai antrenantă la Kregora?

Lincoln nu spuse nimic despre schimbarea atitudinii lor, dar se părea că deja îl acceptaseră în familie, exact aşa cum spuseseră că avea să se întâmple dacă se însura cu nepoata lor. Nu se căsătoriseră încă, dar, având binecuvântarea lui MacGregor, în ochii lor aşa părea. Aşadar, de acum era unul de-ai lor. Ce noroc!

Ranchiuna lui nu avea să fie însă uitată cu uşurinţă. Era convins de asta. El fusese bătut mai rău, nu ei. El îşi pierduse cel mai bun prieten, nu ei. Din punctul lui de vedere, ei scăpaseră de o pacoste. El îşi pierduse prietenul, casă, mama.

Nu, era sigur că nu avea să uite ori să ierte asta. Apoi, după ce câteva zile mai târziu Dougall îl abordă, nu mai fu atât de sigur.

Era pentru prima dată când se afla numai el cu vechiul lui prieten din copilărie. Înainte să se retragă în camera lui, avusese o discuţie în salon cu Lachlan. Acesta îi povestise despre planurile de nuntă pe care Melissa şi mama ei le făceau, înainte de a merge şi el la culcare.

Melissei i se ordonase să rămână în pat toată ziua. Deşi coborâse de câteva ori, efortul o obosise. Era încă slăbită din cauza episodului care o adusese atât de aproape de moarte.

Când observă că era obosită, Lachlan o trimisese direct în pat, spre supărarea ei. Astfel, Lincoln nu avea prea multe ocazii să-i vorbească. Părinţii ei nu aveau să accepte să intre în camera ei, aşa cum făcuseră, în mod excepţional, în ziua în care fusese aproape de moarte, nu până ce nu aveau să se căsătorească.

Lincoln bău un coniac înainte să meargă şi el în camera lui. Răceala revenise după baia din lac. Acum însă îi trecuse. Bău coniacul înainte de culcare pentru a fi sigur că avea să adoarmă imediat, astfel încât să fie suficient de odihnit pentru ce avea să urmeze.

Dougall apăru în salon imediat după ce Lachlan ieşi, ca şi cum ar fi aşteptat în apropiere pentru acest moment. Stătea în uşă, nefiind probabil foarte convins dacă trebuia să-l abordeze sau nu. Lincoln aproape că văzu cum devenea din ce în ce mai sigur pe el în timp ce se îndrepta spre şemineul lângă care stătea. Orice avea în minte, era foarte hotărât.

— Mă întreb dacă putem fi prieteni din nou, spuse Dougall, fără niciun fel de introducere.

— Nu.

Dougall se întoarse, fiind vizibil dezamăgit. Apoi îl întrebă:

— Crezi că te vei putea răzgândi vreodată?

— Nu.

Dougall oftă şi se întoarse să iasă.

Lincoln spuse tare:

— Tu chiar crezi tot ce ţi se spune?

Dougall se întoarse iar spre el, zâmbind larg.

— Râzi de mine?

— Sigur că nu.

— Oh, eşti la fel de rău! Niciodată nu am ştiut când să te cred.

— Ba ştii, răspunse Lincoln. Îţi lipseşte doar antrenamentul.

— Voiam să te felicit. Nu există domnişoară mai frumoasă decât Meli a noastră. Nici nu ştii cât de norocos eşti că s-a îndrăgostit de tine!

— Şi eu am ajuns la concluzia asta cu ceva vreme în urmă. Lincoln îi zâmbi. Te-ai însurat?

— Nu, numai câţiva dintre fraţii mei au făcut-o. În ceea ce mă priveşte, nu pot găsi o fată care să-mi suporte familia sau pe mine mai mult de câteva zile, zise Dougall zâmbind. Am însă un fiu.

Lincoln păru mirat.

— Urmezi exemplul tatălui tău?

— Nu chiar. Nici nu sunt sigur că este al meu, deşi mi-ar plăcea să cred că da. Seamănă cu mine.

— Ce are de spus mama lui în privinţa asta? îl întrebă Lincoln.

— Neagă.

— Dar tu te îndoieşti de ea? De ce?

— Deoarece mă urăşte. Şi era deja măritată atunci când noi…

Lincoln, ridică o sprânceană.

— Seduci femei măritate, Dougi?

— Nu, nu ştiam că deja era măritată, insistă Dougall, înroşindu-se puţin. Când mă interesează o fată, cumva aflu lucrurile astea. Dar ea a fost cea care a început totul. Şi nu mă laud, îl asigură Dougall zâmbind. A fost singura fată care m-a privit astfel. Nu am fizicul pe care cei mai mulţi dintre fraţii mei îl au. Eu mai degrabă semăn cu mama decât cu MacFearson.

În comparaţie cu restul sălbaticilor, Dougall părea un bărbat obişnuit. Iar dacă nu era asemuit cu ei, era un atrăgător în felul lui. Totuşi, în acea zonă din Highlands, avea să fie comparat cu ei. Pur şi simplu era inevitabil pentru că existau prea mulţi MacFearson cu care să fie comparat, iar în situaţia asta el era mereu dezavantajat.

— S-a întâmplat la o petrecere dată de MacGregor, continuă Dougall. Organizează de câteva ori nişte petreceri de neuitat. Iar ea locuieşte aici, adăugă el în şoaptă, ca şi cum ar fi crezut că stătea şi asculta la uşă. În acea noapte, toată lumea era puţin ameţită.

Dougall îi explică în detaliu acea noapte păcătoasă petrecută cu o femeie măritată. Era ca şi cum îşi petrecuse

ultimii nouăsprezece ani fără să se confeseze cuiva, ceea ce putea fi adevărat. Fraţii lui îl protejau cu îndârjire, dar nu fusese apropiat de niciunul dintre ei.

Îşi petrecură jumătate de noapte punându-se la curent cu ce se petrecuse în viaţa lor, aşa cum făceau prietenii vechi. Diferenţa era că prietenia lor fusese întreruptă mai degrabă violent. Dar pe Lincoln îl aştepta acum atât de multă fericire în viaţă, încât putea să ignore rănile din trecut.

Capitolul 50

Este o problemă serioasă să fii singurul copil la părinţi. În cazul Melissei, cel mai mic semn de boală era exagerat de părinţii ei, care nu aveau alt copil pe care să-l cocoloşească şi pentru care să-şi facă griji. Nu era prima dată când fusese obligată să stea în convalescenţă mai mult decât trebuia. Spera că avea să fie ultima oară şi că Lincoln nu îşi luase notiţe de la părinţii ei despre cum să aibă grijă de ea.

I se spusese de multe ori că era un pacient dezagreabil. Probabil că era din cauza faptului că o enerva să fie cocoloşită. Acum nu mai exista nimic în viaţa ei care să o supere, iar toate problemele se rezolvaseră de la sine sau aveau să se rezolve îndată ce se căsătorea.

Putea să-i poarte pică tatălui ei pentru că trebuise să fie aproape de moarte ca el să-şi schimbe părerea. Totuşi, nu îl pizmuia. Era prea fericită că familia ei îl acceptase pe Lincoln pentru a mai analiza ceea ce făcuseră. Îşi dorea ca ei să-şi găsească, în cele din urmă, liniştea.

Cedaseră cu eleganţă, dar neîncrezători. Cu toate acestea, avea sentimentul că mereu îl priveau pe Lincoln cu mai multă atenţie decât era necesar. În cele din urmă, el avea să observe şi să le poarte pică.

Era ursuză şi nu mai scăpa de această stare, având un amalgam de sentimente din cauza lipsei de experienţă.

Nunta ei urma să aibă loc peste patru săptămâni, prea târziu având în vedere că ea îşi dorea deja să împartă patul cu Lincoln. De fiecare dată când îl găsea singur, nici nu apuca să se apropie de el că apărea cineva. Erau prea mulţi oameni în Kregora. Se simţea frustrată.

De fiecare dată când o vedea, tatăl ei îi pipăia fruntea. Îi îndepărta mâna imediat, dar asta nu-l făcea decât să o trimită pe Kimberly să se asigure că nu mai avea febră. Iar mâna unei mame îngrijorate nu o poţi înlătura.

Melissa primi scrisoarea în acea dimineaţă. Îi oferi o scuză suficient de bună pentru a-l căuta pe Lincoln. Acum însă nu mai avea nevoie de scuze, deşi încă nu li se îngăduia să aibă parte de intimitate.

Ea nu avea un însoţitor oficial, dar, dacă nu se aflau mereu în vizorul cuiva, tatăl ei ar fi vrut să ştie de ce. Puteau însă vorbi în privat atât timp cât nu ar fi încercat să se furişeze undeva pentru asta.

Îl găsi la grajduri. Calul lui fusese găsit şi adus înapoi în urmă cu câteva zile, dar era puţin cam greu de stăpânit după ce hoinărise aiurea. Băieţii care lucrau la grajduri ezitau să se apropie de armăsar, căci părea să se repeadă la oricine se apropia de el, aşa că Lincoln trebuia să îl liniştească.

Rămase acolo câteva minute privindu-l, înainte ca el să-i remarce prezenţa. Ian Trei era şi el la grajduri, având grijă de calul lui. O salută când o văzu intrând, dar nu se apropie. Avea să-i ignore sau cel puţin aşa îi dădu de înţeles. Oricum ar fi fost, era suficient de departe pentru a nu le auzi conversaţia.

Lincoln încă nu-i observase prezenţa, iar ea se bucura să-l privească. Îşi dăduse haina jos şi îşi suflecase mânecile până la coate. Sudoarea îi se prelingea pe tâmple, apoi cădea pe cămaşa albă. Avea nevoie să se tundă. Începuse să i se onduleze părul pe la umeri.

Nu-l văzuse niciodată atât de… scoţian. Tatăl ei nu ar fi ezitat niciodată să pună osul la treabă şi să se murdărească alături de muncitori. Lorzii englezi nu ar fi făcut asta.

— Ai mai făcut asta înainte? întrebă ea în cele din urmă. Am crezut că un lord ca tine ar lăsa asta pe mâna grăjdarilor.

Pe faţa lui citi încântarea la vederea ei. Îi zâmbi, continuând să-şi facă treaba. Îşi şterse fruntea cu braţul pentru a îndepărta sudoarea. Având mânecile suflecate, nu făcu decât să o întindă.

— Îmi plac caii, iar pe acesta îl am de mulţi ani, îi spuse el. Acasă am câţiva grăjdari obişnuiţi cu el şi cu toanele lui, iar când nu sunt ei, da, eu devin responsabil. Şi nu mă deranjează. Mai degrabă mă relaxează.

Ea îşi aşeză coatele pe un par al boxei unde se afla el, şi-l întrebă:

— Şi de ce îţi plac armăsarii?

Ridică din umeri şi continuă să perie animalul.

— Nu ştiu. Poate pentru că îmi place să-i testez voinţa şi să văd cine pe cine domină.

— Ştie cine este stăpânul?

Lincoln îi zâmbi.

— Îmi place să cred că ştie. Uneori, sunt sigur că doar mă tolerează. Acum spune-mi, ce te aduce la grajduri?

— Oh, era să uit. Am o scrisoare de la mătuşa ta Henriette, în care te anunţă că mama ta s-a întors acasă. Nu ştiu de ce mi-a trimis-o mie, şi nu ţie.

Îi observă imediat schimbarea de atitudine. Lumina din ochii lui dispăru. Gura i se încleştă, iar expresia îi deveni dură. Tonul vocii lui, atunci când îi răspunse, fu aproape glacial.

— Poate pentru că ştie că nu-mi pasă câtuşi de puţin, îi sugeră el.

Melissa alese să-i ignore schimbarea de atitudine şi remarcă simplu:

— Hm, poate crede că acum, că suntem ca şi căsătoriţi, mi s-ar părea interesantă vestea.

— De ce?

— În cazul în care aş vrea să o vizitez.

— Nu o vei face.

Enervată, îşi puse mâinile în şolduri.

— Nu-mi spune ce să fac!

O privi mirat.

— O să avem prima noastră ceartă de proaspăt căsătoriţi chiar înainte de a ne căsători?

În loc să-i răspundă, ea abordă direct subiectul:

— Credeai că nu trebuie să vorbim niciodată despre asta, având în vedere că o să fie soacra mea? Parcă voiai să laşi în urmă resentimentele, îi aminti ea. Spuneai că de asta ai venit în Scoţia.

— Nu a funcţionat. A fost şi mai rău când am văzut-o. Acum, că te am pe tine, oricum nu mai contează.

— Pentru mine contează.

— De ce?

— Pentru că o să fie un membru al familiei mele, spuse ea, subliniind ceva ce era de altfel evident.

— În cazul ei, ai putea să faci abstracţie.

— Să fac abstracţie de una dintre bunicile copiilor mei? Nu prea cred.

Lincoln păru deranjat şi surprins în acelaşi timp.

— Deja te gândeşti la copii?

— Desigur!

— Şi cam la câţi te gândeşti?

Ea râse, ghicindu-i gândurile.

— Cu siguranţă, nu la 16. Trei sau patru ar fi însă suficient. Şi nu schimba subiectul! Mama ta o să fie invitată la întâlnirile de familie. Dacă nu o s-o invit eu, o s-o facă mama. Acestea sunt momente de bucurie şi de distracţie. Dacă o să participe la ele, o să te deranjeze de fiecare dată?

Tonul lui deveni iar glacial:

— Evident, unele lucruri nu pot fi evitate. O să supravieţuiesc.

— I-ai dat vreodată ocazia să-ţi ceară scuze? întrebă ea.

— De curând, a avut destul de multe ocazii.

— Oare? Dacă ai fost atât de dur şi de inabordabil ca acum, n-aş prea zice.

El oftă.

— Ce vrei să fac? Să o iert că m-a abandonat? M-a alungat, Melissa. Efectiv m-a dat fratelui ei să mă crească.

— Ea ştie ce părere ai despre asta?

— Ştie că o dispreţuiesc.

— Asta este problema, Linc. Nu o dispreţuieşti deloc. O iubeşti atât de mult! De aceea te doare aşa de tare. Asta este durerea de care trebuie să te eliberezi.

Capitolul 51

Melissa nu se lăsă până ce nu-l convinse pe Lincoln să-şi întâlnească mama. Fu nevoie de câteva ore bune până când îl făcu să renunţe la încăpăţânare. De asemenea, trebui să-i promită că avea să meargă cu el. Asta însă presupunea încă un însoţitor.

Jamie se oferi să meargă cu ei. La fel şi Neill. Plecară imediat după prânz. Deşi Melissa mergea cu el, nu ştia exact ce ar fi putut face pentru a-l ajuta. Problema trebuia rezolvată între mamă şi fiu. Şi trebuia să existe o cale pentru a-şi vindeca aceste răni.

Melissa nu ştia exact la ce spera. Desigur, Lincoln avea un motiv întemeiat să fie supărat. Însă un simplu „îmi pare rău!” ar fi putut face minuni. Asta presupunând că mama lui regreta, ceea ce însemna mult. Dacă nu regreta, această călătorie, care se voia a fi una a împăcării, avea să fie în van. Eleanor Ross nu părea însă o mamă nepăsătoare. În puţinele ocazii în care Melissa o întâlnise, păruse liniştită, modestă, purtând în ea multă suferinţă.

Era pentru prima dată când Melissa vedea locul unde se născuse Lincoln. Era o casă obişnuită, deşi foarte mare, iar detaliile atente trădau un proprietar înstărit. Probabil că odată fusese un loc fericit. Acum poate doar imaginaţia ei o făcuse să-i pară un loc de doliu.

Se opriră pe un deal din faţa casei pentru a-l aştepta pe Jamie, care rămăsese în urmă. Neill părea mai degrabă neliniştit privind spre casa din faţa lui.

— Eu şi Jamie nu trebuie să ne întâlnim cu mama ta, nu, Linc? întrebă el.

— Nu, puteţi aştepta afară. Mă îndoiesc că o să dureze prea mult.

Melissa însă nu avea să lase lucrurile astfel.

— De ce nu vreţi să o întâlniţi?

— Ultima oară când am văzut-o, părea nebună de legat, strigând ca o vrăjitoare. Iartă-mă, Linc, dar noi, cei care am văzut-o aşa, ne-am gândit că este o boală în familie, că şi ea era la fel de nebună ca tine.

Lincoln îl privi nedumerit. Melissa era nervoasă pentru că aflase asta abia acum, când mai aveau puţin şi ajungeau.

— Despre ce naiba vorbeşti? Când s-a întâmplat asta?

— După ce l-am bătut pe Linc a doua oară, cred. A dat năvală în casa noastră şi a început să strige la tata. El nu ştia cum să reacţioneze, pentru că nu aflase de întâmplarea cu Linc. Dar ştii cum e, reacţionează mai greu. Faptul că stătea acolo holbându-se la ea a îndârjit-o şi mai tare. L-a acuzat că era cel mai rău tată de pe pământ, că nu ştiuse să crească nişte sălbatici.

Melissa îşi îndreptă privirea spre Lincoln. Pe faţa lui nu se citea însă nimic. El nu avea să-l întrebe pe Neill despre asta. Însă ea îşi aminti că una dintre nemulţumirile lui fusese că mama lui nu făcuse nimic pentru a opri conflictul. Se părea că încercase, dar fără rezultat.

Bunicului ei nu îi picase bine să fie acuzat în propria casă. Nu suportase niciodată ca fiii lui să fie criticaţi. Se întreba însă de ce nu aflaseră asta până atunci.

— Ce a făcut bunicul?

— A făcut ce i s-a cerut.

— Serios?

— Da, probabil din cauza lacrimilor, spuse Neill. Înainte să fugă spre casă, a început să plângă. Ne-a spus tuturor să stăm departe de Linc.

— Dar nu aţi făcut asta.

— Meli, niciunul dintre noi nu l-a căutat pe Linc pentru a-i face rău. De fiecare dată, el era cel care venea la noi. Şi,

după ce ne-a avertizat tata să stăm departe de el, noi chiar am încercat să facem asta. Oricum, deciseserăm să îl evităm. Faptul că mama lui a venit la noi nu a schimbat lucrurile. Tot ce s-a întâmplat după asta a fost din vina lui Linc. Pur şi simplu, nu putea renunţa.

— Suficient! spuse Lincoln pe un ton glacial. A trecut. Hai să terminăm odată cu asta!

Coborî dealul fără să-i aştepte. Melissa oftă şi le spuse lui Neill şi lui Jamie, care îi ajunse din urmă:

— Nu-l luaţi în seamă. În tot timpul acesta, el a crezut că, dacă mama lui l-ar fi înfruntat pe tatăl vostru, totul s-ar fi rezolvat. Nu ştia că ea a încercat să facă asta.

— Adevărat, dar oricum nu a rezolvat nimic, răspunse Neill.

— Exact.

Îl urmară pe Lincoln către casă, Melissa simţindu-se puţin emoţionată. Dacă Lincoln se înşelase în privinţa eforturilor mamei sale de a-l proteja, oare în ce altă privinţă se mai înşelase? Oare îl forţase să vină acolo şi să descopere că în tot timpul acesta el învinovăţise persoana greşită?

Lincoln aştepta deja în salon. Neill rămase afară. Jamie o însoţi pe Melissa şi se tot plimba pe hol, dar plecă imediat ce Eleanor apăru.

Lincoln se tot învârtea în faţa şemineului. Nervos? Sau nerăbdător?

— O să fie bine! încerca Melissa să-l convingă, deşi acum nici ea nu mai credea asta.

El nu-i răspunse, apoi Eleanor intră în încăpere. Părea pregătită, de parcă ar fi ştiut de ce veniseră.

Totuşi, îi zâmbi Melissei, dacă mişcarea aceea imperceptibilă a buzelor putea fi numită zâmbet.

— Ce surpriză plăcută! Aţi stabilit deja data?

— Da, răspunse Melissa. Într-o lună. Veţi veni, sper!

— Cu siguranţă, dacă nu-l deranjează pe Lincoln.

Iată problema înfăţişându-se! Eleanor nu voise să deschidă subiectul şi păli uşor din cauza faptului că fusese atât de directă. Şi Lincoln fu surprins de vorbele ei. Pur şi

simplu, o fixă cu privirea.

Eleanor se aşeză.

— Nu am vrut să spun asta.

Lincoln nu avea să-i permită să treacă peste acel subiect.

— Atunci ce? Dacă o să ai timp? Dacă nu ai altceva de făcut, atunci vii? Sau pur şi simplu nu ai avut timp suficient pentru a refuza invitaţia?

— De ce anume mă acuzi?

— De lipsa interesului. La urma urmei, este nunta unicului tău fiu, un fiu pentru care ţi-ai pierdut interesul cu mult timp în urmă.

Apoi se întoarse şi nu văzu cât de şocată era Eleanor. Dar şi el suferea şi cu greu rostise acele cuvinte. Melissa nu putea suporta. Se temea că totul avea să se sfârşească mai rău decât fusese. Şi era vina ei pentru că îl convinsese să vină acolo pentru a o confrunta.

Era gata să sugereze să plece, când Eleanor spuse cu durere în glas:

— Niciodată nu am încetat să te iubesc, Lincoln. Dacă asta ai crezut, atunci te-ai înşelat.

El se întoarse brusc şi mârâi:

— La naiba, ce altceva puteam să cred? Nu m-ai luat, m-ai dat! M-ai alungat departe de casă şi de tine.

— Nu am avut altă soluţie.

— Ai fi putut veni cu mine.

— Nu, nu aş fi putut.

— De ce?

— Eu… nu pot să-ţi spun.

— De ce?

— Am făcut o promisiune.

— Prostii! Dumnezeule, ar fi trebuit să ştiu că nu o să primesc niciun răspuns de la tine.

Se îndreptă spre uşă. Eleanor strigă:

— Aşteaptă! Aşază-te! Este timpul să afli totul.

Lincoln se opri, dar nu se aşeză. Rămase în uşă, plin de atâta furie şi durere încât Eleanor trebui să privească în altă parte pentru a putea continua.

— Când fraţii MacFearson te-au adus acasă, bătut şi inconştient, şi mi-au spus ce s-a întâmplat, mi-au zis că asta a fost tot. Nu am avut niciun motiv să nu îi cred. Am trimis după doctor. Aveai câteva oase rupte, câteva tăieturi serioase şi prea multe vânătăi pentru a le putea număra. Din cauza loviturii puternice pe care ai încasat-o, nu ai putut auzi o vreme cu urechea stângă.

— Nu-mi spui nimic din ce nu ştiu, în afara faptului că fraţii MacFearson m-au adus acasă după prima bătaie. Nu am ştiut niciodată cum am ajuns acasă.

— Nu-ţi aminteşti că nu mi-ai dat ascultare? Ţi-am ordonat să stai departe de ei, dar te tot furişai şi mergeai la ei. Nici măcar faptul că te-am încuiat în casă nu a funcţionat. Nu te mai puteam controla.

— Deci pentru nu mă puteai controla trebuia să scapi de mine? îi spuse el.

— Nu! Te omorai singur. De fiecare dată când veneai acasă, erai şi mai grav rănit, iar eu nu reuşeam nicicum să rezolv situaţia. Acum ştiu că din cauza febrei te comportai aşa de ciudat, dar atunci…

— Ce febră?

— Ai avut o infecţie, de fapt, mai multe. Urechea era cel mai grav afectată. În a treia zi, ai avut o febră îngrozitoare. Doctorul a încercat diferite medicamente, dar nimic nu a reuşit să o scadă. Ai suferit prea mult şi nu te-ai putut odihni pentru a-ţi reveni. Nici măcar tratamentul împotriva durerii nu a funcţionat în totalitate, ci te-a făcut să crezi că eşti suficient de bine încât să ieşi afară. Ţi-a întunecat judecata. În jumătate din timp, ai delirat.

Melissa se holba la Eleanor. O febră. Un lucru atât de simplu, dar nimeni nu ghicise.

— Ca şi cum ar fi fost nebun? spuse ea.

— Nu-mi place acest cuvânt, spuse Eleanor încruntată.

— Nici mie nu îmi place, dar l-au acuzat că atunci era nebun, înseamnă că febra l-a făcut să se comporte astfel?

— Asta şi multele medicamente care nu aveau efect şi care nu ar fi trebuit să-i fi fost date în acelaşi timp. Era să-l

împuşc pe doctor când am realizat că îl trata pe Lincoln cu medicamente care încă nu fuseseră aprobate, ca şi cum ar fi făcut experimente pe el. Faptul că, până la urmă, febra l-a băgat pe Lincoln în comă a fost aproape o binecuvântare. Mă înspăimânta, în acelaşi timp, dar, l-am lăsat să se vindece natural.

— Deci, nu i-ai dat somnifere pentru a-l ţine în pat aproape o lună?

— Dumnezeule, nu! Am încercat, însă nu au avut efect. Durerea era prea puternică, iar eu am refuzat să-l las pe doctor să folosească doze mai mari.

— Cât timp a fost inconştient?

— Aproximativ trei săptămâni. În tot acel timp, am ţinut legătura cu fratele meu, Richard. A fost de acord să-l ia la el pe Lincoln, pentru un an sau doi.

— Aşa numeşti tu timpul pe care l-am petrecut acolo?

Vocea lui Lincoln se mai calmase, dar tot era plină de amărăciune. Ar fi trebuit să fie uşurat, i se confirmase, în sfârşit, că nu fusese nebun, ci că de vină fusese o febră obişnuită. Melissa, cu siguranţă, se simţea uşurată. Asta avea să-i liniştească definitiv familia.

— Atât ar fi trebuit să dureze şederea ta în Anglia, îi răspunse Eleanor. Apoi Richard a descoperit că nu mai poate avea copii şi mi-a spus că voia să fii moştenitorul lui. M-a convins că avea să fie mai bine pentru tine să rămâi acolo. Nu a făcut-o în mod deliberat, a fost foarte subtil. Nici nu cred că realizase cât de egoiste erau motivele lui. Ţinea la tine foarte mult, îţi dorea numai binele şi credea că te poate creşte mai bine decât aş fi făcut-o eu. În această privinţă, avea dreptate. Eram prea izolaţi aici, iar fără tatăl tău... Aveai nevoie de un bărbat în viaţa ta care să te îndrume.

— Dar ce te-a determinat să mă trimiţi la el? Faptul că nu ţi-am dat ascultare când aveam febră?

— Lincoln, tu chiar nu-ţi aminteşti cum erai înainte de asta? îl întrebă Eleanor. După moartea tatălui tău, erai de nestăpânit. Încălcai regulile chiar înainte de acea febră.

— De unde ştii? îi răspunse el aspru. Stăteai mereu

închisă în camera ta, nu erai niciodată acolo pentru mine.

— Ştiu că nu te mai puteam controla, îi spuse ea. Acea febră nu a făcut decât să îmi confirme asta. Ştiam, de asemenea, că era vina mea, pentru că nu aveam suficient timp pentru tine. Ştiu că nu am niciun drept să-ţi cer să mă ierţi. Atunci, chiar am crezut că pentru tine cel mai bine era să locuieşti cu unchiul tău, deşi aş fi preferat să rămâi aici, cu mine. Mi-am ignorat propriile dorinţe pentru a face ce era mai bine pentru tine.

— Dar nu a fost aşa. Când tata a murit, era ca şi cum ai fi murit şi tu, atât de puţină atenţie îmi ofereai.

Eleanor începu să plângă.

— A trebuit să fac o alegere, Lincoln, una dintre cele mai grele. A trebuit să aleg între tine şi tatăl tău.

— Ca să poţi să-l plângi fără să fii deranjată? îi spuse el ironic.

— Ca să pot avea grijă de el.

Lincoln încremeni.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— M-a pus să-i promit că nu o să-ţi spun niciodată ţie sau altcuiva, şi nu am făcut-o cât a fost în viaţă, dar… el nu a murit atunci, Lincoln. A murit în urmă cu doi ani.

Capitolul 52

Lincoln se aşeză. Era în stare de şoc. Iar Melissa era uluită. Niciodată nu se gândise că asemenea secrete negre aveau să fie dezvăluite. Aproape că se temea să audă mai mult, se temea pentru Lincoln. Lumea lui se întorsese cu susul în jos. În toţi anii aceştia, tatăl lui fusese în viaţă? Probabil că era devastat la gândul că i se ascunsese un asemenea lucru atâta vreme. Şi chiar aşa părea, devastat peste măsură.

— De ce? întrebă el în cele din urmă. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Eleanor plângea.

— Accidentul i-a distrus trupul şi mintea. Fusese zdrobit de-a dreptul. A rămas paralizat de la gât în jos şi nu a mai putut să meargă niciodată. Nici măcar nu-şi putea ridica mâna pentru a se hrăni singur.

— Un motiv în plus ca toată familia să-i stea alături.

— El nu a văzut lucrurile astfel, Lincoln. A fost decizia lui. Când a realizat cât de grav fusese rănit, şi-a dorit să moară, m-a implorat să îl omor. Nu am putut să o fac. L-am iubit atât de mult, şi am fost egoistă, nu voiam să-l pierd definitiv. El a acceptat asta, dar, în schimb, m-a pus să-i promit că o să anunţ moartea lui, că o să organizez chiar şi o înmormântare.

— Ce vrei să spui?

— Rănile de la cap îi furaseră chiar şi identitatea, îi explică ea. Avea scurte perioade când era cu adevărat conştient, când putea vorbi, când amintirile lui erau intacte. Într-unul dintre aceste momente, a insistat să-ţi spun că a murit. Dar în restul timpului – cea mai mare parte a timpului –, nu avea nicio amintire, absolut niciuna.

— Amnezie? întrebă Melissa.

— Nu chiar.

— Atunci nu şi-a creat o nouă identitate? spuse Melissa.

— Nu, mi-aş fi dorit atât de mult să o fi făcut, dar când nu era el însuşi, nu recunoştea practic nimic. Era ca şi cum ar fi fost permanent ameţit. Putea să deschidă ochii, să mestece mâncarea dacă i-o băgăm în gură. Nu ştia însă cine eram, nici cine era el. Doctorul spunea că, atunci când era în starea aceea, nu avea niciun gând activ. Nu vorbea. Era ca şi cum nu ştia cum să o facă.

— Tot nu înţeleg de ce a vrut ca pentru restul lumii să fie mort, spuse Lincoln.

— Nu pentru lume. Nu-i păsa dacă alţii aflau că fusese schilodit. Nu voia ca tu să ştii, iar singura cale să facă asta era ca şi ceilalţi să creadă că murise.

— Dar de ce?

— Nu suporta să-l vezi astfel. A fost un bărbat mândru. Voia să ţi-l aminteşti aşa cum fusese, nu cum

devenise.

— Deci m-a privat de el complet, pentru totdeauna? întrebă Lincoln, cu durere în glas.

— Încearcă să înţelegi, Lincoln. A luat această decizie imediat după accident, când avea dureri cumplite. Realizase însă cât de afectată îi fusese mintea, că urmau să fie perioade când nu avea să fie el însuşi. Se gândise că oricum nu avea să fie acolo pentru tine. Şi cumva, a avut dreptate. Perioadele în care era el însuşi erau atât de scurte încât, dacă nu m-aş fi aflat în cameră lângă el atunci când se întâmpla, le ratam.

Lincoln păli când îşi dădu seama:

— De aceea erai mereu închisă în camera ta? Era acolo?

— Da! Numai două persoane ştiau că el era încă în viaţă, doctorul şi valetul, care i-au fost atât de devotaţi încât au rămas să mă ajute să-l îngrijesc.

— Dar atât de mulţi ani... L-ai ţinut departe de mine mai bine de jumătate din viaţa mea!

— Am încercat de multe ori să-l fac să se răzgândească. Însă, de-a lungul anilor, situaţia lui s-a înrăutăţit. Momentele în care era lucid deveniseră din ce în ce mai scurte. Astfel, şi-a păstrat decizia, niciodată nu a vrut să se răzgândească. Nu aveai să îl vezi niciodată astfel, nici măcar să ştii că se afla în starea aia. În cele din urmă, s-a dus. Dacă nu ar fi fost de la început un bărbat atât de puternic, niciodată nu ar fi rezistat atât de mult timp.

— De ce nu mi-ai spus acum doi ani, când a murit?

— Deoarece promisiunea pe care i-am făcut-o trebuia să fie pentru totdeauna, îi răspunse Eleanor. Nu aş fi încălcat-o nici acum dacă... A fost o promisiune pe care nu ar fi trebuit să o fac niciodată. Nu am fost niciodată de acord cu ea, dar a trebuit să-i respect dorinţele.

— De aceea m-ai trimis departe? vru el să ştie. Pentru a nu afla?

— Ai devenit foarte curios, voiai să ştii de îmi încuiam uşa.

Te-am prins de mai multe ori pe holuri, cercetând. Dar acesta a fost doar un motiv. Am hotărât să pleci în special din cauza lipsei tale de disciplină, pentru că deveniseşi foarte greu de controlat. Era vina mea, deoarece nu puteam să petrec mai mult timp cu tine. Îţi lipsea îndrumarea unui bărbat, de aceea am crezut că Richard te-ar putea ajuta, cel puţin câţiva ani, şi de aceea discutaserăm această posibilitate înainte să ai probleme cu fraţii MacFearson. Episodul acela doar mi-a confirmat că aveai nevoie de prezenţa unui bărbat în viaţa ta.

— Ai fi putut găsi mai mult timp pentru mine, îi reproşă Lincoln.

— Asta este decizia pe care am luat-o, îi răspunse Eleanor cu tristeţe. Tu sau tatăl tău. Când era lucid, trebuia să fiu acolo, eram tot ce avea.

— Iar tu erai tot ce eu aveam!

— Ştiu. Eleanor începu să plângă iar. Nu crezi că regret? Mai este un motiv pentru care te-am trimis la Richard. El avea timp pentru tine. Te voia. Ai devenit ca un fiu pentru el. După câţiva ani, am încercat să te recuperez, chiar dacă asta ar fi însemnat să distrug progresul pe care l-ai făcut acolo. Am fost egoistă. Îmi lipseai atât de mult! Dar atunci, nu ai mai vrut să vii acasă.

— Nu am vrut? Pentru ce era să vin? Să lipseşti din nou? Să mă ignori?

— Lincoln, nu ar fi putut fi altfel. Nu înţelegi? Tatăl tău era lucid numai câteva minute pe zi sau pe săptămână. Uneori trecea chiar o lună până îşi revenea, dar de cele mai multe ori reuşea să spună câteva lucruri, apoi dispărea din nou. Dacă nu aş fi fost acolo, permanent, aş fi ratat cele mai multe dintre aceste momente. L-am iubi atât de mult! Mi se rupea inima de fiecare dată când era lucid şi vorbea, deoarece ştiam că nu dura mult, că în curând aveam să-l pierd iar. Şi totuşi, doar asta mai rămăsese din el. Chiar şi aşa, am venit în Anglia să te văd, deşi ştiam că nu o să fiu lângă el când o să se trezească din starea lui. Am venit cât de des am putut. Rar te-am găsit, iar când te vedeam, era limpede că nu voiai să-mi vorbeşti. Eram neajutorată,

incapabilă să-ţi explic motivul adevărat pentru care făceam asta şi nu puteam să ajung la tine. Era la fel de dureros să te văd pe cât era să nu te văd. Înţelegi? Mă poţi ierta?

El nu spuse nimic. Trecură câteva clipe, iar el tot nu vorbi. În cele din urmă, zise:

— Te pot ierta că l-ai iubit pe tata mai presus de toate. Nu sunt sigur însă că te pot ierta că nu mi-ai spus toate astea când contau. Dar mă îndoiesc că o să fiu capabil să mă iert pe mine însumi.

Capitolul 53

Lincoln plecă. Tonul vocii lui fu glacial, dar numai pentru a masca durerea pe care o simţea. Totuşi, ceea ce spusese... Melissa presimţea altceva. Acum se învinuia pe el însuşi, dar nu ştia sigur pentru ce anume. Se temuse că asta s-ar fi putut întâmpla. Nimic din ceea ce sperase nu se întâmplase la acea întâlnire. Nu rezolvaseră nimic, nu se apropiaseră. El însă aflase lucruri care ar fi fost mai bine să rămână secrete.

Nici nu-şi putea imagina cât de rănit se simţea la gândul că tatăl lui îşi dorise să fie mort pentru el. Nici nu voia să îşi imagineze cum fusese pentru Donald Ross să aibă restul vieţii numărat în minute, nu ani, deoarece el asta avusese, câteva minute când era conştient, când ştia cine era şi cine îl înconjura. Pe de altă parte, Eleanor îşi trăise anii vrând atât de mult să fie alături de soţul ei, încât renunţase la o viaţă normală, renunţase la propriul copil. Ce groaznic!

Eleanor era de compătimit. Sfârşitul lui Donald aşa cum îl ştiau toţi fusese accidentul, dar Eleanor făcuse alegerile. Bune sau rele, alegerile ei îi afectaseră pe alţii şi trebuia să suporte consecinţele. Iar acum Lincoln trebuia să se gândească la tot ce făcuse mama lui, la motivele ei...

— Îmi pare rău, spuse Melissa, deşi ştia că erau nişte cuvinte nepotrivite în acele circumstanţe.

— Te rog, nu-ţi cere scuze, îi răspunse Eleanor sfârşită. Ştiam că, dacă o să afle, nu o să mă ierte niciodată, de aceea nu am încercat să-i spun mai de mult. Când l-am lăsat prima dată să plece, am sperat că o să-l pot recupera, dar cu trecerea anilor, am ştiut că nu o să fie aşa. Avea prea multe resentimente, credea că l-am abandonat.

— Nu i-ai spus că nu a fost aşa?

— Desigur că i-am spus, dar nu m-a crezut. Părea atât de mânios, încât era aproape imposibil să-i vorbesc. Furia nu l-a părăsit niciodată.

— Uneori, furia este singura apărare împotriva suferinţei, remarcă Melissa.

— Şi eu am crezut asta, recunoscu Eleanor. Dar nu am reuşit să-l fac să treacă peste asta în rarele ocazii în care l-am văzut.

— Poate că îşi dorea să te rănească la fel de mult precum l-ai rănit tu.

Eleanor zâmbi trist.

— Este în natura omului, nu?

— Natura omului care adesea este foarte violentă, îi spuse Melissa. Nu poţi răni o persoană pe care o iubeşti fără să fii şi tu rănit. Cred că Linc a primit această lovitură. O să aibă nevoie de timp pentru a asimila ce i-ai spus.

Eleanor se apropie şi îi strânse încet mâna.

— Apreciez ce încerci să spui, dar pentru mine şi Lincoln este prea târziu. Mi-am pierdut fiul atunci când l-am trimis la fratele meu. Anii aceia au trecut şi nu-i pot lua înapoi. Avea dreptate. L-am abandonat. Motivele nu mai contează.

— Ba da!

Eleanor scutură din cap dezaprobator.

— Lincoln nu o să vadă astfel lucrurile. A fost o greşeală, iar acum ştiu asta. Cred că şi Donald a regretat spre sfârşitul vieţii faptul că şi-a refuzat sieşi să-şi revadă fiul. Ar fi trebuit să îndrept lucrurile, dar nu am făcut-o. Am respectat dorinţele lui Donald deoarece nu am putut suporta gândul că puţinul timp pe care îl avea fiind el însuşi

şi-l petrecea supărat. Nu l-am contrazis niciodată când ar fi trebuit, mai ales când era vorba de Lincoln.

Melissa realiză că Eleanor renunţa şi acum, aşa cum o făcuse cu mult timp în urmă. Nici ea nu putea înţelege motivul. Familia însă era vitală pentru ea, iar Lincoln era deja parte din familia ei, aşa cum era şi Eleanor. Aşa că nu ezită să-i spună:

— Nu este niciodată prea târziu. Nu mai face aceeaşi greşeală crezând asta!

Melissa se întoarse acasă cu inima grea. Se temea că trebuia să-i spună acelaşi lucru lui Lincoln, dar cu el nu avea să fie atât de uşor. Lumea lui se dărâmase. Era nevoit să reclădească totul. Pe cine putea învinui acum? Eleanor era, în cele din urmă, de vină. Ar fi putut să-i mărturisească totul lui Lincoln când acest lucru mai conta. Ar fi trebuit să insiste să reintre în viaţa lui, în loc să-l lase să o îndepărteze şi să creadă că nu-l dorise.

Când se întoarse cu unchii ei, el nu era la Kregora. Nici nu sperase că avea să fie, gândindu-se că avea nevoie de puţin timp singur. Absenţa lui îi lăsă timp să spună familiei ce aflase.

— Febră? spuse Lachlan. Dumnezeule, este minunat… nu că a avut-o, dar…

— Ştim ce ai vrut să spui. Acum ţine-ţi gura! îl dojeni cu răceală Kimberly.

Zâmbi, îi făcu cu ochiul soţiei lui şi îşi îmbrăţişă fiica.

— Ştiam că nu e nebun!

— Prostii, bombăni Kimberly.

— Atunci nu mai există niciun motiv să amânăm nunta atât de mult, adăugă el. O să facem totul îndată ce ajung invitaţii.

— Aşadar, tu ai stabilit data atât de târziu, tată? întrebă Melissa îmbufnată.

— Nu te supăra, draga mea, voiam doar mai mult timp să mă obişnuiesc cu el, atâta tot.

Unchii ei avură altă reacţie când auziră povestea. Când îşi dădură seama că provocaseră suferinţă unui băiat grav bolnav de febră din cauza bătăilor pe care i le

administraseră, bătăi care nu ar fi trebuit să aibă loc, şi probabil erau responsabili pentru faptul că se sălbăticise, ceea ce o determinase pe mama lui să-l trimită de acasă, cei nouă care erau prezenţi se luară la bătaie.

Cel puţin se încăierară afară, căci ştiau că nu aveau voie să se ia la bătaie în casa surorii lor, dacă puteau evita asta. Lachlan nu mişcă un deget să-i despartă, stând cu braţele încrucişate şi privindu-i cum se loveau.

Nici Kimberly nu voia să intervină, deşi, când bătaia nu părea să se încheie înainte ca unul dintre ei să nu fie serios rănit, le ordonă servitorilor să arunce găleţi cu apă peste ei. În acea seară, la cină, cinci dintre ei aveau ochii vineţi.

Lincoln nu fu prezent la masă. Încă nu se întorsese. Deoarece Melissa începuse să se îngrijoreze pentru că trecuse prea mult timp, Lachlan trimise oamenii să-l caute. Nu-l găsiră pe Lincoln, dar găsiră un călăreţ care se pierduse încercând să găsească Kregora după lăsarea nopţii. Avea o scrisoare pentru Melissa. Era de la Lincoln.

O citi, se aşeză şi începu să plângă.

— Nu o să se însoare cu mine.

— La naiba cu el dacă nu o face! spuse Kimberly.

— Spune că merit ceva mai bun decât el.

Capitolul 54

Era cel mai dureros lucru să-ţi vezi visurile spulberate şi să ştii că tu erai vinovat pentru asta. Lincoln se simţea foarte amărât. Călări spre Londra, oprindu-se numai pentru a schimba caii la primul han pe care îl întâlni în cale şi pentru a-i trimite acel bilet Melissei.

Ar fi trebuit să-şi petreacă noaptea acolo. Dimineaţa poate că ar fi avut o altă perspectivă. Se temuse însă că, fiind atât de aproape de Melissa, era suficient de egoist pentru a se răzgândi şi a se întoarce la ea.

Suferea de moarte să se despartă de ea. Nu fusese

copleşit doar de gândul că ea merita pe cineva mai bun, ci şi de faptul ei simţea că nu o merită. Era un bărbat care îi rănise pe oamenii care îl iubiseră cel mai mult. Nu avea cum să dea timpul înapoi în ceea ce o privea pe mama lui, putea doar să se revanşeze faţă de ea, însă o putea proteja pe Melissa de un ticălos ca el.

Acum îşi amintea mai multe din tinereţe, toate lucrurile pe care mintea lui le blocase pentru că îi arătau că el era vinovatul. Îşi dorise atât de mult să fie acceptat de fraţii MacFearson, încât încercase să-i imite! Păreau de capul lor, puteau face tot ce îşi doreau, nu aveau pe nimeni căruia să-i dea ascultare, dar, de fapt, ei doar fuseseră crescuţi altfel decât el, mult mai libertini. Faptul că tatăl lor îi ameninţase cu pedeapsa dacă mai provocau necazuri demonstra că şi în cazul lor existaseră disciplină şi consecinţe.

Aşadar, devenise neascultător, iar mama lui încercase să-l aducă pe calea cea dreaptă oferindu-i o figură paternă, pe unchiul Richard. În loc să recunoască faptul că fusese vina lui, el o învinovăţise şi continuase să facă asta în toţi anii care trecuseră.

Cum putuse uita cât de prostesc se comportase chiar înainte de incidentul de la iaz? Febra? Oare îi împinsese atât de departe amintirile? Nu ştia şi oricum nu mai conta. Răul era făcut, iar el fusese singurul vinovat. Toate scrisorile pe care le ignorase, toate ocaziile în care mama lui încercase să-l vadă, iar el căuta scuze pentru a lipsi…

Ea încercase de atâtea ori să refacă legătura, însă el o îndepărtase, până când ea încetase să mai încerce.

Când ajunse în Londra, practic dormea în şa. Se oprise de câteva ori pe drum pentru a închiria un cal nou după ce ai lui dădea semne că voia să-l arunce din şa – probabil ar fi făcut-o dacă s-ar mai fi apropiat de el.

Merse direct în pat şi dormi aproape o zi întreagă. Trebuia să fi făcut asta înainte, deoarece somnul chiar îl ajută să vadă lucrurile dintr-o perspectivă diferită, arătându-i ce idiot fusese comportându-se astfel.

O făcea din nou, îndepărtându-i pe oamenii pe care îi

iubea cel mai mult. Dar nu şi de data asta. Se învinuise prea mult pentru ce făcuse când era copil, iar el îi permisese acelui copil să trăiască prea mult înăuntrul său. Dorise să o protejeze pe Melissa de acel copil, dar el dispăruse. Voise să-l pedepsească pe acel copil, dar deja fusese pedepsit suficient. Dacă nu era prea târziu, dacă Melissa îl mai voia, avea să o recâştige.

Era aproape ora cinei când coborî din camera lui. Numai mătuşa lui era prezentă.

— Unde este Edi? o întrebă el în timp ce se aşeză alături de ea la masă, conştient că o luase prin surprindere.

— Îşi petrece weekendul cu logodnicul ei şi cu familia acestuia pentru a discuta despre planurile de nuntă. Ce naiba faci aici? Ai rezolvat problema cu familia Melissei?

— Probabil că n-am făcut decât să agravez lucrurile, răspunse el.

— Oh, nu!

— Cel puţin, unchii ei vor avea un motiv să sărbătorească, adăugă el laconic.

Deoarece Henriette cunoştea părerea lor, îi spuse neîncrezătoare:

— Nu-mi spune că ai renunţat să o mai curtezi!

Nu-i răspunse. În schimb, o întrebă:

— Ştiai că tatăl meu a fost în viaţă în toţi anii ăştia şi că a murit acum doi ani?

Henriette simţi cum i se taie respiraţia.

— Dumnezeule, Lincoln, cine ţi-a spus tâmpeniile astea?

— Mama, şi evident, nici tu nu ai ştiut. Probabil că nici unchiul Richard nu a ştiut. Mama nu ar fi riscat ca lui să i se facă milă de mine şi să-mi spună.

Îl privi stupefiată.

— Glumeşti?

— Nu!

Îi povesti totul lui Henriette, inclusiv ultima şi cea mai mare prostie pe care o făcuse, şi anume că decisese să se despartă de Melissa.

— Deci, este adevărat, spuse ea când Lincoln termină

de povestit. Tu chiar eşti nebun!

Ştia la ce se referea. Chiar îi zâmbi.

— Nu, doar un idiot. A fost o reacţie impulsivă, una pe care ar fi trebuit să o ignor, dar nu am făcut-o. Voiam să o protejez de mine.

— Şi să te pedepseşti pe tine.

— Şi asta.

Îl mustră:

— Ai noroc că fata te iubeşte. Sunt sigură că înţelege – asta, dacă nu mai zăboveşti mult până să repari greşeala.

— Intenţionez să plec spre Scoţia mâine-dimineaţă. Nu sunt însă sigur că o să mă primească înapoi. Deja a trecut prin prea multe din cauza mea, certându-se cu familia, chiar şi cu părinţii ei. A fost acolo şi a auzit tot. Probabil crede că vor fi mereu tot felul de probleme care vor ieşi la suprafaţă din cauza trecutului meu.

— Şi aşa va fi?

El scutură din cap cu fermitate şi spuse:

— Nu, dar nu o să fie uşor să o asigur de asta, mai ales când m-am comportat ca un nemernic.

— De câteva ori în viaţă, toată lumea are dreptul să se comporte astfel.

El pufni auzindu-i filosofia.

— Însă nu-i rănesc toţi pe cei pe care îi iubesc. Dacă aş fi Melissa, mi-aş zice la revedere.

— Dacă aş fi în locul ei, probabil şi eu aş face asta. Henriette îi răspunse cu un zâmbet. Din fericire pentru tine, Melissa este o fată specială. Tu ştii asta deja. De aceea ai iubit-o imediat. O iubeşti în continuare, aşa-i, băiete?

— Din toată inima.

— Atunci, alungă îndoielile. Nu ştii că dragostea învinge întotdeauna?

— Cred că numai femeile sunt de părerea asta, mătuşă, îi răspunse el sec.

— Prostii! Bine, poate… las-o baltă! Să zicem că eu am încredere în voi. Acum, în ce priveşte cealaltă poveste, îmi pare rău să aud asta despre tatăl tău. Nu am avut nicio idee…

— Nimeni nu a avut.

— Sunt uimită că Eleanor nu a dat nimic de bănuit vreodată. Scria frecvent, dar mereu numai despre tine. Voia să ştie tot ce făceai, cum te descurcai la şcoală, ce pasiuni aveai, cine erau prietenii tăi, absolut totul. Dacă scrisorile mele nu se întindeau pe cel puţin trei pagini, ar fi crezut că se întâmplă ceva rău. Cred că i le-a citit pe toate tatălui tău. Probabil aştepta cu nerăbdare să afle veşti despre tine.

— Oare?

— Nu, nu face asta, îi spuse ea, auzindu-i tonul era sceptic. Cred că decizia lui nu a fost luată doar din mândrie, doar pentru că îşi dorea să ai numai amintiri frumoase despre el. Poate că a contat şi asta, dar gândeşte-te la un lucru – iar el ar fi realizat asta, de asemenea: ca să fi avut parte de el când era lucid, ar fi însemnat să locuieşti acolo, în camera aia bolnăvicioasă, aşa cum a făcut-o Eleanor. Altfel, poate că nu ai fi găsit niciodată o ocazie să-i vorbeşti. Nu şi-ar fi dorit asta pentru tine, probabil că nu şi-a dorit-o nici pentru ea, dar în privinţa asta nu avea ce face. Dacă ai fi ştiut, ţi-ai fi întrerupt activităţile, încercând să fii acolo cât mai des. Ar fi fost oricum o situaţie tristă. El a avut-o însă pe Eleanor. L-a iubit suficient cât să-i mereu stea alături. Nu-i mai porţi pică din cauza asta, nu?

— Nu, mă bucur că a avut-o pe ea.

Îşi dorea însă ca amândoi să o fi putut avea, aşa cum ar fi trebuit să fie.

Capitolul 55

Lincoln se întoarse călare în Scoţia în ritm normal. Poate nu chiar normal, căci se grăbea. Însă, la lăsarea serii, se opri la un han, unde putea să-şi petreacă noaptea.

A doua zi, îi întâlni pe drum pe fraţii MacFearson. Fu surprins. Bănuise că aveau să-i ureze la unison cale bătută şi să-l ameninţe să nu mai îndrăznească să treacă vreodată graniţa. Nu crezuse că mergeau spre sud din cauza lui,

chiar dacă se opriră când îl văzură şi formară un zid. Erau buni la clădit ziduri.

— V-aţi pierdut? îi întrebă el când ajunse în faţa lor.

— Am venit să te aducem înapoi la altar, spuse Johnny.

Lincoln păru surprins.

— Vrei să spui că vă scutesc pe voi de o treabă?

— Mergi înapoi la Meli?

— Desigur, dacă mă primeşte înapoi. Vreţi să spuneţi că o s-o facă?

— Nu-ţi putem răspunde la asta, zise Ian Unu.

— Am lăsat-o plângând în hohote, spuse Charles.

— Se oprise din plâns, Charlie, îl corectă Malcom.

— Kimberly ne-a ordonat să te aducem înapoi, îi explică Ian Patru. Era într-o criză de furie.

Lincoln tresări. Mama Melissei sigur avea să fie foarte supărată pe el deoarece fugise, mai ales pentru că ştia că îi compromisese fiica. Oare de ce nu-şi amintise asta când dăduse bir cu fugiţii?

— O să mă străduiesc să mă revanşez faţă de sora voastră, spuse Lincoln.

— Da, sunt convins că o s-o faci.

Încă o surpriză – aveau încredere în el? Începu să se încrunte. Erau prea amabili.

— S-a întâmplat ceva ce eu nu ştiu? întrebă el.

— Trebuie să îţi cerem scuze.

Ian Unu spusese asta, iar toţi ceilalţi încuviinţară. Observă în sfârşit că unii dintre ei aveau multe vânătăi.

— Dacă a trebuit să vă luaţi la bătaie pentru asta, nu vă mai obosiţi, spuse el.

— Nu, bătaia a fost necesară. Ne-am simţit prea vinovaţi când am auzit că febra te-a făcut să te comporţi nebuneşte.

— Deci aţi încercat să scăpaţi de vină luându-vă la bătaie?

— Cam aşa ceva, zâmbi Jamie.

— Şi a funcţionat? îl întrebă Lincoln curios.

— Nu chiar, dar, la urma urmei, nu avem nevoie de

prea multe scuze pentru a ne lua la bătaie, răspunse Jamie.

Adam interveni:

— Vorbesc în numele tuturor, Linc, când spun că regretăm suferinţa pe care ţi-am provocat-o. Situaţia nu ar fi trebuit niciodată să scape de sub control, dar, când s-a întâmplat, trebuia să fim mai raţionali şi să realizăm că era ceva în neregulă cu tine.

— Şi eu am greşit când v-am învinuit pentru faptul că am fost trimis de acasă, pentru că voi nu aţi avut nicio legătură cu asta, recunoscu Lincoln. Ce-ar fi să lăsăm totul în urmă, spre binele tuturor? Ce-a fost a fost.

— Hai să te ducem acasă, înainte ca sora noastră să îşi smulgă părul din cap, spuse Ian Unu.

Acasă? Ce bine suna! Da, Scoţia avea să fie din nou casa lui, aşa spera. Când deschiseră zidul pentru a-l lăsa să treacă, Charles spuse:

— Ai fost prea blând cu noi, Linc. Eu am crezut că ne vei umili mai tare.

— Taci, Charlie, spuseră toţi aproape la unison, inclusiv Lincoln.

Ajunseră la Kregora târziu la amiază. Fuseseră văzuţi venind, dar Melissa nu era în hol când intrară. O zări apoi în uşa salonului, incredibil de frumoasă, cu zâmbetul ei fericit care îi spunea atât de multe, care îi spunea că încă era a lui.

Întinse mâinile spre ea, iar ea sări în braţele lui. Unchii ei întoarseră spatele plini de tact. Tatăl ei însă, nu.

Coborând scările pentru a fi de faţă la reuniunea lor, spuse:

— Dacă mai fugi de fiica mea, te omor cu mâna mea!

Nu părea să glumească. Şi totuşi, Lincoln nu era îngrijorat. Era mai degrabă satisfăcut. Afirmaţia însemna că fusese acceptat în familie.

— Nu o să fie necesar, domnule!

— Bine! Acum, unde este preotul ăla?

Lincoln râse, dar avea să afle că Lachlan nu glumea nici în privinţa asta. Familia Melissei era de acord ca ei să se căsătorească în acea zi, atunci şi acolo. Lincoln încă

avea anumite lucruri de lămurit cu viitoarea lui soţie.

O trase într-o parte, în biroul tatălui ei, care era gol, pentru a face asta. Imediat, îngenunche. Ea încercă să-l ridice în picioare, dar el fu de neclintit.

— Îmi pare rău, Meli. Oare mă poţi ierta…

— Încetează, ridică-te! îl întrerupse ea.

El însă insistă:

— Mă poţi ierta pentru…

— Da, da, acum ridică-te! îl dojeni ea.

Nu o făcu.

— Nu-mi faci uşoară misiunea de a-ţi cere iertare.

— Mă bucur că ai observat. Când o să fie, într-adevăr, nevoie să ceri scuze, nu o să te împiedic, să fii sigur. Înţeleg însă ce ai făcut, Linc. Ştiu că aveai nevoie de puţin timp pentru a asimila tot ce ai aflat. Nu m-am îndoit niciun moment că o să te întorci.

— Mincinoaso, spuse el zâmbindu-i tandru şi, în loc să se ridice, o trase şi pe ea jos, în genunchi.

Uşa era închisă. Era mirat că familia ei permitea asta, deşi era sigur că nu aveau să o mai facă pentru mult timp. Nu voia să piardă timpul avut la dispoziţie pentru acel moment de intimitate. O sărută tandru, dar pasional, spunându-i astfel cât de mult însemna pentru el.

— Te iubesc atât de mult, Meli! Imediat ce am ajuns la Londra, am ştiut că m-am comportat ca un nemernic şi că, îndepărtându-te, nu încercam decât să mă pedepsesc pe mine pentru greşelile făcute. Astfel, eram pe cale să fac cea mai mare greşeală dintre toate.

— Ţi-am spus că înţeleg. Şi mama ta la fel. A venit aici în ziua aceea, crezând că o să te găsească. Şi ea a conştientizat propriile greşeli şi nu are de gând să le mai repete. Îi zâmbi. O să vezi că s-a schimbat, iar dacă o mai tratezi cu indiferenţă, o să ţi se pară chiar prea insistentă.

— O să mă abţin şi nu o să spun că ar fi trebuit să insiste cu mult timp în urmă.

— Dumnezeule, cât mă bucur să aud că o să te abţii! îi spuse ea pe un ton ironic.

El chicoti, o trase mai aproape şi începu iar să o

sărute pe buze, pe gât şi mai jos. Se lăsă cu uşurinţă dus de val. Nu-i era greu, căci ea nu se opunea. Niciodată nu-i refuza nimic. Şi ea îl dorea la fel de mult. Era chin şi alinare să ştie asta, şi aşa avea să fie până când urmau să se căsătorească. Înainte să devină prea frustrat, conştient că uşa se putea deschide în orice moment, îşi desprinse buzele de ale ei şi o ţinu aproape, până când respiraţiile lor se liniştiră.

— Curând, Meli, încă o zi sau două. Pot fi răbdător, acum că ştiu cu siguranţă că vei fi a mea.

— Ce te face să crezi că eu pot fi răbdătoare? îi răspunse ea, apoi îi prinse obrajii şi începu să-l sărute.

Tuşea lui Lachlan îi întrerupse. Lincoln începu să râdă.

— Presupun că ai primit răspunsul la întrebare.

Capitolul 56

Se căsătoriră două zile mai târziu. De data aceasta, pe Lincoln nu-l deranjă să aştepte – fusese chiar el cel care sugerase asta căci voia să-i ofere Melissei nunta la care sperase, iar asta presupunea să lase timp invitaţilor să ajungă. Înainte de a părăsi Londra, le trimisese un bilet ducesei şi ducelui de Wrothston, sugerându-le să vină la Kregora cât mai repede dacă voiau să ajungă la nunta finei lor. Atunci era doar o presupunere pentru că, asemenea tatălui ei, Lincoln nu avea nici cea mai mică intenţie să aştepte până la sfârşitul lunii pentru a se însura – asta, dacă Melissa l-ar mai fi acceptat.

Megan şi Devlin St. James ajunseră la o zi după el. Erau însoţiţi de fiul lor, Justin. Nunta fu întârziată din cauza mătuşii Henriette care, deşi plecase la o oră după el, fu nevoită să se abată din drum spre sud pentru a o lua şi pe verişoara lui.

Ian MacFearson senior veni la nuntă. Ce onoare să-l cunoască în sfârşit pe legendarul bărbat după atâţia ani şi să descopere, de fapt, că era un bărbat obişnuit, poate

puţin morocănos uneori! Era solid, cu pieptul lat, cu părul complet grizonant, dar încă robust, având o voce gravă, care nu putea fi ignorată. Avea o familie incredibil de numeroasă. Puţinele soţii, dar numeroşii copii ai fiilor lui erau toţi prezenţi. Lincoln se întreba în ce se băgase, apoi o privi pe Melissa şi ştiu imediat în ce – în rai.

Era şi mama lui prezentă. Fusese un moment puţin stânjenitor când se reîntâlniră pentru prima oară de la acele destăinuiri. Prea multe îi ţinuseră departe atât timp, însă fu suficient ca ea să-l îmbrăţişeze ca totul să fie dat uitării.

— Bine ai venit acasă, Lincoln, îi spuse ea.

Inima lui tresări. Ochii i se umeziră. Nu era nevoie de cuvinte. Toţi anii plini de suferinţă şi amărăciune fuseseră şterşi cu o simplă îmbrăţişare.

Când toţi fură prezenţi şi preotul era pregătit, îşi rostiră jurămintele în faţa invitaţilor. Era un moment înălţător pentru Lincoln, căci visurile lui deveneau realitate, iar viaţa lui, care se abătuse de la calea cea dreaptă, îşi găsea acum sensul. Soarta intervenise şi îi oferise tot ce îi ceruse. Acum avea un scop în viaţă – să-şi facă soţia fericită.

Îşi pecetluiră jurămintele într-un sărut. Având în vedere cât de mult fuseseră nevoiţi să se abţină, nu surprinse pe nimeni faptul că sărutul deveni foarte pasional, aproape interminabil. Nici nu dădeau semne că voiau să se oprească. Lachlan tuşi. Kimberly tuşi. Preotul tuşi. Curând, aproape toţi membrii familiei MacFearson tuşeau şi îşi dregeau vocile, dar mirii păreau să fi uitat de ei.

Melissa se desprinse în cele din urmă de soţul ei şi, zâmbind, spuse către familie:

— Aţi răcit din nou toţi?

Toţi izbucniră în râs. Lincoln nu se înroşi, dar nici nu râse. De fapt, dacă Melissa nu s-ar fi desprins şi nu ar fi mers la familia ei pentru felicitări, ar fi dus-o în pat şi nu s-ar fi ruşinat deloc să anunţe invitaţii că ei aveau să vină mai târziu la petrecere.

Abţinându-se, scăpă de ironiile fraţilor MacFearson. Nu că i-ar fi păsat. Ar fi preferat mai degrabă să fie cu soţia lui. Petrecerea şi urările făceau însă parte din visul ei. Nu-i putea refuza asta. Se mulţumea ştiind că mai târziu urma să o aibă numai pentru el. Căutarea luase sfârşit.

Treizeci de minute mai târziu, Melissa îl scoase de acolo. Dumnezeu îl iubea.

Sfârşit